

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

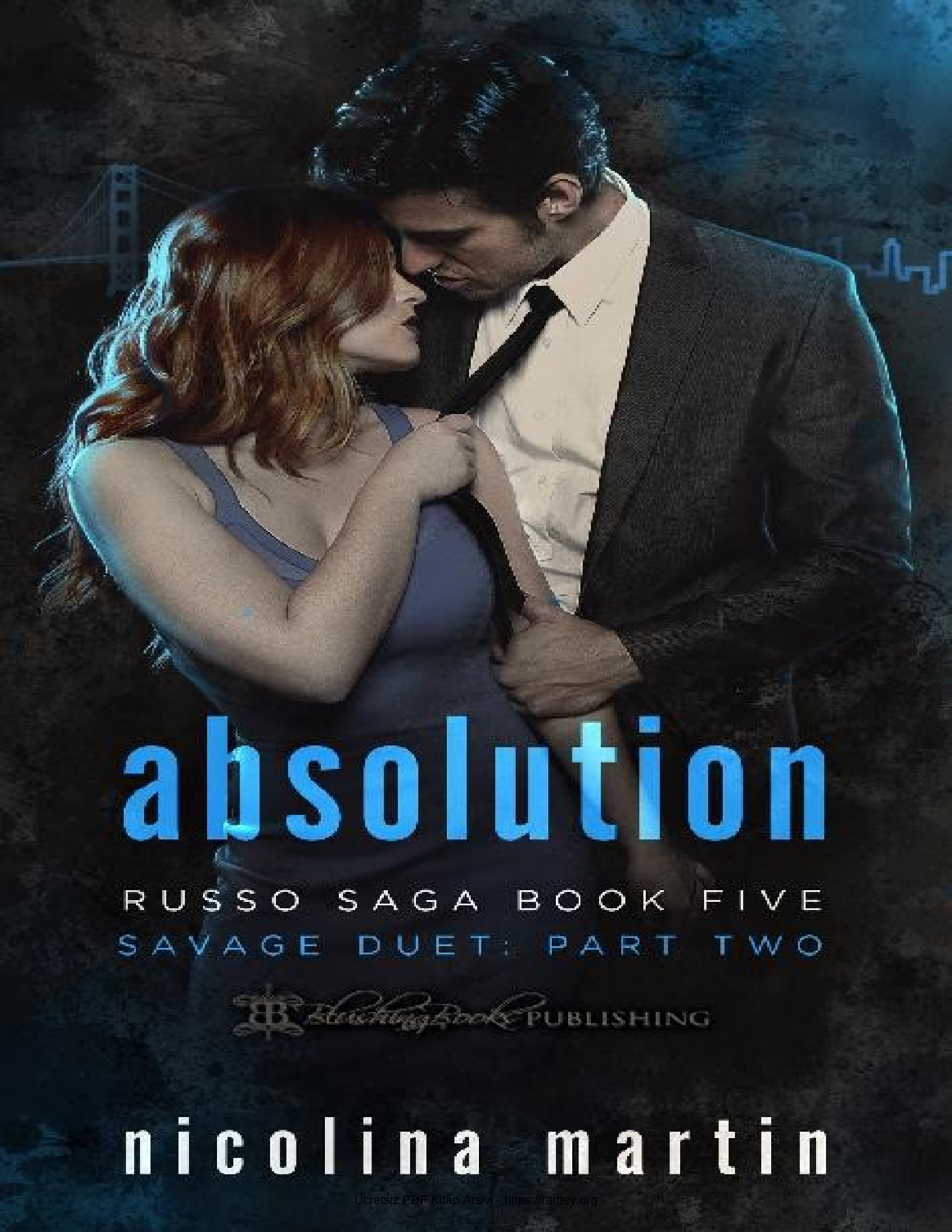
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

absolution

RUSSO SAGA BOOK FIVE
SAVAGE DUET: PART TWO

 Blushing Books PUBLISHING

nicolina martin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ABSOLUTION VAHŞİ DÜET İKİNCİ BÖLÜM

Russo Destanı Beşinci Bölüm

NICOLINA MARTIN

Blushing Books An Imprint of
tarafından yayınlanmıştır.
ABCD Grafik ve Tasarım A.Ş.
Bir Virginia Şirketi 977
Seminole Trail #233
Charlottesville, VA 22901

©2019

Tüm hakları saklıdır.

Kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Blushing Books ticari markası ABD Patent ve Marka Ofisi'nde beklemededir.

Nicolina Martin
Absolution, Savage Duet Bölüm
İki

E-Kitap ISBN: 978-1-64563-078-4

v1

Kapak Tasarımı ABCD Graphics & Design tarafından yapılmıştır

Bu kitap sadece olgun okuyucular için uygun fantastik temalar içermektedir. Bu kitaptaki hiçbir şey Blushing Books'un veya yazarın rıza dışı herhangi bir cinsel aktiviteyi savunduğu şeklinde yorumlanmamalıdır.

İçindekiler

Bölüm I

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11

Bölüm II

- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27

Bölüm III

- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30
- Bölüm 31
- Bölüm 32
- Bölüm 33

Sonsöz

Nicolina Martin

*Bu karanlık günler gereklidir, en az diğerleri kadar önemlidir,
çünkü en kötüsünü yaşamasaydık, en iyisini fark edemezdik.*

*Anonim Tarafından
Gelecek Olanı Değiştirin*

Bölüm I

Fedakarlık

Bölüm 1

Hristiyan

F Kerry ve Cecilia'yı yeniden bir araya getirmek düşündüğümünden çok daha karmaşık bir iş.
Ben değiştim mi?

Yoksa yok etmeye devam mı edeyim?

Onun yanında rüzgara karşı mücadele ediyorum, çamurda kayıyorum, soğuktan titriyorum ve sadece birkaç dakika önce uyandığımda ön kapının çarparak açıldığını ve buz gibi rüzgarın odanın içinde döndüğünü görmenin şokunu yaşıyorum. Karanlığın çok uzağında mutfak penceresindeki küçük ışığı görüyorum. Çok uzakta. Cecilia'yı bu havada dışarı çıkarma riskini aldığına inanamıyorum. Hem de gecenin bir yarısı! Onu bağlı tutup kendimi zahmetten kurtarmalıyım. Çok inatçı. Onun inanılmaz gücüne hayran olmalıyım ve yenilgimi kabul etmeliyim, en azından kendime. Onu hafife almışım.

Tekrar.

Tarih tekerrürden ibarettir.

Nihayet içeri girdiğimizde, kapıyı arkamızdan çarparak kapattım ve bizi karanlığa boğdum. Kerry tökezledi ve dizlerinin üzerine düştü. Şu anda onun nasıl hissettiği umurumda değil ama yanındaki küçük hayat umurumda

"Bırak gitsin, Kerry."

İtiraz edemeyecek kadar zayıf ve Cecilia'yı Kerry'nin elinden kurtararak battaniyeyi açıyorum ve durumunu değerlendiriyorum. Yanakları pembeleşmiş ve derin bir uykuya dalmış, sadece yanağındaki koyu renk saç tutamını ittiğimde hafifçe kıpırdanıyor. Açık havada, taze kokuyor. Onu uyandırmak istemiyorum, bu yüzden sadece en kalın kıyafetlerini çıkarıyorum ve sonra dikkatlice beşiğine geri koyuyorum. Küçük insanı inceliyorum, göğsümde sıcak bir şeyler alevleniyor, Kerry'nin onu dışarıda tehlikeye attığını düşündükçe bu sıcaklık kara bir ateşe dönüşüyor. Hâlâ soğuk zeminde dizlerinin üzerinde oturan, ıslak, ceketinde ve saçlarında dallar, yapraklar ve biraz çamur

olan, gözyaşları yüzünden aşağı akan annesine doğru ilerliyorum.

"Aklından ne geçiyordu?"

Hıçkırarak cevap veriyor.

Sallanıyorum. Adrenalin azalırken zihnimin ne kadar bulanık olduğunu fark ediyorum. Kendimi tanıyamıyorum ve onun evden çıkarken uyumuş olmam son derece düşük bir ihtimal. İçimi öfke doldururken kalbim hızlanıyor. Kahve. Aşırı şekerli kahve.

"Bana ilaç mı verdin?" Onu ensesinden sertçe tutarak bana bakmaya zorladım. "Cevap ver bana!"

Tek yaptığı feryat etmek ve ben de onu yere yuvarlanmasına neden olan bir itmeyle bırakıyorum. Kendimi bir şeylerle meşgul etmeliyim yoksa ona zarar vereceğim, bu yüzden bu evde benden nefret etmeyen tek kişiye gidiyorum. Benim küçük mucizem kızıma.

Düzenli nefes alıyor, cildi sıcak ve rengi iyi. İyi görünüyor. Döndüğümde neredeyse kapı aralığında duran, kamburlaşmış, sallanan Ker'e çarpıyordum.

"O nasıl?" Sesi titriyor.

"Sana ne ki?" Homurdanıyorum ve onu yolumdan çekmek için göğsünü itiyorum. Kolumu tuttuğunda irkildim.

"Bu bir reçete, Christian. Onun için. Bebekliğinden beri. Tehlikeli değil. Özür dilerim." Sesi kesildi.

Mm-hmm. Yutkunuyorum ve kuru boğazım gıcırdıyor. Son birkaç gündür çok az uyudum ama bir türlü kurtulamadığım rahatsız edici bir baş dönmesi hissediyorum. Bileğini sertçe kavrayıp bükerek onu ana odaya doğru geri itiyorum. Yüzünü buruşturuyor ama kendini kurtarmaya çalışmıyor.

"Seninle ne yapacağım ben?" Hırlayarak onu önümde diz çökmeye zorluyorum. Onu sarsmak, tokatlamak istiyorum ama buna karşı koyuyorum. Değiştiğimi düşünmek istiyorum. Değişmek istiyorum. Kerry'yi tekrar incitmek istemiyorum.

Kerry

"Uyuyacağını u m u y o r d u m . Daha derin uyumanı sağlayacaktı... hepsi bu... Seni öldürmeye çalışmadım, Christian," diye hıçkırıyorum.

Sessiz kalıyor ve sonra bir kahkaha atıyor. "Yetişkin bir adamı bebekler için reçete edilen ilaçlarla uyuşturmaya mı çalıştın?"

"Neden sadece uyumadın?" Ağlıyorum.

"Ön kapının fırtınaya açık olması çok zor, tatlım. Kapatıp daha iyi bir iş yapmalıydın. Neden dışarı çıkmaya çalıştın ki? Bu delilik."

"Neden?" Topuklarımın üzerine oturarak ona bakıyorum. "Neden? Ben sadece benim yerimde

aklı başında her insanın yapacağı şeyi yaptım!"

"Ne? Gecenin bir yarısı bebekle fırtınaya mı çıkalım? Hiçbir yere gitmeyen bir arabanın içinde?"

"Çalışmayacağını bilemezdim!"

"Aklından ne geçiyordu?"

"Biz *rehineyiz*, Christian! Bizi rehin tutuyorsun! Tehlikelisin, ne yapacağın belli değil, bilinen bir katilsin, bir... bir katil. Bana zarar verdin..." Sertçe yutkunuyorum. "Senden uzaklaşmazsak bize ne yapacağını ancak Tanrı bilir. Denemek ve bebeğimi kurtarmak zorundaydım."

"Sen- Sen ne *sikimsin*! Sana zarar vermek için burada olmadığımı *söyledim*!" Ona baktım. Yüzünde ölümcül bir öfke maskesi vardı.

Alay ediyorum. "Şimdiye kadar yaptığın her şey aksini kanıtladı." Başımın arkasını ovuyorum. Kavgada saçımı çektiği yer acıyor.

"Ve ben 'bilinen' bir katil değilim!" diye alay ediyor. "Benim için biliniyorsun," diye mırıldandım.

Bana bakıyor ama cevap vermiyor. Onun yerine yerde volta atmaya başladı. "O benim de çocuğum, Kerry." Onun mu? Kim olduğunu sanıyor bu?

Bir ürperti bedenimi sarıyor. Çok üşüyorum ve ıslağım. Üzerimde kuru bir iplik kaldığını sanmıyorum ve oda soğuk, zemin daha da soğuk. Kolumdan tutup beni tekrar yukarı çektiğinde sarsılıyorum, beni kanepeye doğru itiyor.

"Otur!"

Minderlerin üzerine düşüyorum. Yenilgi ve dipsiz bir yorgunlukla sallanırken, kolçağın üzerindeki battaniyeyi çekip üzerime sıkıca sarıyorum. Bir hıçkırık kaçıyor benden. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. "Neden buraya geldin?" Kelimeleri kekeleyerek söylerken nefesim kesiliyor. Sıcak gözyaşlarım soğuk yanaklarımdan süzülüp çenemin altında birikiyor. "Neden inşa ettiğim her şeyi yok etmek zorundaydın? Yine." Battaniyeyi daha da sıkı çekiyorum, hala şiddetli bir şekilde titriyorum.

Önümde volta atıyor ve durduğunda söylediklerinden başka bir şey beklemiyorum.

"Seni istiyorum, Kerry. Seni ve onu düşünmeden duramadım. Ve sonra gidip benim üzerimde kaybolmak zorunda kaldın!"

Bir an için dürüstlüğü karşısında afalladım, sonra içimi kırmızı bir öfke bulutu kapladı. "Beni *alamazsın*," diye bağıriyorum. "Bunu *mahvettin*, Chris! Bana yaptıklarını asla affetmeyeceğim! Nasıl olur da benim- *bizim*... Çok zavallısın!" Ona meydan okurcasına bakıyorum.

Çenesi sıkılıyor ve etrafında bir aura gibi alevlenen öfkesiyle korkutucu bir görüntü oluşturuyor. Aramızdaki havayı elektriklendiriyor ve beni sadece dışarıda değil, oturma odamın içinde aniden kaynayan fırtınaya sarıyor. Bir adım daha yaklaşıyor, hareketleri ölçülü, doğal olmayan bir şekilde sakın, kontrollü, hiçbir duygu göstermiyor. Çenemi kavrayıp sıkarak başımı eğdiğinde gözlerimi kapatarak onu görmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Ne zaman duracağını gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor, nefesi yüzümde sıcak.

Elini çektiğinde tenimde soğuk bir leke bırakıyor. Derin bir i çekti ve ben gözlerimi açtım.

tekrar ona bakmak için. Gözleri kapalıydı. Hâlâ bana doğru eğilmiş ve burun delikleri açılmış, sanki kokumu içine çekiyor gibi görünüyor.

"Çabalıyorum Kerry, çok çabalıyorum." Gözlerini açtığında simsiyah, ruhsuz ve içim sıkılıyor.

"Mesele de bu, değil mi? Orada değil. Denemek zorundasınız. Merhamet yok, insanlık yok

."

Avucunu arkamdaki duvara, başımdan bir santim uzağa vurduğunda çığlık atıyorum ve kalbim yerinden fırlıyor

boğazıma kadar. "Merhamet hakkında konuşamazsın!" diye homurdanıyor. "Onun *hayatını* riske attın! Eğer uyanmasaydım- Ne halt ettiğini sanıyordun? Sen de en az benim kadar canavarsın, umursamaz ve aptalsın. Onu ben almalıyım. Daha iyi olurdu."

Gözlerimde yeni yaşlar birikiyor ve zihnimi bulandırmakla tehdit eden paniğe karşı sertçe yutkunarak kendimi onun karanlık bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. Sözleri beni can evimden vurdu. İtiraf etmek istemiyorum ama canımı yakıyorlar, çünkü doğruluk payı var. Gittiğimde bize zarar vereceğini gerçekten düşünmüş müydüm yoksa durup düşünmektense Cecilia'nın iyiliğini riske atmayı tercih edecek kadar eski izlere mi takıldım?

Suçluluk duygusu beni tüketiyor, sanki dikenli tel yemişim gibi göğsümü yırtıyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum, "lütfen, onu benden alma. Her şeyi yaparım. Değişebilirim."

Bana dik dik bakarken gözleri soğuk. "Herhangi bir şey? Öyle mi?"

Hatamı çok geç fark ettim. Bu onun gibi bir adama teklif edilecek bir şey değil. "I..."

Ne diyeceğimi bilemiyorum ve gözlerindeki parıltıdan içimdeki çatışmayı, başımı döndüren kargaşayı gördüğü belli oluyor. Elleri yanaklarıma geliyor, onları kavırıyor, başparmaklarının uçlarıyla gözyaşlarımı siliyor.

"Jiletlerin üzerinde dans ediyorsun, Kerry. İt ve çek. Her zaman. Beni tanıdığını sandığını biliyorum ama bu senin uydurduğun şeylerden başka bir şey değil. Kim olduğum ve neler yaptığım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Ama ben tanıyorum. Onu çok iyi tanıyorum. Elleri tekrar üzerimdeyken, teni bir kez daha tenimdeyken, her şeyi hatırlıyorum. Acıyı, şiddeti ve incinmeyi. O sadece... aciz durumda. Tek bildiği bu. Zalimlik, güç, güç oyunları.

Onu mazur görmüyorum ama anlıyorum.

İstediği bu değil, tehditler, öfke. Bunu biliyorum. Ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum. Teni çok soğuk. Benimki de aynı derecede soğuk.

"Bir daha kaçmayacağım. Söz veriyorum."

"Söylediğin tek bir kelimeye bile inandığımdan emin değilim." Ellerini ellerimden çekip doğruldu, muhteşem, dehşet verici, durduğu yerde, üzerimde yükseliyor.

Alay ettim. "Bunu senden duymak büyük zenginlik."

Gözleri benimkilere kayarken kaşlarını çatıyor, sonra başını sallıyor ve yanımdaki kanepeye çöküyor.

"Ne oluyor, Kerry? Git üstünü değiştir yoksa üşüteceksin."

"Çok yorgunum." Ve öyleyim. Hiç enerjim kalmadı; son dövüşümüz sahip olduğum son onsu da aldı ve ben sadece burada oturmak istiyorum. Sadece uyumak istiyorum.

"Bu yeterince iyi değil."

"Ne zamandan beri sağlığını için endişeleniyorsun?" Lafi geveliyorum. "Bu hiç sana göre değil." "Şu andan itibaren. Kollarını kaldır."

İtaat ediyorum ve ıslak kazağımı ve daha kalın kazağımı tek hamlede çıkarıyor. İki tişörtüm vücuduma yapışıyor ve kendime sarılıp şiddetle titrerken tüylerim diken diken oluyor.

"İki seçeneğin var. Ya ben seni soyarım ya da kendin yaparsın, her iki durumda da duşa gireceksin."

Önerisi bacaklarımın arasını ısıtıyor. Onun dokunuşunu istiyorum. Ama ona sahip olamam. Tekrar yaklaşmasına nasıl izin verebilirim? İzin veremem. Bir kez daha üzerime yıkılıyor. Ölebilirdim, bu eller tarafından öldürülebilirdim, soğuk kollarımda sıcak duran, tüm yanlış yerlerimi karıncalandıran eller tarafından.

Sonra o an geçiyor ve seçim hakkım elimden alınıyor. "Kollar yukarı, Ker."

Gözlerimiz buluşuyor. Bırakmıyor ve bir insanın tek başına taşıyamayacağı kadar çok duyguyla dolu o karanlık bakışın derinliklerine çekiliyorum. Kollarımı itaatkârca kaldırırken düzensiz bir Çekilde nefes alıyorum. Christian tişörtümün eteklerinden tutup yukarı ve bağımin üzerine çekiyor. Sütyenim yok ve ona bakarken ellerim göğüslerimi örtmek için ağıya doğru uçuyor.

Christian bağıını sallıyor ve büyük bir avucunu yanağıma dayıyor. "Tatlım, rahatla. Donmuğ gibisin. Normalde seni ne kadar seksi bulursam bulayım, şu anda ıslak bir köpek yavrusu gibi görünüyorsun ve bu hiç de tahrik edici değil."

Alay ediyorum. Kollarım olduğu yerde kalıyor. "Ayağa kalk, tatlım."

Kalkıyorum. "Bundan sonrasını ben hallederim." Onun önünde *kesinlikle* soyunmayacağım. Bu... Asla olmaz. "Gidip duş alacağım."

Gülümsüyor ve bu şimdiye kadarki en güzel görüntü. "Aferin kızıma. Banyoya gir. Sana bir sürü kuru kıyafet getireceğim."

"Burada kendini rahat hissettiğin kesin."

"Mecburdum. Silah olarak kullanabileceğin bir şey aramak zorundaydım." Homurdandım. "Ben de senin evcilleştğini düşünüyordum." "Hayır. Kibar olmaya 'ihtiyacım var'."

Başımı sallıyorum ve tökezleyerek banyoya giriyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum. "Ve Ker!" diye bağırıyor.

"Öyle mi?"

"Gerçekten üzgünüm."

Tabii. Tamam. Ciddi olduğunu düşündüğünü biliyorum. Yalnız kaldığımda kapıya yaslanıyorum

ve nefes veriyorum. Pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkarırken sertçe titriyorum ve bu sadece soğuktan değil. Rollercoaster

Bu adamın etrafında olmak başımı döndürüyor.

"Seni istiyorum, Kerry."

Yüce Tanrım! Bundan nasıl kurtulacağım?

Bölüm 2

Hristiyan

I Saat gecenin biri ve ben onun duş alırken çıkardığı takırtıları dinlerken uykuyla savaşıyorum. Birkaç dakika önce Kerry'nin üzerinde olan nemli battaniyenin içinde titriyorum. Kendimi işe yarar hale getirmeye çalışıyorum,

ve biraz daha az üşümek için kalkıp dolabındaki raftan birkaç havlu alıyorum ve yerdeki su birikintilerini ve çamuru siliyorum. Sonra oturup tekrar dinliyorum. Banyonun içi sessiz ve keşke ne yaptığını bilseydim. Ne düşündüğünü bilmeyi daha da çok isterdim. Onu karşımda görüyorum. Uzun zaman önce, gözlerindeki ışığı öldürmeden önceki halini. Onu geri getirmek için ne gerektiğini merak ediyorum.

Eğer bir şey olacaksa.

Dişlerimin takırdamasını engellemeye çalışarak battaniyeye sarılıyorum. Ateş yakmalıyım ama çok uykuluyum. Ormanda koşmak, onunla mücadele etmek ve tartışmak son enerji rezervlerimi de aldı. Ne zaman hareket etsem dizim bana bağılıyor ve omzum uğursuzca çarpıyor. Onu daha yakından inceleyecek isteğim yok.

Banyo kapısı açıldığında ve oturma odasını ılık, ıslak, sabun kokulu bir hava bulutu doldurduğunda irkilerek uyanıyorum. Kalbim şimdiden hızla çarpmaya başladı ve birkaç dakika sonra sislerin arasından belirdiğinde göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Flanel pijamalar giymiş, tepeden tırnağa pembe güllerle kaplı. Banyo kapısının hemen dışında bulup düzgünce katlanmış bir yığının içine koyduğum. Ayaklarında kabarık beyaz polar çoraplar. Yüzü çıplak görünüyor, her nasılsa yeni. Kısa siyah saçları hala ıslak, taranmamış ve başının etrafında asi bukleler halinde uzanıyor. Koyu bir hale gibi. O kadar güzel ki.

"Şirin." Kıyafete doğru başımı salladım.

"Bu bir hediyeydi." Yakasını kurcalıyor ve üst düğmesini ayarlıyor. "Christian..." Tereddütle bana doğru yürüdü. "Aman Tanrım, sıırıslıklam olmuşsun. Kıyafetlerini çıkarmalısın. Hemen."

Sırıtıyorum. "Teklif mi ediyorsun?"

Yüzü sertleşirken bir kaşını kaldırıyor.

Geri çekiliyorum. Bu hiç akıllıca değildi. "Özür dilerim. Başka kıyafetim yok." "Sana uyacak birkaç tane var. Şimdi onu çıkar."

Odanın karşı tarafındaki küçük koridorda kayboluyor, arka kapısı sıkışmış olan koridorda. Gömleğimle mücadele etmeye başlıyorum ama sol omzum kolumu yeterince kaldırmama izin vermiyor ve vazgeçmek zorunda kalıyorum. Onun yerine pantolonumu çıkarmak için çekiştirip duruyorum. Vıcık vıcık pantolonum ellerimde, kafamı kaldırıp baktığımda karşımda duruyor, gözleri kocaman. Elinde bir yığın kıyafet vardı ve titreyen kollarıyla onları bana uzattı. Gözleri çıplak bacaklarımla yüzüm arasında gidip geliyor.

"İşte," diyor. "Ben... Sen..."

Kıyafetleri aldım ve yığına baktım. Bir çift yeşil kargo pantolonu, kalın kareli bir flanel gömlek, kalın polar çoraplar, birkaç tişört var. Tekrar yukarı bakıyorum. Yine daha sakın görünüyor, beni incelerken dudağını çiğniyor.

"Bu mücevherleri nerede saklıyordun?"

"Arka tarafta. Onlar babamındı. Onları atamazdım."

Ciddi yüz hatlarına bakıyorum. Hâlâ babasının yasını tutuyor. "Duydum. Özür dilerim." "Teşekkür ederim," diyor sessizce.

"Çok genç yaşta öldü."

"Babam ağır bir kalp krizi geçirdi. Aniden öldü. Hasta olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu. Her gün işe bisikletiyle giderdi, bir at kadar sağlıklı görünürdü."

Sağlam kolumla uzanıp elimi omzuna koyuyorum. "Yakın mıydın?"

Kerry ayaklarına bakıyor, geri çekilmiyor, sanki onu gerçekten rahatlatıyormuşum gibi neredeyse dokunuşuma eğiliyor. "Evet," diye fısıldıyor. Ğç çekip gözlerini kapatıyor ve yüzündeki ifadeyi nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum. "Buradan nereye gidiyoruz, Christian?"

Onu inceliyorum, gözlerimin düz küçük burnunda, dolgun - çok öpülesi - dudaklarında, nemli koyu saç tutamlarında dolaşmasına izin veriyorum. Elim yumruk yapıp sıkarken, onu kendime çekme isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum. "Ker. Dışarıda görüldüğü gibi hiçbirimiz bir yere gitmiyoruz. O gün geldiğinde... bundan sonrasını biz hallederiz. Tamam mı?"

Alt dudağını ısırtıyor ve bana bakarken başını sallıyor, koyu yeşil gözleri içindeki derin duygularla beni şaşırtıyor. Tıpkı onu ilk gördüğüm zamanki gibi. Bir bardaki çakırkeyif, kendine aşırı güvenen kızıl saçlı kız aklıma geliyor. O zaman ve şimdi arasında çok şey oldu. Sadece yıllar değil, incinme, ihanet, Cecilia. Gözleri aynı, ama yine de, tüm varlığına nüfuz eden altta yatan ciddiyetle, değil.

"Tamam." Topuklarının üzerinde dönerek yatak odasına gider ve kapıyı arkasından kapatır.

Ayakta durup kapalı kapıya bakıyorum. Göğsüm sıkışıyor. Keşke ısınmasına yardım edebilseydim, ona sıkıca sarılabilseydim, acısını biraz olsun dindirebilseydim. Dudakları hâlâ mavimsi ve teni çok solgundu. Kendimi su anda cehennemden daha sıcak hissediyorum. Tüm bu

dövüş, adrenalin yüzünden olmalı. Kıyafet yığını karıştırdıktan sonra normalde asla giymeyeceğim şeyleri giydim. Kalçalarım bol gelen kargo pantolonlar,

Kendi gömleğimin üzerine çektiğim kalın gri bir flanel gömlek. Zaten yakında kuruyacakken onu çıkaracak enerjim yok. Yeni bir adam gibi görünüyorum. Şu anda olmayı dilediğim yeni bir adam. Onun için. Onlar için.

Dar kanepede rahat bir pozisyon bulmak çok zor. Omzum her zamankinden daha çok ağrıyor. Şu an bakamayacak kadar yorgunum. Yarın bakarım. Dönüp duruyorum. O kadar bitkinim ki kusabilirim ama uyuyamıyorum. Gömleğim terden ıslanmış ve yanaklarım yanmasına rağmen sürekli titriyorum. Ve lanet omzum zonkluyor.

Ayağa fırlıyorum, pazen gömleği çıkarıyorum ve hala sıırıslıklam olan gömlekten sıyrılmaya çalışıyorum ama vücuduma yapışıyor ve bu imkansız. Sağlam kolumla parçalara ayırmaya çalışıyorum ama dikişlerin daha sağlam olduğu omuzlarımın üzerinden kıpırdamıyor ve elimde parçalarla kalıyorum. Neden bu kadar kaliteli kıyafetler almak zorundayım ki? Parmak uçlarımda yatak odasının kapısına kadar gidip nefes alış veriş seslerini dinliyorum. Cecilia'nın hafif horlamasını ve arada bir hırıltısını duyuyorum ama başka bir şey yok. Çatlağı genişletip içeri giriyorum. Yatakta Kerry'nin yüz hatlarını görünce ona doğru eğilip kulağına fısıldamaya niyetlendim.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldıyor ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan.

"Yardıma ihtiyacım var."

"Ne ile?"

Yanaklarım daha da ısınıyor ve aniden davetsiz misafirmişim gibi hissediyorum. "Önemli bir şey değil. Uyumaya devam et." Gitmek için döndüm.

Bileğimi tuttuğunda sarsılıyorum. "Neyle?"

"Tişörtümü çıkarmak için yardıma ihtiyacım var."

Sessizliği sağır edici ve ayağa kalktığı anda şaşıyorum. "Elbette."

Tökezleyerek kanepenin yanındaki masaya gittim ve üzerine oturdum. Başım dönüyor ve midem bulanıyor. Şu anda beni kolayca alt edebilir çünkü ben bir enkazım. Sadece fark etmemesini umabilirim. Benden önceki kadına bakıyorum. Solgun ama sakın ve en az benim kadar bitkin görünüyor.

"Omzum ağrıyor... sertleşti ve şişti ve bu gömleği çıkaramıyorum. Hala ıslak ve-"

"Görüyorum ki denemişsin. Tamamen mahvetmişsin." Göğsümden sarkan şeritleri koparıyor.

Başımı salladım. "Kımıldamıyor. Çıkarmak için kolumu doğru açıyla kaldıramıyorum. Çok gergin. Bu çok saçma."

"Sorun yok. Ben hallederim." Gömleğin sağ kolunu arkamdan çekip çıkarıyor, neredeyse tenimle bir bütün gibi duran malzemeyi çekiştiriyor. Sonra sol kolu da aynı şekilde dikkatlice sıyrıyor.

Gömleği çıkarırken parmak uçları tenime değdiğinde

ürperiyorum. "Tanrım, Christian. Yanıyorsun."

"Çok üşüyorum, Ker."

"Evet, kolların öyle ama burası çok sıcak." Sol omzuma dokunuyor ve parmakları ateşten daha sıcak izler bırakıyor. "Ejderhan kavuruyor," diyor kısa bir kahkaha atarak, parmak uçları dövmemin üzerinde duruyor.

"Teşekkürler," diye homurdanıyorum ve aniden geri çekilme ihtiyacı duyuyorum. Belli ki yorgun olmayan bir yanım var.

Hem de hiç. Onu kendime çekmek istiyorum ve...

Ne yapardı? Çılgılık atar ve beni döverdi.

"Yaran nasıl görünüyor?" Büyük bir şaşkınlıkla sesi birden endişeyle karışıyor. "Bir şeyim yok," diye tersliyorum. Ellerin tekrar üzerimde olmasına ihtiyacım yok.

"Bir bakayım." "Ne için? Sorun yok."

"Christian! Seni inatçı ahmak. Bırak beni."

"Pekâlâ. Her neyse." Omuz silkiyorum, kayıtsızmışım gibi davranıyorum, hissetmem gereken kayıtsızlığı.

Dünden beri yarayı örten derme çatma bandajı çekiştiriyor. "Neden saçlarının bu kadar uzamasına izin verdin?" diye soruyor şeritler üzerinde çalışırken, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor, sonra tekrar işine odaklanıyor.

Katman üstüne katman çıkar.

"Neden seninkini kısa kestin?" Cevap veriyorum. "Siyahı sevmiyorum. Bu sen değilsin."

Kısa dalgalı saçlarından birini çekip işaret parmağının etrafında döndürüyor. "Artık kendim olmak istemiyordum."

Başımı sallıyorum. Acıtıyor, çünkü sanırım nedenini anlıyorum. "Umursamayı bıraktım. Büyüdü." Durdu ve bana baktı. "Hmm. Senin kibirli olduğunu düşünmüştüm."

Alay ediyorum. "Boşuna mı?"

"Kesinlikle. Güzel çocuk."

"Ve sen de 'güzel kız-vain' olmadın, öyle mi?"

Bu çok uzun zaman önceydi," diyor sessizce ve gözlerini kaçırıyor.

Son sözleri bizi rahatsız edici bir sessizliğe gömüyor. Buradan sonrasını ben hallederim demek için boğazımı temizliyorum, onu odadan çıkarmak istiyorum. Bu benim için olduğu kadar onun iyiliği için de. Ama ağzımdan çıkanlar niyetimden çok daha sertti.

"Git. Uyumaya devam et, Ker."

Omzumu bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Sen tam bir pisliksin, Christian. Bunu biliyorsun, değil mi?" Dudakları geriliyor ve burun delikleri açılıyor, sonra topuklarının üzerinde dönüp gidiyor. Söyleyecek sözüm yok. Teselli edecek bir sözüm yok. Zekice cevaplar yok.

Sikeyim. Hiçbir şey.

Bölüm 3

Kerry

CECE DOKUZA KADAR UYUYOR. Uyanık olsaydım endişelenir ve merak ederdim. Ama ölü gibi uyudum. *O* buraya geldiğinden beri ilk gerçek uykum. Acaba o da uyudu mu? Onu yere bıraktım. Ayaklarımı bir çift kalın çorabın içine sokarak parmak uçlarımda ana odaya çıkıyorum. Cece o kadar kurnaz değil ve ayakları döşeme tahtalarına çarparak dışarı fırlıyor.

"Bwekfaa!" diye ciyaklıyor, beni gülümsetiyor ve ipeksi siyah saçlarını karıştırıyor. Saçları kısaydı. Kestirdim ama şimdi örgüyle çok hoş olacağını düşünmeden edemiyorum.

Oturma odasında hava bayat ve kullanılmış. Dışarısı dün olduğundan daha karanlık ve rüzgar uğulduyor.

Kalın bir battaniyenin altında tamamen hareketsiz bir şekilde sırtüstü yatıyor. Boyu kanepenin uzunluğundan daha uzun ve bacakları garip bir şekilde kıvrılmış. Sertleşiyorum ve bir an durup ona bakıyorum. Gözleri kapalı. Hiç hareket ediyor mu? Ama biz yanından geçerken başını kaldırıyor.

"Sabah mı oldu?" Sesi kaba ve hırıltılı ve içinde tüylerimi diken diken eden bir şey var.

"Evet. Dokuz."

"Sanırım daha fazla uykuya ihtiyacım var. Burada biraz daha uzansam sorun olur mu?"

Ağzım açık kaldı. Ne zamandan beri bir şey istiyor? "Elbette." "Gidiyor musun?" diye soruyor, sesi zayıf.

Kaşlarımı çattım. "Halüsinasyon mu görüyorsun?" Ön kapıya doğru yürüyorum, açıyorum ve tekrar kapatmadan önce dış dünya olan girdaba bakıyorum. Sanki büyük bir el kapıyı açık tutmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. "Araba yok, hala rüzgarlı... Hayır. Sanmıyorum."

"Teşekkür ederim," diyor. Sonra başı yastığa düşüyor ve gözlerini kapatıyor.

Teşekkürler mi?

Bizim için kahvaltı hazırlarken, fazladan bir fincan kahve yapıyorum ve fazladan birkaç parça ekmek koyuyorum.

fırında. Ama kendisi dilimleyebilir. Tek bir bıçağım bile kalmadı.

Ben ona doğru yürürken başını bana doğru çeviriyor. "Hey. Kahvaltı."

Gözleri karanlık ve çukur, yüzü soluk ve biraz solgun.

"Aferin sana."

"Sana biraz yaptım."

Bu onu uyandırır. "Sen-"

Oturuyor, sallanıyor. "*Benim* için mi yaptın? Ben Alice olmalıyım."

"Ne?"

"Harikalar Diyarında."

Pazen gömleğini omuzlarına asıyor ve birden yarasının neye benzediğini merak ediyorum.

Sonra onun sert sözlerini hatırladım, beni nasıl kovduğunu. Gidip kendini becerebilir!

"Sadece çeneni kapa ve ye." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve mutfığa doğru ilerliyorum. Tavrındaki ani değişiklik beni rahatsız ediyor. Lütfen demesi, almadan önce sorması hoşuma gitmiyor. Onu tanıyamıyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Sonuna kadar güvenmiyorum. Onunla her şey bir rol ve bunu unutmamalıyım.

"Bir dakika içinde döneceğim." Kendini koltuktan kaldırıp banyoya doğru giderken sırtına bakıyorum, biraz sallanıyor. Farklı görünüyordu. Daha sakın. Daha zayıf. Beklenmedik bir endişe kalbimi kemirirken kaşlarımı çatıyorum.

Sessizce yiyoruz. Christian ekmeğe bıçağını getirdi ve her Çey garip bir Çekilde normal görünüyor. *Onunla* kahvaltı masasında hiç "normal" olmamıÇ olması dıÇında. Ona bir göz atıyorum ve bakıÇlarımı yakaladığıında kızarıyorum. Yanakları biraz kızarmıÇ ve alnı terlemiÇ.

"Yine kahveme mi kattın?"

Neredeyse çayında

boğuluyordum. "*Hayır.*"

Bir yudum alır. "Güzel. Böylesi daha az şekerli."

Yüzüm yanıyor ve yere bakıyorum. "Peki... şimdi ne olacak?" Kendim bile ne demek istediğimi ya da nasıl bir cevap beklediğimi bilmiyorum. Kendimi bir parça ekmeğe tereyağı sürmekle meşgul ediyorum.

"Artık bilmiyorum, Ker. Yine de fark eder mi? Bu noktada?" Cece'nin reçelle kaplı yanaklarına bakıyor ve bir kâğıt mendil alıp reçelin bir kısmını siliyor.

Aralarındaki etkileşime bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Her şeyi bilmek, her şeyi planlamış olmak önemli mi?" Artık buruşmuş olan mendili tabağına bırakıyor ve arkasına yaslanıyor.

Cecilia önündeki kaşığı sallıyor ve yoğurt etrafına geniş bir daire şeklinde sıçırıyor. Yeni bir peçeteye uzanıyorum ve onu incelerken peçeteyi siliyorum. Anlamıyorum ve nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Halüsinasyon gördüğünü düşünmeye başlıyorum çünkü sesi artık kendisi gibi

gelmiyor. Onun hakkında bir şeyler bildiğime ne zaman inanmaya başladığımı merak ediyorum.
Boğazını temizliyor. "Kontrolün sende olması bu kadar önemli mi?"

Kızımın saçlarını karıştırırken ona bakıyorum. Christian'a dönmeden önce ona, "Kaşık senin ağzına ait, tatlım," diyorum. "Evet. Tabii ki öyle. Sence de öyle değil mi?"

Bir parça ekmekten bir ısırık alıyor ve sinir bozucu bir şekilde yavaşça çiğneyerek omuz silkiyor. "Planların değişmesine, uyum sağlamaya ihtiyaç duymaya alışkınım."

"Ama kontrol etmeye çalışıyorsun, değil mi? O keskin takım elbisenin içinde o kadar da hippie olduğunuzdan şüpheliyim."

Flanel gömleğine ve buruşuk büyük boy pantolonuna bakıp sırtıyor. "Şu anda pek keskin değil."

Bakışlarını takip ediyorum, gömleğindeki boşlukta karamel rengindeki tenini görünce içimden fırlayan şimşeğe karşı yutkunuyorum. "Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyorum belli belirsiz.

"Evet." İç geçiriyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Muhtemelen pek hippie sayılmam, hayır." Kaşlarını çatıyorum. Garip davranıyor.

Sohbet kesildi. Cece'nin kahvaltısını bitirmesine yardım ediyorum ve sonra ikimiz için bir banyo hazırlıyorum. Banyodan çilek kokulu bir buhar bulutu içinde, taze ve doymuş olarak çıktığımızda, Christian pencerenin yanında duruyor, sağ eliyle sol omzunu tutuyor. Cecilia kalın çorapları ve sarı bornozuyla odanın içinde koğuyor. Christian'ın bacaklarının etrafında bir tur atıyor ve sonra sürünerek oturma odasındaki masanın altında duran bebeğinin yanına gidiyor. Ona gülümsüyorum, sonra bakışlarını takip ediyorum. Gün, gecedен biraz daha az karanlık görünüyor.

"Onu çok güzel yetiştirmişsin," diyor bana dönerken usulca.

Beklediğim bu değildi. Daha çok 'bir suikastçinin hayatından bilgece sözler' söyleyeceğini düşünmüştüm. "O çok kolay bir çocuk. Belki fark etmişsinizdir." Bakışlarından kaçındım.

"Evet ve hayır. Benim... çocuklarla pek deneyimim yok."

Sesindeki bir şey, gözlerini yakalamaya çalışarak ona bakmamı sağlıyor. Sesi çok ıssız geliyor. Sertçe yutkunuyorum. İnsan değil. O insan *değil*. Buna tekrar kanamam!

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Bana yarım bir gülümseme veriyor, gözleri donuk.

Lanet olsun sana! İnsan olma.

Ona bakmaya devam ederken kızımı giydiriyorum. Koşar adım şömineye gidiyor ve hafif odunlardan bazılarını yığmaya başlıyor. Kalın cam kapıların ardında huzurla çıtırdayan bir ateş yanıyor.

"Ateş için teşekkürler."

"Evet. Hava soğuktu."

Sabah acı verici bir şekilde yavaş geçiyor. Öğle yemeğini yememiz gerekirken Cecilia uyuyor ve ben de onun yanında komaya giriyorum. Terli ve endişe dolu bir şekilde uyandım. *Nerede o?* Ne yaptığını görmem lazım. Düşündüğümde daha fazla saat geçti.

Evet. Kontrole ihtiyacım var.

Christian koltukta sırtı bana dönük yatıyor. Hemen üç şeyin farkına varıyorum, hepsi aynı anda üzerime çöküyor. Sırtını açıkta bırakıyor ve bıcağa tekrar eriGebiliyorum, içimde artık ona zarar

vermek isteyen tek bir lif bile yok ve iyi olduğunu sanmıyorum. Üzerine eğiliyorum ve göz kapakları titriyor, ama

uyanmıyor. Bu çok garip. Alnı terli ve yüzü kızarmış. Avucumu yanağına koyduğumda, eli aniden uzanıp benimkini yakaladığında nefesim kesildi. Ama hissettim.

"Yanıyorsun, Christian. Ateşin var."

"Evet, biliyorum," diye mırıldanıyor ve elimi tutmayı bırakıyor. Yüzünü buruşturarak ayağa kalkıyor ve sallanarak oturmaya devam ediyor. "Sanırım omzuma bakmam gerekiyor."

Suçluluk duygusu aniden beni bıçakladı. "Bu konuda sana yardımcı olabilirim."

Dün gece beni kovaladı ama yine de kendi başına halledemeyeceği bir konuda ona yardım etme isteği duyuyorum. Ve bir bakıma bu benim hatam, ama bu düşünceyi susturuyorum, çünkü esas olarak kendi hatası ve suçu üstlenmeyi bırakmam gerekiyor. Ama ölmesine izin veremem.

"Hayır, yapma. Her şey yolunda."

İtiraz ediyor ama bu sefer ona izin vermiyorum. Midem endişeyle sıkışıyor ve gömleğinin o tarafını omzundan ittim bile.

Teninden yükselen ılık hava, çok iyi tanıdığım bir kokuyla karışıyor, eskiden beni ihtiyaçtan patlatan bir kokuyla. Teni çok sıcak. Bandajına dün gece bıraktığım yerden devam ediyorum ve omzunun şiştiğinden, yaranın göz kamaştırıcı kırmızı kenarları olduğundan ve aralarında beyaz-gri bir yapışkan olduğundan emin oluyorum. Kızgın kırmızı bir şişliğin olduğu derisine bastırıyorum ve dalgalanıyor gibi görünüyor.

"Bu iyi görünmüyor."

"Bu seni memnun etmeli." Sesi hırıltılı, yorgun ve sanki birdenbire pes etmiş gibi.

Hasta olması ve bu konuda bu kadar kayıtsız olması beni aniden endişelendiriyor. Endişelenmem beni endişelendiriyor. Endişelenmemeliydim. "Hey," diyorum neşeli bir ton takınarak, "seni bıçakla kesecek olmam beni pek memnun etmiyor. Yine." Sırıtiyorum ve kolunu okşuyorum.

Omzuna bakar. "Muhtemelen haklısın."

"Bunu açmamız gerekecek. İçi irin dolu." Kırmızı bölgeye dikkatlice bastırıyorum ve o da inliyor.

"Çok zekice."

"Bu kadar korkak olma. Burada yaşadığımızın ikinci haftasında parmağıma çivi battı. Verandayı onarıyorduk. Birkaç gün sonra bu hale geldi ve doktora gitmek zorunda kaldım. Kesip açtı ve bana antibiyotik verdi. Ekleme tahrip etmiş olabileceğini söyledi. Bu-" Şişliği tekrar dürtüyorum, "bu sadece et."

Birkaç gün sonra hapları almayı unuttuğum ve prosedürü baştan ve yeni bir reçete ile yaptırmak zorunda kaldığım kısmı atlıyorum.

Tekrar omzuna bakarken yüzünü buruşturuyor, içinde bir ürperti dalgalanıyor. "Eğer bırakırsan ölebilirim. Bundan hoşlanacağını düşünmüştüm."

"Cesedinle ne yapacağımı bilemezdim, şimdi lütfen arkanı dönüp bana şu lanet bıçağını verir misin? Muhtemelen buradaki en keskin şey o." O bıçağın nerede olduğunu düşünürken içimden kısa bir ürperti geçiyor.

Sallanıyor ve tekrar uzanıyor. "Bekleyemez mi?" Gözlerini kapatarak tekrar bana sırtını dönüyor.

"Christian! Kendine gel! Hadi ama! Beni bu havada bir çocukla ve bozuk bir arabayla yalnız bırakma, seni pislik!" İsteddiğimden daha da çaresiz çıktı. Şu anda beni gerçekten endişelendiriyor.

"Tamam," diye homurdanıyor ve tekrar oturuyor. "Muhtemelen önce bıçağı sterilize etmen gerekecek." Zayıf ve yorgun olmasına rağmen birdenbire işinin başına döndü.

"Alkolle mi?"

"Yeterince güçlü bir şeyiniz varsa bu da olur."

Muhtemelen içmiyordumdur. Sadece ara sıra bir kadeh şarap içerim. Başımı sallıyorum.

"Ateşin içinde mi?" Başını sallıyor.

"Bıçak nerede?"

"Cebimde." Sesi çok zayıf. Sevinmem gerekirken göğsümde bir endişe pırıltısı olmasından nefret ediyorum.

Titreyen ellerimle bacak cebini açıyorum ve bıçağı çıkarıyorum. Mat siyah bıçağına bakıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Önümde salladığımda, göğsümde bir ürperti dalgalanıyor. "Bununla kaç kişiyi öldürdün?"

Ağır ağır kapanan gözlerinin ardından bana öyle bir bakıyor ki, zayıflamış haline rağmen, içimi ürperten bir tehlikeyle dolu. *Bu* kesinlikle geçmemem gereken bir çizgi.

Şömineye doğru yürüyorum, kalın cam kapılardan birini açıyorum ve bıçağı birkaç saniyeliğine ateşe sokuyorum. Sonra kanepeye geri dönüp yanına oturuyorum. Bıçağın ucunu yaraya tuttuğumda, bıçak hâlâ sıcaktı. Christian ne yaptığıma bakıyor ve irkilerek uzaklaşıyor.

"Tanrı aşkına! Önce soğumasını

bekle!" "Ah. Üzgünüm."

"Beni istemediğine emin misin-"

"*Hayır!* Dayanabilirim." Kızardım ve bekledim. Bir süre sonra bıçağın yan tarafının elimin arkasına dayanmasına izin verdim. Soğumuştur.

Vakit geldi.

Hristiyan

Eli titriyor ve yüzü solgun. Bıçağı kaldırıyor ve ucunu yaranın girişine doğrultuyor. Sonra tekrar indiriyor. Omzumu dağlayacağını düşündüğümde yaşadığım adrenalın dalgası beni oldukça iyi uyandırdı ve son saatlerde olduğumdan çok daha az yorgunum.

"Ker, tatlım, bunu yapabileceğine emin misin? Birini kesmek sandığın kadar kolay değil."

Bıçağı yüzümün önünde sallıyor ve küçük bir irkilmeme engel olamıyorum. O kadar cesaretli olduğunu sanmıyorum.

O şeyin ne kadar keskin olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok!

"Ben senin sevgilin *değilim*, Christian! Ben burada bıçakla otururken sen buna nasıl *cüret* edersin? Ayrıca, seni daha önce de kestim. Ve seni vurdum."

Ona bakarken dudaklarımı büzüyorum. Benim küçük dişi kaplanım. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslıyorum. Yardım edemiyorum ama çok az gülümsüyorum. Kendine geliyor. "Devam et o zaman, sert kız."

Hâlâ bir şey olmayınca gözlerimi tekrar açıp ona bakıyorum. Bıçağın ucu yaranın yanında duruyor.

"Düşünme. Sadece yap. Ve göreceksin ki sonrasında karnında o karıncalanma hissini yaşayacaksın, o kadar sert boşalırsın ki neredeyse kendini kaybedersin." Yapmasını sağlayacak kadar kızdırmak için ona temkinli bir sırtıfı fırlatıyorum.

Lanet bir cazibe gibi çalışıyor.

Bakışları kararıyor. Dudağını ısırarak, ucu yaranın içine itiyor, daha da derine bastırıyor. Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatıyorum, sanki tenime bir meşale tutuyormuş gibi hissediyorum ve vücudumu saran ürpertiye engel olamıyorum. Tekrar baktığımda bıçak çıkmış ve omzum biraz daha az gerilmiş hissediyorum. Beni deldiği yerden grimsi, kirli görünümlü bir irin sızıyor. Düşündüğüm kadar çok değil ama fark yaratıyor gibi görünüyor.

"Sen tam bir pisliksin," diye bağılıyor ve ayağa kalkıyor. Bıçağı masanın üzerine bırakırken takırdıyor.

Başımı eğip ona bakıyorum. Gözleri parladığında çok seksi oluyor. Kanepeden kalkarken sırtıtıyorum, çarşaf şeritlerini alıp sızıntı yapan yaraya doğru itiyorum. Beni ayakta görünce birkaç adım geri atıyor, gözleri benimkiler, çıplak göğsüm arasında gidip geliyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor. Onu korkuttuğumu biliyorum ve bana o bakışı atarken hissettiği tek şeyin bu olmadığını da biliyorum. O da beni istiyor ama bunu son nefesine kadar inkâr etmeye devam edecek.

Banyoya doğru ilerliyorum ve Kerry kenara çekiliyor. Daha önce dolabını karıştırdığımda orada bir paket antibiyotik görmüştüm. Birkaç gün önce mi? Her ne için reçete edilmişlerse, denemek yanlış olmaz.

Kapıyı açmadan önce durup ona bakıyorum. "Söylediğim kadar iyi miydi?" Tokat sert, beklenmedik ve muhtemelen hak edilmişti.

Alt dudağımı yalarken yanan yanağıma dokunuyorum. Tadı onun avucundan tuzlu geliyor. "*Bu* iyi hissettirdi," diye hırlıyor.

Kapıyı çekip açıyorum. "Eminim öyledir, Ker." Ona sırtıtıyorum ve göz kırptıyorum.

Ellerini kalçalarına koyuyor ve bana ters ters bakıyor. "Sen tam bir pisliksin!"

Bakışlarını tutarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Biliyorum." Kızarmış küçük kadını arkamda bırakarak kapıyı kilitliyorum ve ürpererek nefes veriyorum. Tüm bu dokunuşlar, tüm bu beklenmedik yakınlık beni kaşındırdı. Kasıklarım ağrıyor ve aniden yorgunluktan başka bir şey hissetmiyorum. Pantolonumdaki kalın sisikinliği görmesine ihtiyacım yok. Eminim onu kendime

çekme ve içimde yayıyor olmam gereken onu tahrip etme dürtüsünü görse çıldırırdı.

Bu kadına çok ihtiyacım var.

Bölüm 4

Kerry

İ Neden yine göt gibi davrandığımı bilmiyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Yarasını kesmek zorunda kalmanın gerginliği ve sonrasında yaşananlar yüzünden midem düğümlendi. Orada Bakışlarında çok iyi tanıdığım bir şey var. Bunu daha önce de gördüm. Sonuçlarını yaşadım. Muhteşem ve yıkıcıydılar.

Bana geldiği o geceler, açlık, gözlerindeki sahiplenici bakış - hatırası beni asla terk etmeyecek. Hâlâ içim içimi yiyor.

Cece uyanıp bana bedenimi ve zihnimi meşgul edecek bir şeyler verdiğinde son derece minnettar oluyorum. Ama zihnim bedenimin olduğu yerde değil. Onun sıcak tenini, sıcak kahverengi gözlerindeki ışıltıyı ve banyomda bu kadar uzun süre ne halt ettiğini düşünmeden edemiyorum.

Kapı nihayet açıldığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Cecilia'ya dilimlediğim bir elmayı yediriyorum ve onu aramızda tuttuğum için şükrediyorum.

Yarayı örten yeni, temiz şeritler var ve bunun dışında belden yukarısı çıplak. Gözlerim istemeden de olsa karnı boyunca devam eden ve sonra pantolonunun kemerinin altında kaybolan kalın siyah saç teline takılıyor. Babamın pantolonu, ama lanet olsun, Christian'ın kalçalarına çok yakışmış. Bana okunamayan bir bakış atıyor ve yavaĞça flanel gömleğini geri çekip düğmelerini açık bırakıyor. Bakışlarımı kaçırıyorum. Bu adamın çıplak göğsüne bakmak istemiyorum. Bana bir şeyler yapıyor, tüm yanlış yerlerimi acıtıyor. Onun ne olduğunu, neler yaptığını hatırlamalıyım. Bir keresinde ona aşık olmuştum, hem de çok, ama bu onu tanımadan önceydi.

Oturduğumuz kanepeye gelmek yerine yatak odama doğru yürüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Kapı kapandığı anda kalkıp kanepeden iniyorum. *Olamaz!* Elma dilimlerini alıp tezgahın üzerine, onun ulaşamayacağı bir yere koyuyorum. Cecilia'ya bir oyuncak bebek fırlattıktan sonra

odaya dalıp kapıyı açıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Yatağımda yatıyor. Yatağımda yatıyor! Gömleğinin düğmeleri hala açıktı ve ben düz durdum. "Çık dışarı!"

Elini başının arkasına koymuş, tembelce bana bakıyor, yanakları hafifçe kızarmış. "Seni bir saniyeliğine yalnız bırakmam gerekiyordu."

"Neden?"

"Buraya gel." Bir parmağını kıvrıp beni yaklaşıyor. Ona doğru tereddütlü bir adım attım. "Ne?"

Bileğimden tutup beni kendine çekiyor. Eli sıcak, güçlü ve kuru. "Lütfen otur." Tüm sağduyuma rağmen tereddütle yatağın en ucuna oturuyorum.

"Hıyarın tekiydin. İtiraf ediyorum. Sadece bir an için orada bir şey olduğunu hissettim... Daha fazlası." Sesi titriyor.

Kalbim sağlıklı bir sıçrama yaptı. Vardı. Var. Bu büyüden nasıl kurtulabilirim? "Bak," diyorum ve sertçe yutkunuyorum, düşüncelerim karmakarışık. "Sanırım orta derecede Aynı çatı altında sıkışıp kalmak ve her şey ne kadar medeni olsa da..." Kıpırdanıyorum ve yatağın rahatsız edici tahta kenarına biraz yerleşiyorum. "Ama daha fazlası... Sanırım yanlış anladın, Christian."

Hâlâ bileğimi tutuyor ve ben çekilmedim. Neden çekilmedim? Ona bakıyorum, keşke her şey farklı olsaydı diyorum, keşke başımı göğsüne koyabilseydim, kalp atışlarını, nefes alışını dinleyebilseydim, sıcaklığını hissedebilseydim. Her şeye rağmen onu çok özledim. Bu mantıklı değil ve hiç geçecek mi bilmiyorum.

"Şimdi anlıyorum," diyor yorgun bir sesle. "Ne söylemek üzere olduğunu biliyorum ama lütfen yatağında bir saat uyuyabilir miyim? Çok ama çok yorgunum."

Tekrar lütfen.

Düzensiz bir şekilde nefes veriyorum, tenim onun dokunuşuyla kavruluyor. "Tamam. Ama bir saat içinde seni dışarı atacağım."

Gülümsüyor, sonra beni kendine doğru çekiyor, başını hafifçe kaldırıyor ve elimin arkasına tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim."

Elimi tuttuğu yerden çekip oturduğum yerden sıçırıyorum.

Gözlerini kapatmıştı. "Çok mu fazla?" diye mırıldanıyor.

Cevap vermedim ve kapıyı arkamdan kapattım. Evet, çok fazla. Ama bu onun suçu değil. Aklını kaçıran benim!

Cece bebeğe olan ilgisini kaybetmiştir ve yerde bir yapbozla oynamakta, büyük tahta parçalarını birbirine çarpmaktadır. Farklı bir şeyler var. Tekrar elimin arkasını ovuyorum ve etrafıma bakıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum-

Dışarısı sessiz. Fırtına sona erdi.

Sembolizm gözümden kaçmadı. Dışarıda her şey bitti. Sanırım içeride de bitti. Yoksa daha yeni mi başladı?

Bize yemek yapmam lazım ama berbat durumdayım. Dudaklarının tenime değdiği yeri ovalayıp duruyorum. Seğirme gibi bir şey. Kontrol edemiyorum. Kalbim hala çarpıyor. Paramparça oldum. Tıpkı lanet gömleği gibi. Lanet, lanet, lanet gömlek! Hiçbir şeye odaklanamadan, sonunda patatesleri haşlamayı, ezmeyi ve biraz jambon kesmeyi başardım. Hiç sebzem kalmadı. Teslimat kutusuna gitmeliyim. *Kutuya*. Arabam olmadığını fark ettim. Burkulmuş bir bilekle bir saatlik yol. Peki ya Ray? Kalbim sıkışıyor. Ray aldı mı? Benim için polisi aradı mı? Fırtına bittiğine göre polisler buraya gelecek mi? Oh Tanrım, oh hayır. Böyle bir şey olamaz.

Bunun iyi gideceğini sanmıyorum. Kim için, bilmiyorum ama bir felaket olacak! Dizlerim bükülüyor ve yere kayıyorum, titriyorum ve midem bulanıyor.

Uyuşuk ve halsiz hareketlerle kendimi toparlıyorum, Cecilia'ya servis yapıyorum ve benim için bir tabağa biraz koyuyorum, ama yiyemiyorum. Ağzına vurmak için elinden geleni yapıyor. Genelde ona yardım ederdim ama şimdi sadece oturup bakıyorum ve onun önünde ağlamamak için mücadele ediyorum. Onu endişelendirmek istemiyorum.

"Anne?"

Sarsılıyorum ve harika küçük çocuğuma bakıyorum. Bana çatalını uzatıyor, ben bakarken çatalından bir parça jambon düşüyor. Gülümsüyorum ve masadan alıp ağızma atıyorum.

"Teşekkür ederim, aşkım." Yanağını okşuyorum ve başımı kaldırdığımda Christian yanımda duruyor. Yüzü biraz daha solgun ve gözleri birkaç saat önceki kadar donuk değil. İçimde karanlık bir şeyler yükseliyor.

"Ne istiyorsun?" Hırlıyorum ve sonra kelimeler göğsümden fırlıyor. "Beni istediğini söylerken ne demek istiyorsun? Ne demek 'istiyorum'? Benim... vücudumu mu istiyorsun? Evlenmemizi mi istiyorsun? Ne demek istiyorsun?" Cecilia yemeyi bıraktı ve bize bakıyor, gözleri genişliyor ve yaşlarla doluyor, ama şu anda onu teselli edemiyorum. Donup kaldım. Zar zor nefes alabiliyorum.

"Ye bakalım!" Ona tıslıyorum. Dolgun küçük alt dudağı dışarı fırladı ve titremeye başladı.

Christian bana ters ters bakıyor ve sonra onun yanına oturuyor. Ötüyor, tabaktaki bir parça jambonu çatalla kovalıyor ve sonra ona yediriyor, onu kıkırdatıyor.

Tekrar ağlamaya başladım. "Senden nefret ediyorum!" diye bağıriyorum.

Christian bana karanlık bir bakış fırlatıyor ve yanağındaki patates püresini sildikten sonra ona bir çatal dolusu daha jambon ve patates veriyor.

Öyle ani bir şekilde ayağa kalkıyorum ki sandalye devriliyor ve arkamdan yere düşüyor. "Onu beslemeyi bırak! O senin kızın değil! Buna hakkın yok-"

"Tanrı aşkına, sana ne oldu böyle? Kendine gel!" Bana öfkeyle bakıyor ve Cece'nin sandalyeden kalkmasına yardım ediyor. "Annenle biraz konuşacağım, tatlım."

Ayağa kalkıp bana doğru yürürken kalp atışlarım hızlanıyor. Bileğimi sertçe kavradı. Çok sert. "Hadi, içini dök, her ne ise, ama aorusun ondan korkma." Beni kendine çekiyor ve yaklaşmaya

zorluyor.

"Ne yapıyorsun?" Kekeliyorum, kalbim boğazıma sığıyor.

"Hıncını benden çıkar, Kerry, sana daha yakın birinden. Dayanabilirim. Ondan değil." Kızımıza başıyla selam veriyor ve boğazımdaki ani yumruya karşı yutkunmak zorunda kalıyorum.

"Anne?" diyor, küçük sesi titreyerek. "İşini yap."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, sonra kendimi toparlayıp gözyaşlarımın arasından gülümseyerek ona dönüyorum. "Annen birazdan dönecek, tatlım. Her şey yolunda."

Her şey yolunda *değil!* Bir daha hiçbir şey yoluna girmeyecek!

Christian kolumu çekiyor ve tekrar yatak odamda yalnız kalana kadar arkasından tökezliyorum. Beni içeri itiyor ve kapıyı neredeyse kapatarak bir parça açık bırakıyor.

"Birdenbire bu lanet sorular da neyin nesi? Neyin var senin?" Dudakları ince bir çizgi halinde ve gözleri loş odada parlıyor.

"Benden ne istiyorsun?" Hırlıyorum. "Bana yaptığın onca şeyden sonra, bana yaşattıklarından sonra, bana 'sahip olmana' asla ama asla izin vermeyeceğim. Buraya geliyorsun ve... Her şey için çok geç. Her şeyi berbat ettin."

"Ve ben senin için hiç iyi bir şey yapmadım mı? Sana hiçbir şey vermedim mi?" Sesi sert, gözleri kömür karası ve ölümcül.

"*Hayır!*" Çığlık atıyorum.

"Sesini alçalt! O bile mi?"

Bir an için hiçbir şey söyleyemiyorum, göğsümde bir öfke bulutu kaynıyor. "Onu bana sen 'vermedin'," diye çıkışıyorum. "O zaten oldu. Bu senin övünebileceğin bir şey değil!" Bir hıçkırıkla ondan uzaklaşıyorum. Onun önünde ağlamak istemiyorum ama gözyaşlarım yeniden akmaya başladığında gidebileceğim hiçbir yer yok.

"Ker, sana zaten birçok şekilde üzgün olduğumu söyledim. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Ve hayat sizden çok daha fazla değer verilmesi gereken bir şeydir. Bir kere gitti mi... gider."

"Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Hıçkırarak ağlıyorum. "Neden olduğun kişi olmak zorundaydın?" Dilimi ısırabilirdim. Neden bunu söylemek zorundaydım? Yatağın kenarına çöküyorum, yüzümü ellerimin arasına saklıyorum, tamamen bitkin düşünüyorum, yorgunluktan titriyorum.

Yanıma yerleşti. "Seni düşünmeden duramadım. Cecilia'yı. Seni o kadar çok özledim ki. Her şeyi berbat etmiş olmam beni öldürüyor."

Ellerimi kucağıma bırakıp ona bakıyorum. Otururken bile iri cüssesi üzerimde yükseliyor. "Patronunu görmeye gittim," diyorum.

"Oh, biliyorum. Bu çok aptalcaydı."

"*Mecburdum.* Çocuğunu ben taşıdım. Evime geldin. Beni öldürmeye geldiğini sandım. Bilmem gerekiyordu. Sonra seni kontrol edemeyeceğini, yine de ne istersen yapacağını söyledi."

"Bunu o mu söyledi? Şerefsiz herif!"

Cevap vermiyorum. Onun varlığı tüm bedenimi ürpertiyor ve elini omzumda hissettiğimde sarsılıyorum.

"Her şeyin farklı olabileceği bir zaman var mıydı?" diye soruyor sessizce.

"Bir... ne?"

"Her şeyin çok geç olmadığı bir zaman var mıydı?"

Ona dik dik bakıyorum. "Hayır, yoktu," diye hırlıyorum. "Beni öldürmeye çalışmamış olsaydın bile, gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde bir daha asla dokunamayacağım bir canavarsın."

"Sana inanmıyorum, Ker. Senin de bir şeyler hissettiğini biliyorum." Gözleri tekrar karardı.

"Yalan söylüyorsun.

Kendinize. Herkese. Kızımı böyle mi yetiştireceksin?"

Bir cevap bulmaya çalışırken ağzımı birkaç kez açıp kapatıyorum. Birden ayağa kalkıyor ve kapıyı açıyor. Odadan çıkarken arkasından bakıyorum.

"Çok iyi ebeveynleri var o zaman!" Arkasından bağıyorum. "Bir katil mafya babası ve bir yalancı!" Kalkıyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve yatağa düşüyorum, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, ne olduğuma, ne hale geldiğime dair üzüntüm kalbimi, ruhumu ve vicdanımı kemiriyor. Olmak istediğim kişi bu değil. Yastığıma doğru çılglık atıyorum, ses boğuk ve boğazımı yırtıyor.

Artık olduğum kişiden hoşlanmıyorum.

Sonunda, artık gözyaşı kalmadığında, hıçkırmayı bırakıyorum ve onun yerine dinliyorum. Ne yapıyorlar acaba? Saatin kaç olduğunu merak ediyorum. Midem gurulduyor ve bana yemek yemediğimi hatırlatıyor. Ani bir panikle göğsüm sıkışıyor. Ortalık çok sessiz. Gittiler! Kötü davrandım ve beni terk ettiler! Saniyeler içinde yataktan kalkıp kapıyı iterek açtım ve oturma odasına daldım.

Kanepede yan yana oturuyorlar, Cecilia'nın kucağında küçük bir kase kuru üzüm var. Ateş huzur içinde çıtırdıyor ve adam ona kitap okuyor. İtfaiye arabası Sammy hakkında. Şu anda en sevdiği kitap. Christian başını kaldırıp bana uyarı dolu bir bakış attı.

Cece başını kaldırıp bakmıyor, resmi işaret ediyor. "Sammy."

Christian kızımıza dönüp gülümsüyor. "Peki Sammy ne yaptı?" "Wouu faie."

"Evet, öyle," diye cevap veriyor, kadının ne dediğine dair hiçbir fikri olmadan.

Kalbim öyle bir çarpıyor ki acıyor. Onu aldı. Gözlerimin önünde. Savaşmasına bile gerek yoktu. Onu ona ben verdim. Ben bir ucubeyim. Bir canavara dönüştüm. *Onu* suçladığım her şeye dönüştüm. Bir hıçkırıkla topuklarımın üzerinde döndüm ve yatak odasına geri döndüm. Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve tekrar yatağa düştüm.

Kenarına oturduğunda yatak çöküyor ve ben şaşkınlıkla sarsılıyorum. Kapının açıldığını hiç duymadım.

"Git başımdan!" Törpüledim, boğazım düzgün sözcüklerin geçemeyeceği kadar sıkılmıştı.

"Ker." Sesi beklenmedik derecede yumuşak. "Neyin var senin? Dürüst olmak gerekirse, bugün erken saatlerde bundan daha ileriye gittiğimizi düşünmüştüm. Birdenbire en başa döndük. Ne oldu

lan?"

"Benden nefret ediyor," diye hıçkırıyorum. "Onu incittim ve benden nefret ediyor ve seni bana tercih ediyor."

Homurdanıyor. "O bir şey değildi. Olanları çoktan unuttu bile." "Ben

hiç-" Sesim kesiliyor. "Ona hiç bağırmadım. Onu incittim!"

"İlk bağıırışı buysa, o zaman çok şanslı bir çocuk. Oldu işte, sineye çek."

Yastığa sarılıyorum, onun yakınlığından korkuyorum ve kendimle baş başa kalmaktan daha da çok korkuyorum. "Bizi ne zaman bırakacaksın?"

"Kendinize geldiğinizde ve kızılarınızı medeniyete geri götürdüğünüzde." "Ben- Sen-" Gitmemize izin verecek mi?

"Ker, dünyada incinen tek kişi sen değilsin. Hayatına devam etmelisin." "Bunu *senden* duymak çok güzel! *Sen* ne zaman hayatına devam ettin?"

Biraz suçlu görünüyor ama sonra omuz silkiyor. "O zaman kendini benimle sıkışmış say."

Öfke, koyu zehirli bir çamur seli gibi içimde kabarıyor. "Hayır! Hayatta olmaz!" Yataktan fırlıyorum ve o da beni takip ediyor. Onu kendimden uzaklaştırmak için göğsünü itiyorum. Çok yakınımda ve nefes alamıyorum. "*Çık dışarı!*" Bağııyorum. "Senden nefret ediyorum!" Tekrar itiyorum ve ellerimi yakalayıp duvara çarpana kadar beni geriye doğru itiyor.

"Kes şunu, Ker! Aşırı tepki veriyorsun!"

Ğki kolumu da tutuyor, ben de kafamı burnuna çarpmaya çalışıyorum. Christian benden kaçıyor ve yüz ifadesi daha az sakin, daha önce gördüklerime çok benzeyen bir Çeye dönüştüğünde siniyorum. Limanda. Tehlikeli bir şey. Çenemi kavrayıp bağıımı tekrar duvara bastırıldığında kalbim hızlanıyor.

"Bırak beni," diye nefes nefese kaldım, aniden serbest bıraktığım şey yüzünden dehşete düşmüştüm.

Koyu renk saç perdesinin altından bana bakarken dudakları düz bir çizgi halinde inceliyor. Kıvraniyorum ve kurtulmaya çalışıyorum, ama o bana daha sert bastırıyor, tüm vücudu her santimini kaplıyor. "Hiçbir fikrin yok-" diye fısıldıyor. Ve aniden dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Tüm zihnim, tüm dünyam bir anda onun kokusuyla, onun varlığıyla doluyor.

Yüksek sesle inliyorum ve kurtulmaya çalışıyorum. Bunu yapamam! Sonunda başımı eğbildiğimde, nefes nefese ona bakıyorum, başımı sallıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor.

Bunu bana yapmayın!

Bunun nasıl gideceğini biliyorum. O alacak, ben de ona izin vereceğim. Ben de bu yoldan geçtim. Acıdan başka bir şey getirmedi. Ani bir geri adım attı ve gitmeme izin verdi. Bir elini uzun saçlarının arasından geçirerek, sanki beni tadıyormuş gibi dudaklarını yalıyor. Onun hipnotize edici karanlığından başka bir yere bakamıyorum. İlk bakışta o gözlerin beni nasıl içine çektiğini çok iyi hatırlıyorum.

Önce ben büyüü bozuyorum. "Cece nerede?" O benim ilk önceliğim. Şimdi. Her zaman.

"Bana bir saniye ver." Christian ana odaya bakar ve sonra içeri döner. "Masanın altında, halının üzerinde uyuyor."

Tamam... o iyi... ve ben... Oh Tanrım! Oturana kadar duvar boyunca kayıyorum, bacaklarım

artık ağırlığımı taşıyamıyor. Christian önümde çömeldi. Hıçkırarak ağlıyorum ve kıvrılıyorum, yeni gözyaşları eski, kurumuş olanların üzerine dökülüyor.

"Onu seviyorum," diye fısıldıyorum, ağzımı elimin tersiyle tekrar tekrar siliyorum, hala dudaklarını hissediyorum, daha fazlasına olan ihtiyacımla savaşıyorum.

"Biliyorum, Kerry." Sesi öylesine sıcaklıkla dolu ki, göğsümü bir dizi hıçkırık daha sarıyor.

"Çok yalnızdım. Bunu paylaşacak kimsem yoktu. Hiç kimsem yoktu. O bir mucize ve beni çok fazla hayatla doldurdu ve- Onu görmeliydiniz, yeni doğduğunda koklamalıydınız, belirli bir kokuları var, pudramsı... siz-" Başını salladığını görmek için tam zamanında bakıyorum. "Hayır, yapmadın. Tabii ki yapmadın."

Bakışlarını tutuyorum. Kısa bir an için onun için ve olduğu kişi olarak hayatta neleri kaçırdığı için acı çekiyorum. Onu ve neleri kaybettiğini bilmesini istiyorum. Belki de biraz canının yanmasını, hayatında yaptığı şeyle ne kadar ezik olduğunu fark etmesini istiyorum.

Sahip olabileceği şeylere bir göz atmasını istiyorum.

Olabilecekleri.

"Yaptım," diyor sessizce, "bir kez. Küçük kız kardeşim. Geldiğinde on beş yaşındaydım. Annem biraz dalgındı. Angela'yı hiç emzirmede bile. Biz kardeşler sırayla biberonla ve bezle ilgilenmek zorunda kaldık." Kaşlarını çatıyor ve başka tarafa bakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor.

Onu içime çekerken başımı eğiyorum. Tüm tavrında bir şeyler değişiyor, bakışları uzaklaşıyor, daha önce hiç görmediğim kadar yumuşak görünüyor ve ani bir kıskançlık dalgası beni şok ediyor. Böyle hissetmemeliydim. Kesinlikle *kız kardeşine* karşı değil. Ve neden onunla ilgili herhangi bir konuda kıskançlık hissedeyim ki?

"Ne oldu?"

Christian başını sallıyor, gözleri yine benimkilere odaklanıyor. "Kötü zamanlardı. Elimizden geleni yaptık. Neyse, boş ver. Bana Cecilia'dan bahset lütfen."

Birkaç dakika daha onu inceledim, uzanıp elimi onun elinin üzerine koyma isteğimle savaştım.

"Açlık çılgılığı ya da tatlı bir saçmalık olmayan ilk sesi 'anne' değildi." Bu anıyı hatırlayınca gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Bu 'amfi'ydi, 'lamba' gibi, bilirsin."

Ellerimi gergin bir şekilde çevirirken parmaklarımı birleştiriyorum. Gözlerim onun gözlerine uzun süre bakamıyor. Bana çok fazla şey hatırlatıyor. Hatırlatılmasını istemediğim şeyleri. Kıkırdıyor ve ona tekrar baktığımda yüzünde bir gülümseme var ve kalbim, aptal, aptal kadın kalbim bu manzara karşısında sarsılıyor. Çünkü yüz hatları aydınlandığında ona bakmak yürek parçalayacak kadar güzel oluyor ve tüm zalimlik sanki hiç var olmamış gibi kayboluyor.

"Amp," diye tekrarlıyor. "Çok şirin. Sanki 'anne' olacakmış gibi..." Sesi titriyor. Bakışları oturma odasına doğru kayıyor. "'Anne' olmalıydı," diye tekrarlıyor, benden çok kendi kendine.

Bölüm 5

Hristiyan

God, önümde otururken onu kollarıma almak istiyorum, duvarın yanında kıvrılmış ve kızımızın ilk anılarını fısıldıyor, doğumunu, ilk kelimelerini, emeklediğinde, yürüdüğünde. Onun ilk Kerry ilk seferinde hayır demek zorunda kaldığında verdiği öfkeli tepki. O zaman gülümsüyorum. Kendimi tanıyorum. Küçük kız kardeşimle ilgili uzak anılarım canlandı. Aynı gün babamı kaybetmek öyle bir travmaydı ki hepimiz hayatta kalma moduna girdik. Evin erkeği ben olmuştum ve annem doğumhanede yatarken bile intikam planları yaparken, aileye yeni katılan küçük çocuğa bakacak kimse kalmamıştı. Bunu daha önce *de* yapmıştım. Unutmuştum.

Sonunda Kerry sessizleşti. Pantolonunun paçasıyla oynuyor ve bakışlarımla karşılaşmaya dayanamadığı çok açık. Etrafımdaki endişesi ve rahatsızlığı içimi acıtıyor. Onu kucağıma çekmek istiyorum. Ondan bir karşılık koparabileceğimi, ona sıcaklık ve zevk verebileceğimi biliyorum. Fazla zorlamadan onu benim yapabileceğimi biliyorum. İşte orada. Yüzeye çok yakın. Aramızdaki gerginlik çatırdıyor, nefesleri düzensiz, gözleri geniş ve duygu dolu. Dolgun dudakları... O dudakların tekrar benim dudaklarımda olmasını o kadar çok istiyorum ki neredeyse beni boğacak.

Geri çekilme vakti geldi yoksa kendimi durduramayacağım. "Cecilia'yı kontrol edeceğim."

Başını kaldırıp bakıyor ve ayağa kalkmak için mücadele ediyor. Elimi uzattım ve onu sabitledim. Dokunduğumda seğiriyor ve sanki beni yakmış gibi hemen geri çekiliyorum.

İnleyerek biraz sarkıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Ne?"

"Bileğim."

Kısa bir kakhaha attım. "Birbirimizi epey hırpaladık, değil mi?" Başını kaldırıp bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Sanırım öyle."

Cecilia, küçük tombul ellerini çenesinin altına sıkıştırmış ve bir damla salyasıyla yan yatıyor.

ağzının köşesinde. Parmak eklemlerinin olması gereken yerde çok güzel küçük gamzeler var. Bir şeyler hayal ediyor gibi görünürken uzun koyu kirpikleri dalgalanıyor. Umarım hoş bir şeydir. Onu bugünden zar zor hatırlıyorum. Bugünü zar zor hatırlıyorum. Uyudum. Ateşim vardı. Kerry Cecilia'yı dikkatle kucağına alıp göğsüne bastırırken kanepenin kenarına oturup hasta olup olmadığını hissetmeye çalışıyorum. Daha iyi hissettiğime karar verdim.

Kerry miyavlama sesleri çıkarıyor. "Zavallı bebeğim, burada tek başına uyuyakalmak zorunda kaldın ve annen sana çok kötü davrandı... Aman Tanrım." Elini ağzına götürüyor ve alt kirpikleri yine ıslak ıslak parlıyor.

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Çocuk istismarı hakkında hiçbir şey bilmiyor. Hayatın bazıları için ne kadar çirkin olabileceğinin bu kadar farkında olmamak ne büyük bir lütuf. Ama bunun onu neşelendirecek bir argüman olacağını sanmıyorum.

"Ve dişlerini fırçalayamadık," diye devam ediyor.

Gülümsememi bir esnemeyle gizlemek zorunda kalıyorum.

Kerry Cece'yi yatak odasına taşıırken ben kanepede kalıyorum. Acele etmiyor ama sonunda dışarı çıkıyor, yanakları kızarmış, gözleri buğulanmış. Sanırım yine ağlıyordu. Ne oluyor lan? Onu fena halde hırpalayabiliyorum ve yüzünü bile ekşitmiyor, sonra bir kez olsun yavrusuna dudak büküyor ve bu onu kırıyor mu?

Anlamıyorum. *Onu* anlamıyorum. Bazen bizi ayıran dünyanın çok büyük olduğunu düşünüyorum, ortasında birlikte sıkışıp kalmış olsak bile.

Odanın ortasındaki halının üzerinde durmaya devam ediyor. "Fırtına sona erdi."

"Ben de fark ettim."

"Nasıl hissediyorsun?"

Kolumu esnetiyorum. "Daha iyi." "Oh."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hayır, ciddi olmasaydım sana yardım etmezdim."

Sırıtiyorum. "Belki de. Ya da belki de sen daha iyi bir insansın."

"*Biliyorum*, öyleyim." Kısa bir gülümseme yayıyor ve ben yine uzun zaman önce barda tanıştığım Kerry'den bir iz görüyorum. Sonsuzluk önce.

Birdenbire umutsuzca ona dokunmak, içindeki o yumuşak ve nazik insanlığın bir kısmına ulaşmak için can atarak doğruluyorum. Savaşmaktan çok yorulmuşum. "Buraya gel."

Tereddütlü bir adım daha yaklaşıyor. "Ne?" Sonra masanın kenarına, hemen ulaşamayacağım bir yere oturuyor.

"Benden korkuyor musun? Hâlâ mı?" Kaşlarımı çatıyorum. Korkmasını istemiyorum. Eğer öyleyse anlarım. Keşke beni tanısaydı, içimdeki o berbat olmayan parçamı. Bir zamanlar benim de masum olduğumu. Kötü, çok kötü şeyler yaptım ve o bunları çok iyi biliyor ama ben daha

fazlasıyım. Onun için daha fazlası olmak, bunu tekrar bulmak istiyorum.

Uzun bir süre bana baktı. "Biraz, evet."

Kalbim sıkışıyor ama onun sadece 'biraz' korktuğunu anlıyorum. "Neden korkuyorsun?" Sertçe yutkunuyor. "Sanırım bana tekrar zarar vereceksin."

"İncitmek mi? Ya da... dokunmak?"

Gözleri genişliyor. "İkisi de," diye cevap veriyor küçük bir sesle, neredeyse bir ifade yerine bir soru gibi.

"Sadece ellerini tutabilir miyim?"

Parmakları birbirinin içine girip çıkıyor ve kıvranıyor. "Belki," diye fısıldıyor.

Zafer. Küçük ama inkar edilemez. Önüne oturana kadar ona yaklaşıyorum. Sonra ellerini ellerime alıp öylece tutuyorum, başparmaklarım yavaşça başparmaklarının yanlarını okşuyor. Nefes nefese kalıyor ve ağzı açık kalıyor, gözleri birleşik ellerimiz ve benim gözlerim arasında gidip geliyor.

"Yorgun musun?"

Başını sallıyor. "Hâlâ sıcaksın." "Üşümüşsün."

Alnındaki dallardan birini itmek için kolumu kaldırdığımda irkiliyor. Temas etmeden önce havada duruyorum. Tekrar nefes almaya başladığında, parmaklarımın ucuyla saç çizgisini dikkatlice okşuyorum. Teni çok pürüzsüz. Bunu hatırlıyorum.

Öncekinden.

Elimi indiriyorum ve tekrar onun elinin üzerine koyuyorum. "Çok güzelsin, Kerry." Kalbim sıkışıyor. Bu kadının gerçek beni tanımak isteyeceğinden şüpheliyim. Elini benimkinin altından çekip kucağında yumruk yaptığında, parmak eklemleri beyazlaştığında, beni asla tanımak istemeyeceğini biliyorum. Yaptığım onca şeyden sonra olmaz.

Yine de onu yalnız bırakamıyorum. İçindeki bir şey beni çağırıyor, beni çağırıyor. Benim olması için ona ihtiyacım var, ortak noktamızı bulmalıyım.

Ona ihtiyacım var.

Cecilia'ya ihtiyacım var.

Yoksa boğulacağım.

Kerry

"Çok güzelsin," diyor.

Onun şefkatli sözleri içimi acıtıyor. Ona inanmak istiyorum. Onun iyi olmasını istiyorum ama o güzel gözler bir saniyede ölüme dönüşebilir. Bu sıcağın nazik eller acımasızca başka bir insanın

canını alabilir. Benimkini almaya çok ama çok yaklaştılar.

Parmak uçları yanağıma dokunuyor. Okşaması bir tüyden daha hafif, yanaklarımı usulca okşuyor.

Çenemden sonra boğazıma kadar iniyor ve eminim nabzımın ne kadar sert attığını hissediyordur. Tüylerim diken diken oluyor ve boynumun yan tarafına doğru hızla yayılarak tüm omurgamın karıncalanmasına ve gerilmesine neden oluyor. Gözlerinin içine bakıyorum, bakışlarımı onunkilere kilitlemekte zorlanıyorum. Hafifçe aralanmış dudaklarında yumuşak bir gülümseme oynuyor. Sanki bir ışık huzmesini, isteği, ihtiyacı ve arzuyu bana ve sadece bana doğru yönlendiriyor. Beni çağırıyor, yakınıma çekiyor, aklımı başımdan alıyor. Merkezinde kalmak ve orada güvende, sevilmiş olarak kalmak istiyorum. Dokunuşuna doğru eğiliyorum, kendime engel olamıyorum, incinmenin tam tersi olan yakınlık vaadine çekiliyorum. Christian'ı hatırladıkça içimde bir yerlerde sızı hissediyorum, tüm o kötü şeyler olmadan önce, *işte böyle* bir adamdı.

Olduğunu *sandığım* adam.

Ağzıma ve burnuma bir bez bastırıyor, hiç bırakmıyor.

Anıların saldırısına karşı kendimi savunamayarak kaskatı kesiliyorum. Dırdır ediyorlar, ruhumda delikler açıyorlar, beni aşındırıyorlar ve sallanmama neden oluyorlar, beni rahatlık ve acı arasında şiddetle savuruyorlar.

Parmakları yanağımdan ayrılıyor ve ellerimi dikkatlice kavıyor, beni daha yakına çekiyor, itaat etmem için beni zorluyor. Ben buradayım, orada değil. Şimdi, o zaman değil! O farklı, o değişti. Başparmaklarıyla parmak eklemlerime masaj yapıyor, daireler çiziyor ve tenimi yakıyor.

Korkumdan, çılgınlarımdan, etrafımızı saran çürümüş yosun kokularından etkilenmeden beni karanlığın içinde ölüme doğru taşıyor.

Sonra, sonra, sonra!

Beni daha da yakına çekiyor, kalçalarını kalçalarımın arasına sıkıştırıyor, gözleri yüzümde geziniyor, sonra gülümsüyor. Muzafferce. Güzelce. Olacaklara karşı koyabilecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyorum. Bana en çok şeyi o verdi ve en çok şeyi o aldı. Hayatımda. Hem de hiç. Onunla tanışmadan önce hiç kimse benim için bu kadar önemli olmamıştı. Onu nasıl inkar edebilirim? Belki de ona aitim ve şimdiye kadar bunu hiç fark etmedim?

"Seni öpmek istiyorum, Ker." Sesi hırıltılı ve kalın ve beni ürpertiyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Ama geri de çekilmiyorum. O yaklaşırken gözler, çok tanıdık ama bir o kadar da yabancı, benimkiler arasında gidip geliyor. Dudakları ağzıma dokunurken bakışlarımız hala kilitli, yumuşakça, müdahaleci değil. O da aynı şeyi hissediyor... ve hala hissetmiyor.

Kafama bir silah dayandı. Soğuk, inatçı bir metal.

"Beni geri öp... Lütfen."

Yüzü bulanık ve zihnim dönüyor. Yalvarışı yumuşak bir fısıltı gibi ve nefesi ağzımda ılık. Çok iyi bildiğim kokusu her gözeneğimi istila ediyor, burun deliklerimi dolduruyor ve duyularıma saldırıyor. Çok güzel kokuyor. Sabunlu. Misk gibi. Tanıdık. Dudaklarımı yalıyorum ve yanlışlıkla onunkine dokunuyorum. Elleri benimkileri bırakıp başımın arkasında durduğunda hafifçe sarsılıyorum, nefes alıyorum, kalbim tekliyor. Geri dönüşü, geri çekilişi olmayana kadar beni daha güçlü bir şekilde kendine çekiyor. Ağzını ağzıma bastırarak dilinin ucuyla dudaklarımı ayırıyor.

Nefesim kesiliyor ve zihnim gittikçe daha hızlı dönüyor. O iyi hissettiriyor. Sıcak, hassas, savunmasız, bir şekilde güvenli ve yine de korkunç derecede tehlikeli. Buraya nasıl geldik? Beynim paniğe kapılmış düşünce ve anıların giderek artan girdabını durdurmayı reddediyor. Onu şimdi görüyorum, o zaman görüyorum, çok fazla rüyadan çarpık bir görüntü olarak görüyorum.

"Aman Tanrım, gel bebeğim," diye dudaklarıma doğru inliyor ve ellerini kalçalarımaya koyarak kucağına oturana kadar beni kendine çekiyor. Kıçımı avuçluyor ve beni daha da yakına, göğüs göğüse çekiyor. Sertleşiyor ve hassas göbeğime baskı yapıyor. Üzerimde sadece yumuşak bir pantolon var ve o yavaşça ileri geri sallanırken hiç malzeme yokmuş gibi hissediyorum. Elleri sırtımda geziniyor, bir eli enseme bulup sıkıyor, diğeri gömleğimle pantolonumun bel bandı arasındaki boşluk boyunca kayıyor.

"Kerry," diye mırıldanıyor, parmakları sırtımdaki çıplak tenle buluştuğunda beni nefessiz bırakırken, "seni çok özledim."

Kendi ellerimle ne yapacağımı bilemiyorum, yarasından sakınmaya dikkat ederek usulca omuzlarına koyana kadar uyluklarımın üzerinde pasif bir şekilde yatıyorlar. Dokunduğumda içinden geçen ürperti içimde bir şeyleri uyandırıyor, bunun gerçek olduğu zamanlara dair bir anıyı, onun... o olmadığını düşündüğüm zamanları.

Eli gömleğimin altında, kürek kemiklerimin arasında geziniyor, sonra yavaşça yana kayıyor, başparmağı göğsümün yan tarafını okşuyor. Bana gerçekten dokunmasına duyduğum ani ve şaşırtıcı ihtiyaçla doğruluyorum.

Christian hiç kuşkusuz benim keskin hava alışıma ve onun kaya gibi sert çıkıntısına karşı nasıl kıvrandığımı hissediyor. Göğsümü avuçlayarak meme ucumu buluyor, kısıtıyor, ağzımı yutmaya devam ederken nefesimi kesiyor, akıl sağlığımınla birlikte son hava parçamı da çalıyor.

Diğer eli sırtım boyunca ilerleyip pantolonumun içine kayarken göğsümü yoğuruyor. Her yerim ağrıyor ve karıncalanıyor, şişiyor, amım onun dokunuşu için ağlıyor ve bu delilik, çünkü bu doğru değil. Kim olduğunu, ne yaptığını hatırlamaya çalışıyorum ama sırsıklam olmuş yarığımı bulduğunda beynim lapaya dönüyor. Parmaklarını içime soktuğunda dudağını ısıyorum, nazik değil, bu adamla hiçbir şey nazik değil.

Bir anı parıltısı içimi parçalıyor. Karanlık. Korku. Sonra klitorisimin etrafında dönerek beni çığlık attırıyor. Kalçalarım titriyor ve aniden bizi büküp beni altına çektiğinde nefesim kesiliyor, parmakları girip çıkıyor, alıyor, alıyor, alıyor. Biraz acıtıyor ve aynı zamanda içimde bir yangın başlatıyor. Kalçalarımın arasına yerleşiyor, kalın çıkıntısını klitorisime doğru itiyor, ileri geri sallanıyor, beni kızdırıyor, nefes alamaz hale getiriyor.

Birkaç çaresiz, sarsak hareketle gömleğimin önünü yukarı çekiyor, ağzımı terk ediyor ve meme ucuma yapışıyor, yalıyor, fiskeliyor, dişleriyle sıyrıyor.

"Sen benimsin, Kerry," diye hırlıyor. "Sen hep benimdin. Bunu bir kez söyledin. İtiraf ettin. Artık gitmene asla izin vermeyeceğim."

Yüzümde tuzlu hava. Hayatım için yalvarışlarıma sağlar.

Kalbim neredeyse imkansız bir şekilde hızlanıyor. Bedenim onun dokunuşuna, korkuya ve zevke, kadınına sahip çıkan canavara karşılık vererek uğulduyor.

Ben.

İnliyorum, konuşmaya çalışıyorum, ama diğer meme ucumu ısırdığında çığlık atıyorum, itişi

arttıkça.

Bedenim bunun iyi, doğru olduğunu haykırırken, zihnim ruhumun derinliklerinden akıl sağlığımı çıkarmaya çalışıyor.

"Bunun gitmesi gerek," diye gürlüyor ve pantolonumu kalçalarım boyunca aŗađı çekmeye baŗlıyor.

Beni yere fırlattı. Sert elleriyle boğazımı sıkıyor.

Dizlerimi geçtikten sonra hızlıca bir bacağımı yukarı çekip biraz doğruluyor ve bana bakıyor.

Ona bakıyorum, iim aynı anda hem buz gibi soğuk hem de kavurucu sıcak. Koyu renk saçları gözlerini kısmen örtüyor. Loŗ ıŗıkta üzerinde Őeytana benzer bir Şey var ve göğsümün sıkıŗmasına neden oluyor. Beni nasıl bağladığını, ağlayana kadar nasıl tokatladığını hatırlıyorum.

"Beni istediğini söyle, Kerry. Benim seni arzuladığım kadar sen de beni arzuladığını söyle." zledim. Onu özledim ve ondan ölümden daha çok korktum ve iŗte yine buradayız.

Ölüm. O lm.

Olmadığı birini görüyorum. Zalim bir canavardan baŗka bir Şey olmayan bir adam görüyorum.

Eğilip dudaklarımı tekrar yakalarken bir eliyle fermuarını indirmeye baŗlıyor. Kalbim hızlanıyor, göğsümde çarpıyor ve baŗımı döndürüyor. Ağzının içine doğru inliyorum ve beni serbest bırakana kadar onu itiyorum. Nefes nefese kalıyor, dudakları dolgun, yeni pŗmŗ. Hızlanan kalbimi kontrol etmeye alıŗıyorum.

"zr dilerim," diye hıçkırıyorum, bakıŗlarına karŗılık veremiyorum. "Ben..."

Ayağa kalkmaya alıŗıyorum ama bileklerimden tutup beni yerde tutuyor. İçime bir panik dalgası daha gönderiyor.

Acı. Çok fazla acı. Gözleri soğuk ve merhametsiz.

"Ker? Hey... bana bak." enemi tutarak beni yüzüne bakmaya zorladı.

Gözlerim onunkilerle buluŗmak için yukarı fırlıyor ve sonra tekrar baŗka tarafa bakıyorum. Kavrayamadığım bir Şey yayıyor. Veremeyeceğim bir Şey istiyor. Alabileceği bir Şey... İŗ o noktaya gelirse ona izin bile verebilirim... Ama bunu verebileceğimden emin değilim.

Hiç.

"Konuŗ benimle, tatlım."

Derin bir nefes alıyorum ve titrek bir nefes veriyorum. "Yapamam," diye sızlanıyorum.

Nefes alıŗ veriŗi o kadar ani oluyor ki sarsılıyorum. "Ker! Lanet olsun! Sana zarar vermeyeceğim! Bir daha asla! Beni duyuyor musun?" Birden beni bıraktı ve koltuktan kalkıp ayağa kalktı. Çıplak kalçalarımı birbirine çarpıyorum ve dizlerime bakarak siniyorum. Kızgın olup olmadığını ve Şimdi ne yapacağını bilmiyorum.

"Evet," diyorum mutsuzca. "Ben sadece... sana izin veriyorum çünkü reddedersem ne yapacağından korkuyorum... sanırım." O kadar sert yutkunuyorum ki canım yanıyor, alt dudağımı ısırıyorum, dudağımda onun tadını hissettiğimde irkiliyorum, tanıdık, yabancı.

Aman Tanrım.

Ağır ve düzensiz nefes alıyor. "Tamam," diyor sonra. "Bu iyi değil... Tamam."

nce bir adım, sonra bir adım daha geri çekilerek masanın etrafında dönüyor ve odada volta atmaya baŗlıyor. Hemen pantolonumu yukarı çekip gömleğimi yerine koyuyorum.

"Biz-" diye başlıyor.

Bu bir çığlık değil. Bu bir inilti ve sonra bir dizi öksürük, hışırtılı, çiğ, sanki acıyormuş gibi geliyor

onları üreten küçük sandık.

Hemen ayağa fırlıyorum ve o da hemen yatak odasının kapısında bitiveriyor. Ben yatağının yanında dizlerimin üzerine çökerken Christian ayakta kalıyor. Uyuyor, ama her nefes alışında göğsünün derinliklerinden hafif bir gurultu geliyor ve sonra, biz izlerken, yeni bir öksürük dizisi küçük bedenini sarıyor. *Oh hayır, oh bebeğim!* Önceki tüm sorunlarım birdenbire çok önemsiz gelmeye başladı. Alnını okşadığımda terli ve sıcak olduğunu fark ediyorum. Çok sıcak.

"Yanıyor!" Çaresizlik içinde Christian'a bakıyorum ve o da bana yaklaşıp yatağının kenarına yerleşiyor.

"Hasta mı?"

"Sanırım o hasta, Christian! Aman Tanrım, ne yapacağız?"

Sarsılıyor. "Bekle, ben-" Pantolonunun yan cebini karıştırarak bir paket Advil çıkarır.

"Teşekkür ederim!" Onu aldım ve su getirmeye gittim, sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi.

Aramızda tutuyorum. Sormama bile gerek yok.

"Özür dilerim. Buna ihtiyacım vardı."

Çenemi sıkarken başımı yavaşça sallıyorum. "Ben de öyle."

Gözleri tekrar benimkilerle buluşmak için yukarı fırlamadan önce yüzünü buruşturuyor ve bileğime bakıyor. Yeni bir öksürük dizisi ikimizi de ürkütüyor ve ben hemen harekete geçiyorum, bir hapin çeyreğini çilek reçelinin içinde eziyorum ve bir şişe su getiriyorum.

"İnanılmazsın," diyorum yanından geçerken.

"Beni bıçakladın."

Uykulu Cecilia'yı kendime çekiyorum ve reçeli ağzına götürüyorum. Yüzünü buruşturuyor ve sonra tekrar uykuya dalmadan önce açgözlülükle içiyor.

"Beni öldürmeye çalıştın," diye fısıldıyorum ve ona

bakıyorum. Yüzünü buruşturdu. "Evet, bunu tartışamam."

Cecilia'nın yumuşak siyah saçlarını okşayarak başımı sallıyorum. "En çok acıtan şey bu değil, Chris."

Bölüm 6

Hristiyan

W Beşiğinin yanında sırayla oturuyor, uykusunda dönüp duran, alnı terli, ipeksi, siyah saçları nemli ve şakaklarından kıvrılmış kızımıza göz kulak oluyoruz. Hiçbirimiz uyumadık. Bu Deneme sırası Kerry'de. Kızlarıma göz kulak oluyorum.

Öpücük hala devam ediyor. Kendimi tekrar tekrar dudaklarımın tadına bakarken buluyorum. Utanç verici derecede uzun bir süre boyunca acı verici bir şekilde sertleşmişim ve Cecilia hastayken onu becermekten başka bir şey düşünemediğim için utanç duydum. Reddedilme duygusu düşündüğümünden daha ağır gelmişti. Ve sonra onun sözleri, açıklaması olmayan ama ne anlama geldiğini bildiğim sözler. Gözlerindeki acıyı gördüm.

*"En çok acıtan şey bu değil. Hay
sikeyim!"*

Artık çok geç. Gitmesine izin vermem gerektiğini fark ettim. Onu bırakmalıyım. Önümde uzanan boş hayatın enginliğini şimdiden hissediyorum. Pek hoş olmayacak ve bir daha başka bir şey yapmak, başka biri olmak için şansımı deneyebileceğimden şüpheliyim.

Bu kadar acıya değmez.

Kerry'nin yatağının kenarında otururken, bakışlarım küçükten yetişkine ve sonra tekrar geri dönüyor. Bundan sonra ne olursa olsun, kendimi kutsanmış hissediyorum. Şu anda, şu anda, melekler tarafından dokunuldum. Bu ikisi gibi insanlar benim gibi insanların başına gelmez.

Ama işte
buradayız. İşte
buradayım.

Şu anda tek vücut gibiyiz, endişelerimizde birleşmiş durumdayız. Kerry'ye yaptıklarımı düşünüp irkiliyorum, ama sonra Cecilia geliyor. Sadece çirkinlik ve zalimlik değil, güzellik de var.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, göğsümde bir çarpıntı hissediyorum. Daha yakından

incelediğimde bunun endişe olduğunu fark ediyorum. Endişeleniyorum. Ben hiç endişelenmem.

"Christian," diye fısıldar ve oturup bacak bacak üstüne atarak yorganın üzerini düzeltir.

Sarsıldım. "Evet."

"Seni asla hayal edemezdin-" Dudaklarını yalıyor ve bana gülümsüyor. Kısa ama sıcak. "Böyle oturacağın hiç aklıma gelmezdi, bilirsin... umursayacağın."

Ben de gülümsüyorum. "İki kişi olduk."

Kerry'nin göz kapakları titriyor ve kocaman esniyor. "Uzanmalısın. Ben burada olacağım."

İtiraz etmiyor ve en az rahatsız edici pozisyonu bulmaya çalışarak dönüp dururken iç geçiriyor. Başka bir öksürük dizisi geceyi delmeden önce kızımız da aynı şeyi yapıyor. Ses sert, hışırtilı, sanki bir şey küçük göğsünü parçalara ayırıyormuş gibi. Öksürük nihayet dindiğinde, önceki gürültünün yerini ağır bir horlama alıyor.

"Çok endişeliyim" diyor, Cecilia'nın yanağındaki birkaç tutam saç okşuyor ve sanki yardım edebilmişim gibi bana bakıyor.

"Daha önce hiç hastalanmadı mı?"

Kerry başını sallar. "Hayır. Asla böyle değil."

"Eminim endişelenecek bir şey yoktur. Sadece soğuk algınlığı." Buna ben de inanıyor muyum bilmiyorum ama bir şeyler söylemem gerekiyor.

"Oh, Tanrım!" Kerry ellerini ağzına kapatırken gözlerini dehşet dolu bir ifade kaplıyor. "Ne?"

"Geçen gün dışarıda oynamasına izin verdim, ıslandı ve üşüdü. Dışarıda çok uzun süre kaldık, çamurda ve dökülen yapraklarla oynamaktan çok mutluydu ve-"

"Ker. Her şey için kendini suçlamayı bırakmalısın. Sen tanıdığım en fedakâr annesin."

Bana bakarken gözleri kısılıyor, bir an için dikkati endişesinden uzaklaşıyor. "Peki kaç kişiyle tanıştın?"

"Uhm..." *Bu ne lan?* Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Annemi düşünüyorum, babam çok genç yaşta öldüğünde işleri devralan sert mafya patronu annemi, eteklerine asılan bir sürü çocuğu. O kucaklayıcı bir tip değil. Soğuk, acımasız ve hesapçıdır.

"Anlamıştım," diyor. Ses tonunda bir gerginlik var. Düşmanca değil ama... belki biraz buruk.

Tekrar düşünüyorum. Hayır. Anneler olmaz. Hedef değillerse ya da hedefle akraba değillerse. Erica Davenport'u düşünüyorum. Onun annelik içgüdülerini ya da eksikliği beni çok kızdırmıştı. Dünyanın bir yerlerinde kendi çocuğumu düşündüğüm için miydi? Burada olduğu ortaya çıktı.

"Dediğim gibi. Sen tanıdığım en sadık annesin." Ona sırtarak ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. Pek işe yaramış gibi görünmüyor.

Yanımda oturuyor, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak benimkilerin yanına bırakıyor. "Uyuyamıyorum. Çok endişeliyim."

"Hadi ama. Yarın yorgun bir anneye sahip olmak onun yararına değil," diyorum sessizce.

"Sen ne kadar uyudun?" diye fısıldıyor.

Hiçbir şey. Cevap vermiyorum.

"Yarın da yorgun bir babaya sahip olmanın ona bir faydası olmayacak." Dünyanın sonu geliyor.

Dur.

Sonra çarklar yavaşça tekrar dönmeye başlar. Yavaş yavaş. Sonra daha hızlı. Daha hızlı. Ve geri dönüyoruz. O orada. Ben buradayım. Her şey eskisi gibi, değişen küçük bir şey dışında. Tek bir kelime. Sadece bir kelime. Şaşırdım. Sanırım ne dediğini anlaması biraz zaman aldı.

Az önce bana onun babası dedin, Ker.

Birden ayağa kalkıyor ve gömleğinin etekleriyle oynuyor. "Ben gidip biraz çay yapacağım. Sen de ister misin?"

Elini tutuyorum ve hareketsiz kalması için onu zorluyorum. O hep kaçıyor. Her zaman bir şeyden ya da birinden kaçıyor. Her zaman hareket halinde. "Bana bırak. Sen burada kal ve ona göz kulak ol."

Elini geri çekmiyor. Onunki benimkinin içinde çok küçük. İkimiz de tenimizin değdiği yere, anılarla yanan yere bakıyoruz ve sonra gözlerimiz buluşuyor.

"Ben..." diye mırıldanıyor ve başını yatağa doğru eğiyor. Başımı sallayıp gitmesine izin veriyorum, sanki eli hala benim elimdeymiş gibi hissediyorum.

Yorgun gözlerle küçük yatağın yanında kendini daha rahat hissediyor, kollarını beşiğin kenarlarından sarkıtarak kızıma yaklaşır.

Bizim.

Lanet olsun!

Bütün bunlar ne zaman başıma geldi?

Nasıl? Bu ikisinin hayatımdaki varlığını nasıl hak ettim?

Mutfağa doğru ilerlerken kalbim ağır bir şekilde batıyor.

Ben yapmadım.

Kerry

Ona babası dedim. Hiç düşünmeden ağzımdan çıkıverdi, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi geldi. Sözlerim üzerine ondaki değişim, yüzünün düşmesi ve sonra daha önce hiç görmediğim şekilde aydınlanması beni şaşırttı.

Kanepeyi yine yatak odamızın kapısını kapatana kadar duvar boyunca itti. Yine de odanın içinde kimse kilitli değil. Bu kez kapı ardına kadar açık ve Christian'la ben yan yana oturmuştuk,

battaniyelere sarınmıŒ, her birimiz bir fincan demli çay yudumluyor, uykusunda dönüp duran kızımızın huzursuz haline bakıyoruz. Bazen insanın yüreğini parçalayan boğuk bir çığlıkla uyanıyor.

vücudumdan atıyor. Onu sırayla sakinleştiriyoruz ve onu kucağına aldığında kıskançlık hissetmiyorum ve o da onun kucağında sakinleşiyor. Artık hissetmiyorum.

Cece'nin horlamasını, mızızlanmasını, düzensiz nefes alışlarını ve hiç hoşlanmadığım bir şekilde kalınlaşan öksürüğünü dinlerken gece yavaş yavaş sabaha dönüyor. Birden kendimi temelden aptal gibi hissettim. Buraya taşındığımızda hayatımın en büyük hatasını yaptım. Bizi çok savunmasız hale getirdim. Şu halimize bak. Nasıl olsa bizi buldu, ne anlamı vardı ki?

Gitmek zorundayız. Sprague'deki hastaneye gitmeliyiz.

Yatağımın başucundaki saatin soluk yeşil, kendinden ışıklık rakamları sabah 4:59'dan 5:00'e geçerken, onun ne kadar hastalanacağını bilmeden ve tüm yardımlardan bu kadar uzakta burada kalmanın imkansız olduğunu fark ediyorum. Fırtınadan sonra dışarıda nasıl görüldüğü umurunda değil, idare edeceğiz, onun çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi 'kığımızı medeniyete geri götürmeliyiz'. Bir konuda haklı olabileceğini kabul etmekten nefret ediyorum.

Ona bakıyorum, bir keresinde beni neredeyse öldüren, ülkenin dört bir yanında, hatta sınırlarının ötesinde beni takip eden adama. Sessiz ve solgun, saçları yüzüne dökülüyor ama fark etmemiş gibi görünüyor. Göz kapakları ağır, neredeyse kapalı ama onun da benden daha fazla uyumadığını biliyorum. Umarım onu bizi kasabaya geri götürmeye ikna edebilirim. Oradan nereye gideceğimizi bilmiyorum. Şu anda her şey çok önemsiz görünüyor. Küçük sorunlar. Cecilia hasta.

"Christian," diye fısıldıyorum.

Kıpırdanıyor ve bana doğru dönüyor.

Koyu kahverengi gözlerine bakıyorum, mutfaktan gelen ışık onları yandan aydınlatıyor ve altın renginde parlatıyor. Artık beni korkutmuyor. Bu beklenmedik tanıma karşısında kalbim ani bir sıçrama yapıyor.

"Öyle mi?" diye kısık sesle cevap

veriyor. "Buraya nasıl geldin?"

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Bir arabanız olmalı? Şimdi nerede?" "Evet,

arabam vardı."

"Peki nerede?"

"Yolun biraz aşağısında. Neden?"

"Buradan çıkmamız gerek. Dışarısı yeterince aydınlanır aydınlanmaz onu bir doktora götürmeliyiz."

Daha dik oturuyor. "Sence? O kadar kötü durumda olduğunu mu düşünüyorsun?"

Birden kendimi sonsuz derecede küçük hissettim. "Bilmiyorum. Nasıl anlayabilirim ki? Advil'e rağmen ateşi düşmedi ve... Bilmiyorum. Ama bekleyip görmek ve sonra bunun yanlış bir karar olduğunu anlamak istemiyorum."

Uzun bir süre bana baktı. "Pekâlâ. Kabul ediyorum. Arabamı bıraktım, belki yarım saatlik ya da biraz daha fazla bir yürüyüş mesafesinde, yolun aşağısında, kutunun çok uzağında değil."

"Tamam. Bu iyi bir şey. Cece'yi taşıdığımız için muhtemelen daha uzun sürecek ama bu da iyi. Çok uzak değil." Başını salladı.

"Bize yardım edecek misin?" Birden utanarak, hafifçe kızarak soruyorum. Karanlık. Gördüğünden şüpheliyim. Umarım görmez.

"Yardım mı? Hadi be! Elbette, Ker. Ona kötü bir şey olmasını en az senin kadar ben de istemiyorum.

Nereye gittiğimizi görür görmez yola çıkacağız."

Rahatlayarak sarktım. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Karar verildiğinde, tüm gergin ve endişeli enerjim bir anda beni terk ediyor ve sonunda dinlenebiliyorum. Bacaklarımı battaniyenin altına çekip kanepenin bir ucuna yerleşiyorum ve Christian yanıma oturup bebeğimizi korurken uykuya dalıyorum. Onun varlığında dinlenebilmem çok ironik, hatta gülünç olmalı, ama gülecek bir şey yok. Bu gece gerçekten babasına dönüştü. Buna ne anlam vereceğimi bilmiyorum ama beynim tüm bu endişelerden ve son birkaç gündür uykusuzluktan dolayı çok kızarmış durumda, bu yüzden daha fazla düşünmeye bile çalışmıyorum.

İşte böyle.

Hristiyan

O kadar yorgundum ki her an uyuyacağımı sandım ve şimdi onun söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Beynim bu garip bir şekilde yavaş ama çalkantılı günlerden sonra nihayet tekrar çalışıyor ve tüm küçük sinapslar her sinir ucunda hayat buluyor. Kanepenin en ucunda kıvrılmış küçük bir kedi gibi yatana ve yavaş, eşit nefesleri bana uykunun sonunda onu ele geçirdiğini söyleyene kadar onun daha fazla sarkmasını izlerken, planlar yapmaya başlıyorum.

Hava aydınlanana kadar beklememiz gerekecek. Sonra giyecek bir şeyler bulup yemek yiyeceğiz. Umarım küçük olana da yemek yediririz, ama yine de bu yolculukta en güvende olan o olmalı.

Araba çok uzakta değil. Gidip onu alayım, buraya geleyim, sonra da yolumuza gideriz. Sprague. Ne kadar uzak olduğundan emin değilim. Kerry bilmeli. Bu Allah'ın belası yere yerleşmeyi nasıl seçebildi?

Onlarla kalamayacağımı biliyorum. Kerry defalarca benimle birlikte olmayacağını açıkça belirtti. Onun ve Cecilia'nın her zaman korunmasını sağlayacağım ve istese de istemese de hiçbir şeyden yoksun kalmayacaklar, ama onları bir hastanenin önüne bırakacağım ve sonra gideceğim. Kimse beni görmeden, kimse soru sormaya başlamadan.

Kalbim paramparça oluyor ama aynı zamanda bu karar bana az da olsa huzur veriyor. Kararımı vermiş olmak içimi rahatlatıyor. Ayağa kalkıyorum ve hassas omzuma dokunarak uzuvlarımı esnetiyorum. Daha az gergin hissediyorum ama birinin bakmasını isteyeceğim.

Ve diz. Hay sikeyim. Dizin yarın yürümek için cehennem olacak.

Cecilia'nın nefes alışını dinleyerek sonunda battaniyeyi daha sıkı çekiyorum ve kanepenin diğer ucuna, Kerry'nin karşısına kıvrılıyorum. Ne zaman bu kadar yorgun olduğumu hatırlamıyorum. Hiçbir zaman.

Bir sarsıntıyla uyandım. Dışarısı hâlâ karanlık. İşte orada, beni uyandıran ses. Daha fazla öksürük ve yataktaki küçük bedenden gelen küçük, acınası bir sızlanma. Ayağa kalktığımda sallanıyorum, sonra ateşler içindeki zayıf bedenini dikkatlice kaldırıyorum ve Kerry'nin yaptığını gördüğüm gibi onu kollarımda yavaşça sallayarak yatıştırmaya çalışıyorum. Göğsümde, avuç içindeki küçük bir kuştan daha büyük hissetmiyor.

Bir yıldan biraz fazla yaşamış, söyleyecek önemli bir şeyi olmayan, hiçbir becerisi olmayan ve bir köpeğin sofra adabına sahip bu kadar küçük bir hayat nasıl bu kadar anlamlı olabilir?

Kerry'ye baktım. Tamamen kendinden geçmiş görünüyor ve onu yalnız bırakmaya karar veriyorum. Kızı üç adım ötede ağladığında bile uyanmıyorsa, kesinlikle uykuya ihtiyacı var demektir. Öyle bir pişmanlık hissediyorum ki neredeyse boğulacağım. Yarın bu saatlerde artık bu küçük çocukla birlikte olamayacağım ve muhtemelen bir daha ona bu kadar yakın olamayacağım. Şu anda bana güveniyor ve ben de bu anın tadını çıkarıyorum.

Bunun uzun sürmeyeceğini çok iyi biliyorum.

Cecilia'nın göz kapakları tekrar uyuyana kadar ağırlaşıyor ve ağırlaşıyor, başı göğsüme yaslanıyor. Onu yere bırakmadan önce biraz daha sıkıyorum, güveninden çok etkileniyorum.

Kıpırdamıyor bile.

Kerry bir kolunu kanepenin kenarına sarkıtmış yatıyor, eli soğuk döşeme tahtalarına dayanırken garip bir şekilde bükülmüş. Onunla koltuk arkılığı arasında biraz boşluk var ve ona yakın olmak için son şansım olan bu çekime karşı koyamıyorum. Ben bencil bir piçim. Biliyorum.

Dikkatlice arkasına sokuluyorum, üzerimize yorganı örtüyorum ve kolunu yorganın altına sokuyorum. Teni soğuk. Başını omzuma yaslayana kadar manevra yapıyorum, bir zamanlar yattığı gibi, birlikte uyuduğumuz o tek gece. Kerry biraz kıpırdanıyor ama uyanmıyor. Kalbim sızlıyor. Bana vermeyeceği küçük bir yakınlığı çalıyorum. Onun da dediği gibi: Alıyorum, alıyorum, alıyorum. Ama yapabileceğim başka ne var ki?

Bölüm 7

Kerry

İlk şaşkın anlarda nerede olduğumu bilmiyorum. Yanağımı dayadığım kumaşı tanımıyorum ve bacaklarım başka birinin bacaklarına dolanıyor.

Her şey üzerime yıkılınca koltuktan fırladım. Christian! Onun omzunda uyuyorum. Buraya nasıl geldim ben?

Sonra harekete geçiyorum. Cecilia! Yanına gidip elimi alnına koyuyorum. Ateşi var. Bakışları uykulu ve gözleri buğulu. "Wate," diye mırıldanıyor ve sonra öksürük yeniden başlıyor. Gerçekten hasta. Boğazım düğümleniyor ve göğsümü bir endişe kaplıyor. Gitmemiz gerekiyor.

Şimdi.

Döndüğümde Christian oturuyordu. Bakışları donuklaşmıştı ve bitkin görünüyordu. "O nasıl?" Ayağa kalkıyor ve beĞiĞe doğru yürüyor.

Topallayan Cecilia'yı kaldırıyorum ve limonata almak için mutfaĞa götürürken Christian'a baĞımı sallıyorum. Su ve şekere ihtiyacı var.

"Aç mısın, tatlım?"

Cecilia başını sallıyor. Christian'a yalvaran bir bakış fırlatıyorum ve o da başını sallıyor. Anlıyor. Daha önce hiç kurmadığımız yeni bir sözsüz iletişimimiz var. Uyuşturan endişenin ortasında, göğsümü ısıtıyor.

Christian gerekli olduğunu düşündüğümüz her şeyi toplarken ben Cece'yle meşgul oluyorum. En iyi giyinen kızımız olacak. Benim doğru dürüst botum yok, Christian'ın da yok ve onun zarif, pahalı görünümlü ceketini de açık hava etkinlikleri için pek uygun deĞil. Sabah boyunca birbirimize homurdanarak emirler veriyoruz: şunu almayı unutma, bunu unutma, şu dolabı aç, şunu çıkar... kısa, etkili kelimeler, bir takım gibi birlikte çalışmak.

Uyanık ama gevşek, fazla konuşmuyor, yemek yemeyi reddediyor ama biraz içiyor. Beni ölümüne korkutuyor. Christian endişemi görüyor ve hazırlıklarımız hızlanıyor.

Ben bizim için kahvaltı hazırlarken o da evimin her köşesini karıştırıyor, işe yarayabilecek her şeyi buluyor. Yolculuk için birkaç sandviç de hazırladım. Ayakta, yiyebildiğimiz kadarını mideye indirerek yiyoruz, midemdeki ağır yumru bir sandviçten fazlasına izin vermiyor.

"Sprague ne kadar uzakta, Kerry?"

"Middlebro'dan yaklaşık bir saat uzaklıkta. Eğer yollar açılmışsa."

"Umarım öyledir," diye mırıldandı. "Pekâlâ, buraya gelmek otuz kırk dakika sürdü, yani iki saatten az bir sürede Sprague'de olacağız. Yolun aşağısına yarım saatlik yürüme mesafesinde park ettim. Kırk dakika içinde dönmüş olurum. İki buçuk, üç saat içinde hastanede oluruz." Yüzümdeki acı dolu ifadeyi fark etti. "Nefes al. Halledeceğiz. Her şey yoluna girecek."

"Tamam. Teşekkürler." Ben sol bileğimi son temiz çarşafımdan kopardığım şeritlerle sararken, o da aynı şeyi sol dizine yaparken, onun verdiği güvenceyle rahatlamaya çalışıyorum. Durum bu kadar ciddi olmasaydı bu manzara gülünç olurdu. Yolların nasıl görüldüğü konusunda gerginim. Cece için korkuyorum ve kasabaya döndüğümüzde Christian'la aramızda neler olacağından endişeleniyorum.

O köprüyü oraya vardığımızda geçeceğim.

Pencereden dışarı bakıyorum. İnce bir kar tabakası gece boyunca her yeri kaplamış. Güneş doğunca, her yer pırıl pırıl parlıyor. Ortalık sakin. Fırtına sırasında bazı ağaçlar devrilmiş ama çok kötü görünmüyor.

Christian kapı aralığında oyalanıyor. Gözleri ben ve Cecilia arasında gidip geliyor. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim, Kerry." Endişesi yüzüne kazınmış.

Kapı çarparak kapanırken "Dikkatli ol," diyorum.

Hristiyan

Dış dünya sessiz, birkaç gece önce kükreyen fırtınada kaçan bir Kerry'yi yakalamak için ormanda kovaladığımdan çok farklı. Topallayarak yürüyorum, karla kaplı tehlikeli ön bahçeden geçerken buzlu yerlerde kayıyorum ve sonra yola çıkıyorum. Cecilia'nın donuk bakışları aklımdan çıkmazken iyi bir tempo tutturuyorum. Dizim ilk on beş dakika idare edilebilir durumda, sonra vurmaya başlıyor. İlk başta sadece uzaktan gelen bir rahatsızlık ama daha da kötüleşeceği düşüncesi bile kalbimi hızlandırıyor.

Daha da kötüleşiyor.

Arabamda olmak için dakikaları sayıyorum ve oturup geri dönüp hanımlarımı alabiliyorum.

Yolun karşısına devrilmiş büyük bir ağaç ve onun önünde paslı, mavi bir ağaç görünce duruyorum.

Kamyonet, motor bölümü ve ön camı kırılmış. Birkaç gece önce fırtınada otelden ormana doğru takip ettiğim kamyonetin aynısı. Ray. Ne oluyor lan?

Kamyona doğru yürüyorum, buzda küçük bir delik açıyorum ve içine bakıyorum, kimseyi göremiyorum. Nerede lan bu adam? Kapıyı deniyorum ama kilitli. Camı daha iyi silmek için kolumu kullanıyorum. Belki orada kullanabileceğim bir şey vardır? Bir av tüfeği parçası, bir çift eldiven ve bir sürü kullanılmış kağıt mendil görüyorum. Yatağın üzerinde bir kürek ve düzgünce katlanmış ipler var. İkisiyle de yapabileceğim bir şey gelmiyor aklıma, o yüzden yoluma devam ediyorum, adamın ortadan kaybolması hâlâ kafamı kurcalıyor.

Korkunç bir düşünceyle donup kaldım. Yolun bu kısmını çok iyi tanıyorum. Tam arabamı park ettiğim yer. Böyle bir şey olamaz! Dallar, kayalar ve köklerle savaşıarak ağacın etrafındaki araziye sürüyorum, yolun açık olması için beni hiç dinlemeyen bir tanrıya dua ederek diğer tarafa doğru ilerliyorum.

Öyle değil. Kalbim ayaklarıma düştü. Ağacın devasa tepesi yan yola düşmüş ve yolu kapatmış. Onu geçmem için hiçbir şansım yok.

Arabanın kilidini açıyorum ve neredeyse sürücü koltuğuna düşüyorum, terli ve bitkin bir halde, şimdi ne yapacağımı şaşırmış bir halde. Çantam yanımda yatıyor, başka tür bir yaşam için tasarlanmış işe yaramaz eşyalarla dolu. Bir silah. Gömlekler ve pantolonlar, birkaç takım elbise ceketi, ikinci bir çift siyah, özenle cilalanmış ayakkabı. Telefonum.

Birkaç denemeden sonra, biraz ısınmak için çok isteksiz bir motoru çalıştırmayı başarıyorum. Çantadaki her şeyi silkeleyerek silahı alıyorum ve sağlam olduğundan emin olduktan sonra pantolonumun yan cebine koyuyorum, harap ayakkabılarımı çıkarıp hasarsız olanları giyiyorum. Geri kalan eşyaları atıyorum. Üzerimde daha iyi kıyafetler var ve onca yolu geri yürürken ağırlıkla uğraşamam.

Telefonun şarjı bitti. Şarja taktım ama Kerry'nin evinde tamamen şarj etmem gerekecek ve yardım çağırabiliriz. *O* yardım çağırabilir. Başka bir şey düşünmem gerekecek çünkü bir daha görülmek istemiyorum. Arkamda hiç bu kadar iz bırakmamıştım. Beni defalarca gören insanlar, parmak izlerim ve DNA'mla dolu koca bir ev. Bir gölge olmaya, radarın altında kalmaya alışkınım ve kendimi savunmasız hale getirdiğimi bilmek omurgamı kemiriyor.

Etrafıma, kapalı yola bakıyorum. Elektrikli testerem olsaydı... Ama öldürdüğüm hiç kimseyi parçalamadım, bunu hayal bile etmedim ve bir göreve giderken yanıma almak için bir nedenim olmadı.

Şimdiki zamana geri döndüğümde burada oturamayacağımı fark ediyorum. Motoru kapatıyorum, telefonu ve şarj aletini alıyorum ve kalbim sıkışırken ağrıyan bedenimi arabadan dışarı atıyorum. Anahtara bakarken, onu getirmenin bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum, ama sonra omuz silkip cebime atıyorum.

Geri dönmek otuz dakikadan fazla sürüyor ve Kerry'nin ön bahçesine girdiğimde aşırı terliyorum. Gördüğüm manzara karşısında donup kalıyorum. Sağımda dikdörtgen bir kar yığını

uzanıyor. Kalın, insan boyutunda, karla kaplı bir yığın. Ona doğru yürürken tüm duyularım keskinleşiyor.

Kayıp kamyonet sahibimiz. Sanırım pis küçük bakkal dükkanı kapanıyor. Omzundan tutup onu döndürdüm. Kocaman bir lolipop gibi kaskatı kesilmişti. İşte bu kadar. Ne olduğunu tahmin etmek zor değil. Bizi terk etti, neredeyse ağacın altında eziliyordu, geri döndü... Sonra bilmiyorum. Bir otuz-

Bir dakikalık yürüyüş onu öldürdü mü? Kalp krizi mi? Hiçbir fikrim yok.

Kötü şans. Ama bize geri dönebilseydi daha şanslı olamazdı. Dönmediği için çok mutluyum.

İç çekiyorum ve eve doğru dönüyorum. Telefon canlandı, şarjı az ama en azından çalışıyor. Yine de bir ağ bulamadı ve bu beni yavaş yavaş öfkeye dönüşen bir korkuyla dolduruyor. Korkudan hoşlanmam; bu duyguyu sevmiyorum.

Kerry

Hayatımın en uzun bekleyişi. Cece'yi kucağıma alırken ileri geri sallanıyorum, her iki dakikada bir saate bakıyorum. Kırk dakika geçip elliye yaklaştığında endişeden midem bulanıyor. Nihayet dışarıda adımlar var, o gittikten neredeyse bir buçuk saat sonra. Cecilia'yı dikkatle kanepeye yatırıp kapıyı açmak için fırlıyorum, ama Christian kapıyı açıp çarparak kapatıyor, gözleri karanlık, yüzü öfke maskesi gibi.

"Ne oldu?" Endişe, göğsümden başlayıp uzuvlarıma yayılan bir karıncalanma gibi vücudumu sarıyor. "Ne oldu?" Cevap vermeyince endişeden nefesim kesilerek tekrarlıyorum.

"Araba yok," diye homurdanıyor.

Başımı sallıyorum, anlamıyorum. Anlamak da istemiyorum. "Neden?"

"Çünkü lanet olası devrilmiş ağacı geçmenin hiçbir yolu yok!" diye kükreyerek beni sarsıyor. Çaresizlik içinde ona bakıyorum, zihnim karmakarışık.

"Daha da iyi olacak."

"Ne?"

"Ray'in pikabını buldum."

Cevap vermiyorum, bundan sonra olacıklardan hoşlanmayacağıma dair uğursuz bir hisle içimde yükselen korkuyla. "Bu-"

"Lanet ağacın *altında*! Yani, bir parçası. Arkadaşın da dışarıda ölü yatıyor."

Ellerini saçlarının arasından geçiriyor, kayak şapkası yere düşüyor.

"Ne?" İçimde mide bulantısı yükselirken oturmak zorunda kalıyorum. Başım dönüyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Ne oldu? Ne yapacağız?"

"Yan yol nereye çıkıyor?"

"Sadece terk edilmiş bir eve. Çıkmaz sokak."

"*Siktir!*" Sesinde midemi titreten karanlık bir ton var. "Burada hiç sinyal yok mu?" Elinde bir telefon tutuyor, cebinden bir şarj aleti çıkarıyor ve prize takıyor

Oturma odasının penceresinin yanında, sonra dönüp cevabımı bekliyor.

Alt dudağımı çiğniyorum. Cevap vermek istemiyorum. Ona ne kadar berbat biri olduğumu kanıtlamak istemiyorum.

"Ne zaman-" diye homurdanıyor, "lanet aklını mı kaybettin? Senin bir beynin var. Bunu biliyorum. Bu çöplüğü nasıl seçtin?"

Uyuyan Cecilia'ya bakarken gözlerimden yaşlar akıyor. "Lütfen kavga etmeyebilir miyiz?" Sesim kısık, kelimeleri zar zor taşıyorum.

Christian dudaklarını ince bir çizgi halinde sıkıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Her an saldıracakmı gibi görünüyor, ama sonra birden sesi iğne dönüyor. Kasketini yerden alıp başına geçiriyor. "Peki... ya bekleriz-"

"*Beklemek mi?* Neyi bekleyeceğiz?" "-ya da yürürüz."

Önüme boş boş bakıyorum. Oturma odasını görmek yerine ormanı, yukarı ve aşağı doğru inen yamaçları, kayaları ve ağaçları görüyorum. "Bu... muhtemelen dört saatlik bir yürüyüş," diye fısıldıyorum, "ya da daha fazla. Oh Tanrım."

"Tanrı diye bir şey yok," diye hırlıyor, yüzü asık. "Pekâlâ, yürüyelim o zaman." Telefonunu eline alır. "Biraz beklemeliyiz. Yol boyunca bir noktada yardım çağırabilmeliyiz."

Kemik yorgunluğuyla kızımızın yanına çöküyorum. Christian bir süreliğine banyoya gidiyor ve sonra geri dönüp kızımın yanına oturuyor, Cecilia'ya bakarken gözleri yumuşuyor. Uzun bir süre konuşmuyoruz, sessizliği sadece onun öksürükleri bozuyor.

Sonunda ayağa kalkar ve telefonu alır. "Yüzde yetmiş beş. İş görür. İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" Odayı şöyle bir gözden geçirdim. "Evet, sanırım öyle."

"Bu yeterince iyi değil."

"*Evet.* Her şeyimiz var. Hadi yapalım şu işi."

"Önden buyurun o zaman."

Ceketimi ve botlarımı giyiyorum, uyuyan kızımızı kucağıma alıyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. Benim için kapıyı tutuyor ve kucağımda kırmızı kareli bir battaniyenin içinde nefes alan küçük bir paket var.

"Teşekkürler," diyorum ve verandaya ilk adımı atıyorum. Gökyüzü açık, hafif rüzgâr yanaklarımı ısıtıyor. Ürperiyorum ve ona bakıyorum. "Hadi gidelim."

"Evet." Kapının son bir sesle kapanmasına izin veriyor.

Buraya bir daha dönüp dönmeyeceğimi merak ederek arkama bir kez bakıyorum ve sonra ikimiz de kör edici beyazlığa doğru dönüyoruz.

Christian başını eğdi. "Yolu göster."

Zemin kaygan ve lastik çizmelerimle yürümek birkaç adım sonra kâbusa dönüşüyor. Birkaç metre ötede yatan karanlık bir şekil gördüğümde nefesim kesiliyor. Kürk şapkası düşmüş ve kalın

paltosu kimseyi ısıtmıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor.

"Sence ne oldu?" Üzüntüye boğulduğum için boğazım daralıyor. O

çok nazik bir adam.

"Hiçbir fikrim yok." Christian durdu ve benimle Ray'in arasına baktı, sonra Ray'e doğru yürüdü ve ceketini çimdikledi. "Lanet olsun."

"Ne?"

"Aklıma bir şey geldi. Ama onlar da en az onun kadar kaskatı kesilmiş durumda."

Bir adım geri çekildim. "Onun kıyafetlerini mi kullanmak istedin? Bu iğrenç!"

"Onlara ihtiyacı yok." Christian bir çizme kapar ve onu üzerinden çıkarmak için mücadele eder ama bağarılı olamaz. "*Lanet olsun! Yapığkan gibi yapığmığ!*" diye kükrer ve bacağı bırakır.

Gördüğüm manzara karşısında kusmak istiyorum, hatta Ray'in bacağının yere çarpmasıyla çıkan gümbürtüyü duyunca daha da fazla.

Christian asla tam olarak anlayamayacağım, asla tam olarak anlamak istemeyeceğim bir insan. "Lütfen hayatımıza devam edebilir miyiz?" Belli belirsiz sordum.

Yanımdaki kocaman adamdan neredeyse vahşî bir hırıltı duyduğuma yemin edebilirim ve bu, omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası gönderiyor. Yolda ilerlemeye başladık. On dakika sonra durup nefes almak zorunda kalıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve ayak bileğim zonkluyor.

"Christian. Çok uzak. Normal bir hızda dört saat. Dört saate bakmıyoruz."

"Biliyorum," dedi dişlerini sıkarak.

"Bütün günümüzü alacak." Ormana doğru başımı salladım. "Orada daha kısa bir yol var, dağı yürüyerek geçmemiz gerekecek, ama bu yarı zamanımızı alır. Yol tüm yolu dolaşıyor."

Gözlerini kısıyor ve ağaçları inceliyor. "Emin misin?" Başımı sallıyorum.

"Gidelim o zaman." Cece'yi kollarımdan kaldırarak işaret ettiğim yöne doğru başını sallıyor. "Önden buyur canım."

Hiç kolay değil. Yol kolaydı, bu delilik. İlkbahar, yaz ve sonbaharda burada çok yürüyüş yaptım. Sonbahar en sevdiğim mevsimdir. Çürümedeki güzellik ve yaşayan her şeyin yavaşlaması beni bir şekilde rahatlatıyor. Ama bunlar kar yağmayan mevsimlerde oluyor. Bu farklı. Kayaların, köklerin ve dalların üzerinde tökezliyor ve kayıyoruz. Güneş ve ışık dostumuz ama artık havayı ısıtmıyor. Yine de yön bulmama yardımcı oluyor.

Ve yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor. Benim telağlanmam uzun sürmüyor ve çok geçmeden ikimizin de yüzünde ince bir ter tabakası oluşuyor. Cece'yi en çok Christian taşıyor. O daha güçlü.

"Dur," diye inliyorum. "Durmak zorundayım. Ayak bileğim... ve benim... nefesim... yok." Kıçımın üşüyüp ıslanmasını umursamadan düz bir kayanın üzerine çöküyorum.

"Orada uzun süre oturamazsın yoksa üşütürsün."

"Oturmalıyım, yoksa soğuk algınlığı endişelerimin en küçüğü olacak," diye nefes nefese kalıyorum ve kollarımı dizlerime dayayarak öne doğru yığılıyorum. Kalbim küt küt atıyor ve her yerim ağrıyor.

"Yoldan bir saat önce ayrıldık. Daha ne kadar var?" diye soruyor ve sıcaklığını korumak

için ayaklarını yere vuruyor. Başıımı sallıyorum ve göğsümü işaret ediyorum.

Konuşamam. Henüz konuşamam.

Küçük, hasta bebeğimizi bana uzattı ve bu sabah yüzüncü kez nabzını kontrol ettim.

nefes alışşı ve rengi. Yanakları pembe ama soğuktan olabilir. Belki biraz daha sakın nefes alıyordur. Tam ona bakarken, yuvarlak, kahverengi gözleri açılıyor ve acı dolu bakışları doğrudan kalbime saplanıyor.

"Hey, kaplan," diye fısıldıyorum.

Christian gelip yanıma oturdu. "O nasıl?" "Emin değilim.

Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

"Su," diye mırıldanıyor ve sonra bakışları çevremizi tarıyor. "Kar mı?"

Sırt çantamı karıştırıp şişeyi çıkardım ve dudaklarına yerleştirdim. "Evet tatlım, seni doktora götürüyoruz."

"Ai-ai," diyor ve eldivenli küçük elini göğsüne koyuyor.

Onun acısı bana geçiyor. O acı çektiğinde ben de acı çekiyorum. Gözlerimde yaşlar birikiyor.

"Biliyorum, tatlım."

"Kis?" diye fısıldıyor. Gözlerimi şaşkınlıkla açıyorum. Bakışlarım ona yöneliyor ve geçirdiği dönüşüm karşısında şaşkına dönüyorum. Sanki derinlerde bir yerden ışık almış gibi. Ve bu sadece... çok güzel.

"O burada, Cecilia." Onu görebilsin diye tutuyorum. Ve sonra söylüyorum. "O 'Chris' değil, tatlım.

O senin baban. Christian senin baban."

Bundan sonra ona bakamıyorum, onu o anla baş başa bırakma ihtiyacı çok ağır basıyor. Adam ona doğru uzanıyor ve kadın öksürürken elini tutuyor. Sonra gülümsüyor ve gözleri yarı kapalı bir şekilde çırpınıyor.

Christian onun elinden kurtuluyor ve ona baktığımda yüzünün bir kez daha okunmaz bir maskeye döndüğünü görüyorum. "Hayatımıza devam etme zamanı."

"Onu tutmak ister misin?" diye soruyorum utanarak.

Ağzının kenarları aniden yukarı kalkıyor ve gözleri daha sıcak bakıyor. "Kesinlikle." Onu göğsüne sarıyor ve tekrar hareket etmeye başlıyoruz. Dik yokuş ikimizi de yoruyor ve uzun bir süre hiçbir şey söylenmiyor.

"Ne zaman eşitlenecek? Ne kadar kaldı?" diye soruyor ve anne babasının mücadelesinden habersiz bir şekilde yeniden uykuya dalan kızımızı bana uzatıyor.

"Yakında, sanırım. En fazla bir saat kalmış olmalı." Tutuş şeklini değiştirerek onu daha yükseğe kaldırıyorum. Zaten benim için çok ağır ve bu sefer onunla sadece birkaç adım yürüdüm. "Dağın tepesinde, alçalmaya başlamadan önce bir süre eşitlenecektir."

"Oraya vardığımızda gerçek bir mola vermeliyiz, Ker. İç ve ye." Başımı

sallıyorum, göğsüm sıkışıyor, nefes nefese kalıyorum.

Ve yürüyüşümüze devam ediyoruz.

Bölüm 8

Hristiyan

İ Cep telefonumu sürekli kontrol ediyorum ama şu ana kadar sinyal yok. Hepimiz için ciddi endişelerim var. Kerry çok yorgun. Dizim o kadar ağrıyor ki kusmak istiyorum. Cecilia beni çok endişelendiriyor. Soğuk hava

Tenimizi ısırıyor ve sürekli hareket ediyoruz. Bu sabah uyandığımızdan beri yarım gün geçti ve o uyuyor ve uyuyor. Bu iyi bir şey olamaz.

Bir şeyler yaptığımızı ve sadece pasif bir şekilde oturmadığımızı hissetmek doğru geliyor, ama bir yandan da intihar edip etmediğimizi merak ediyorum. Platoya ulaşıyoruz ve yukarı, yukarı, yukarı ve lanet olası yukarı yürümek zorunda kalmadığımızda yürüyüş çok daha kolaylaşıyor.

"Kis? Beni *sordu*. Şey... beni kolayca unutacak. "*Christian* *senin baban*."

Onu asla unutmayacağım.

Kerry bana bakıyor ve nefes alıyor. Sonra başını sallıyor ve sessiz kalıyor.

"Ne?" Dikkatimi dağıttığı için mutlu olduğumu söylüyorum.

Tekrar nefes alıyor. "Neden aramaya devam ettin-" Ağzını kapattı ve sonra hızla ekledi, "Boş ver."

Önce ona, sonra da soğuk, beyaz ıslaklığa bakıyorum ve verdiğim kararlar için içimden iç çekiyorum. "Kabul etmelisin, Kerry. Aramızda bir şeyler vardı; bunu biliyorsun. Oradaydı." Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki. Elim havada onunkine yakın duruyor ama yapamıyorum.

Bilmiyorum.

Cevap vermiyor, ama sessizliği yeterli bir cevap. "Oradaydı, evet," diyor sonunda. "Bunu kabul ediyorum. Uzun zaman önceydi. Bunu oldukça iyi mahvettin."

"Ben... evet. Biliyorum."

Tökezleyip sonra yeniden ayağa kalktığında ona bakıyorum, uyuyan kızımızın bedenini kavrayışını değiştiriyor. Düşerse onu yakalamak için kendimi hazırlarken tüm vücudum geriliyor. Bana bakıyor, devam etmemi bekliyor.

"Pişman olduğum seçimler yaptım," diye mırıldanıyorum, tüm varlığım utanç içinde parçalanıyor. Salvatore kız kardeşimi tehdit etti, ama biraz düşünseydim bunu aşmanın bir yolunu bulabilirdim.

Kaşlarını kaldırıyor ama cevap vermiyor. Sanırım söyleyecek pek bir şey yok.

Sönüyorum. Her şeyi kaybettim. Benim için önemli olan her şeyi. Ve sadece kendimi suçlayabilirim. Belki onu benim olmaya zorlayabilirdim, bir şekilde onu çalıştırabilir, manipüle edebilirdim. Ama ben böyle oynamak istemiyorum. Aslında hiç oynamak istemiyorum. Onları bırakmak zorunda kalacağımı biliyorum. Kapatmak. Onları dışlamalıyım.

Bununla, yaptıklarımla ve kaybettiklerimle yaşamak zorundayım.

Bunun onlara hediyem, fedakârlığım olduğunun farkındayım. Onları güvenli bir yere götüreceğim ve sonra hayatlarını geri vereceğim. Bu terk edilmiş ormanlarda yapacağım bu yürüyüş beni affettirecek, kimse affetmese bile kendimi affetmeme yardımcı olacak.

"Dağın zirvesi burası mı?" Hâlâ üzerinde çalışabileceğim, hâlâ elimde olan sağlam bir şeye odaklanmam gerekiyor. "Bir molaya ihtiyacımız var."

Başını sallar ve Cecilia'yı battaniyesine sarılmış bir şekilde dikkatlice yere indirir.

Sırt çantamı yere bırakıyorum. "Ağaçlardan, kayalardan, köklerden ve dallardan nefret ediyorum. Bir daha asla ormana adım atmayacağım. Asla!"

"Aynı fikirdeyim," diyerek pantolonunu indirdi ve kızımızın yanına oturdu. "Üşüyeceksin."

"Umurumda değil," diye homurdanıyor. "Hâlâ sinyal yok mu?"

Eşyalarımı yerleştirmeye başlarken başımı sallıyorum. Kahve, iki fincan, iki sandviç, bir şişe su ve ikinci bir battaniye. Sırt çantasının dibinde iki sandviç kalmış. Cecilia için. Hepsi bu kadar. Vahşi doğaya bakıyorum ve kaybolmamamız için sessizce dua ediyorum. Ve Kerry'nin nereye gittiğimizi bilmesi için. Ona şüpheyle bakıyorum. Umarım yolu biliyordur.

Şimdi durup Cecilia'nın battaniyesinin kenarına oturduğumuzda, ellerimizde dumanı tüten kupalar ve ilk sandviçimizi birkaç kez çiğnediğimizde, şimdiden ne kadar terli, soğuk ve ölümcül derecede yorgun olduğumu fark ediyorum. Ve buna sadece iyi bir fizikle değil, harika bir fizikle başladım. Kerry çok daha kötü durumda olmalı ama hiç şikâyet etmiyor.

Yine de binlerce soruluk saati henüz bitmemiş gibi görünüyor ve yeni bulduğu enerjiyle yeniden başlıyor.

"Neden ikinci kez benim için geldin?"

Çenemi sıkıyorum ve güç için dua ediyorum. Bu işin peşini bırakamaz mı? Konuşmak için nefes alıyorum ama sözümü kesiyor.

"Bana yol göster lütfen. Acı ve korku dolu bir boşlukta var oldum, sadece hayatta kaldım. O zamandan beri yaşamadım. Lütfen bir sebebi olduğunu bilmeme izin ver. Anlamama yardım et."

Limandaki acıyı, beni sadece birkaç kelime ve büyük, yeşil gözleriyle baştan çıkardıktan sonra, sanki ben profesyonel değilmişim ve o da kurban değilmiş gibi beni tamamen silip süpürdükten

sonraki kör edici öfkeyi yeniden yaşıyorum.

"Seni ikinci kez öldürmeye gelmedim."

Kaşlarını çatıyor, fincanı tutan eli havada duruyor. "Hayır mı?" "Seni kurtarmak istedim."

Alay ediyor.

"Kahretsin, Kerry. Ölmeni istemedim. Asla. Salvatore kafama bir balta indirdi. Seni bundan kurtarmaya çalıştım ama o seni öldürmemi istedi."

"Ama... onunla konuştuğumda çok makul görünüyordu."

Kısa bir kahkaha attım. "Bu adamın seni kandırmasına asla izin verme. O ölümcüldür. Hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz. Sana iyi davrandıysa, bunun kendisine fayda sağlayacağını düşündüğü içindir."

"Anlamıyorum." "Cecilia kışını kurtardı."

Kerry önce kızımıza sonra da bana baktı. "Yani... sonuçta hayatımı kurtardın." Kaşlarımı çatıttım.

"O gece. Öldüreceğini bildiğin kadını becerdiğin gece." Dudakları alaycı bir ifadeye bürünüyor ve sonra aniden ayağa kalkıyor.

"Ker!"

"Hadi gidelim." Fincandaki son birkaç damlayı da silkeleyip sırt çantasına koyuyor. "Bugünden sonra seni bir daha görürsem... korkmak zorunda mıyım?" Sesi tereddütlü ve dikkatli. "Eğer gitmemize izin verirsen, yani," diye nefes alıyor, son kelimeler zar zor duyuluyor.

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. Koyu renk gözleri geniş ve sorularla dolu. "Evet, tabii ki gitmene izin vereceğim. *Lanet olsun!* Seni nasıl ikna edebilirim bilmiyorum!"

Başka tarafa bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse ben de öyle.

Çok yara aldım." "Biliyorum," diye mırıldanıyorum. "Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum." "Belki de öyleyizdir?"

diyor usulca ve bana tekrar bakıyor. "Ha?"

"Belki de bu konuda bir şeyler yapıyoruzdur?"

Ona bakıyorum. Sonra başımı sallıyorum. *Evet, belki de öyleyizdir.*

Dakikalar içinde her şeyi topladık ve tekrar yola çıktık. Çocuğumuzu taşıma sırası bende. Küçük hayatı göğsüme bastırıp derin bir nefes alıyorum. Sonra tekrar yürümeye başlıyoruz.

Kerry

Her şey ağrıyor.

Her şeyi.

Ayaklarım, bileğim, bacaklarım, sırtım -kesinlikle sırtım, omuzlarım, bağı, kalbim... Christian'a bakıyorum. O da benim hissettiğim kadar berbat görünüyor.

Ve ıslağım. Bacaklarım ve sırtım sıırıslıslam. Islak. Ama efor sarf ettiğim için ılık-ıslağım. Sadece ayaklarım soğuk ıslak. Buz gibi ıslak. Ve lastik botlarımın içinde kaymaya devam ediyorum. O ilk gece mutfak penceresinden içeri girdiğimde iyi kışlık ceketimi ve botlarımı atmama ne sebep oldu? Onu öldürmeye çalıştığım da. Ama o yaşamaya devam etti ve şimdi yukarıda hangi Tanrı varsa ona şükrediyorum. Belki de her şeyin bir sebebi vardır? Bu yolculuğu asla tek başıma yapamazdım. Ama o olmasaydı, çalışan bir arabam olurdu, ama yine de... yolun üzerinde duran o ağacı geçemezdi.

Düşünemiyorum! Artık hiçbir şey bilmiyorum. Her şey çok karmaşıklaştı.

Mutfak penceresinden içeri tırmandığım zaman ne kadar da uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Günler ve geceler birbirinin içinde eridi ve artık ne kadar zamandır bizimle olduğundan bile emin değilim. Sonsuza kadar gibi görünüyor. Belki de gerçekten sonsuza dek benimle birlikteydi? Belki de hep bizdik? Onunla ilk tanıştığım andan beri, gözlerinin içine baktığım, barda ona doğru döndüğüm, zamanın ve mekânın izini kaybettiğim andan beri ondan asla tam olarak kurtulamadım.

Neredeyse iki yıl önce.

Buraya geldiğinden beri o eski şeylerin üzerinde fazla duracak ne zamanım ne de enerjim oldu. Ya da onun, benim ve Cecilia'nın ötesinde herhangi bir şey üzerinde. Bazı şeyler oldu ve ben de onları yaşamak zorunda kaldım.

Başımı sallıyorum. Yorgunum ve daha fazla düşünemiyorum.

Platoda bir süre düz devam ettikten sonra yokuş aşağı ineceğiz. Bir saatimiz kalmış olmalı. Hiç enerjim kalmadı ama Christian'ın durmaksızın yürümesi ve Cece'nin kızarmış yüzü, pes etmek istediğim her an bana ihtiyacım olan ekstra desteği veriyor.

"Sanırım en kötüsünü atlattık," diye söylendim.

Bana solgun bir sırıtışla bakıyor. "Bu iyi, Ker. Ayaklarımdaki hissi tamamen kaybetmeye başlıyorum." "Ne?"

"Ayakkabılarım buna pek uygun değil."

"Aman Tanrım! Bir göz atmalıyız!"

"Hayır."

"Bu-"

"*Hayır*. Hayatımıza devam edeceğiz. Yapacağımız tek şey bu. Dinlenmek yok. Bakmak yok."

Ona bakarken gözlerimi kısıyorum. Sesinin tonundan göğsüm sıkışıyor. Endişeleniyor. Eğer endişeli.

"Tamam. Şimdi şuradan aşağıya. Dur, onu ben alayım."

Bana Cece'yi uzattı. Kıvranıyor ve inliyor. Yanağımı alnına yaslıyorum ve göğsümdeki korku yumrusu büyüyor. Kız sıcak. Adrenalin bana yeni bir enerji veriyor ve yürümeye devam ediyoruz.

"*Whoa! Durun!*"

"Ne?" Ben farkına bile varmadan çok aşağı kaymış olan kayak şapkamın altından başımı kaldırıp bakıyorum.

"Bunun en doğru yol olduğuna emin misin?"

Eliyle ani bir eğimi işaret ediyor, yer sanki hiçliğe karışıyor, belki on beş metre derinliğinde ve otuz metre genişliğinde bir uçurum. Daha iyi görebilmek için bir adım daha yaklaşıyorum ama sendeleyip kayarken beni durduruyor.

"Dikkat et! Onu almamı ister misin?" Başımı salladım.

"Hayır, ben iyiyim."

Kafam karıştı. Burası olduğunu bilmiyordum ama belki de daha önce hiç buraya kadar gelmedim.

"En azından doğru yolda mıyız?" diye soruyor sesinde yeni bir keskinlikle.

Gözleri donuk ve yorgun, yanakları kızarmış ve kirli sakalları kısa ve kirli bir sakal haline gelmeye başlamış. Çok yorgun bir mağara adamına benziyor. Bakışlarımı solgun güneşe kaldırıyorum ve yönleri düşünüyorum. Yönler konusunda iyiyimdir, hep öyleydim, sanki takip ettiğim bir iç haritam var, arazide bana yol gösteren bir pusula. Tanrım, keşke hayatımdaki diğer her şey için de benzer bir yerleşik cihazım olsaydı.

"Evet. Şu tarafta." Vadinin tam karşısını gösteriyorum. Gözleri kısıldı. "Emin misin?"

Başımı salladım.

Kenara birkaç adım daha yaklaşıyor ve üzerinden geçip diğer tarafa bakıyor. "Aşağıda bir nehir var. Ve çok derin, tüm bu lanet şey. Buradan karşıya geçemeyiz. Nereye gittiğini biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, zihnim hızla korku ve umutsuzlukla doluyor. İşte bu kadar. Bunu kaldıramam. Geçemeyiz ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Başaramayacağız. Çok yorgunum. Sadece oturmak istiyorum ve-

"Ker!"

Gözyaşlarımı tutamayarak ona bakıyorum. "Faydası yok," diye fısıldıyorum. "Ben... devam edemem."

Tamamen bana doğru dönüyor ve uzun bir adım atıyor. "*Kendine* gel kadın," diye gürlüyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Bu işte beraberiz. Bunu biz başlattık. Dayanıyoruz ve *bitiriyoruz!*"

Elleri omuzlarımı o kadar sert sıkıyor ki canım acıyor ve sert bakışları içimde bir korku dalgası yaratıyor ama bu bana çok ihtiyacım olan adrenalini veriyor. Başımla kuzeydoğuyu işaret ediyorum. Vadinin yukarısına.

"Bu yoldan gidersek ya karşıya geçecek bir yer buluruz ya da er ya da geç ana yola rastlarız."

Bana bakıyor. "Akıntıya karşı o zaman."

Dik kenar boyunca yeni bir yöne doğru ilerlerken ona bakıyorum. Bu adamdan vücudumun her zerresiyle nefret ettim ve şimdi... Artık etmiyorum. Bunu tek başıma yapamazdım. Arabayla, Cece için endişelenmekle bile... Bunu paylaşacak kimsem olmadığını hayal bile edemiyorum.

"Christian, teşekkür etmek istiyorum."

Ayağımı kaybedip dik yamaçtan aşıağı kaymaya başladığımda çığlık atıyorum. Durduğumda çığlık atmaya devam ediyorum

Bir Şey giysilerime takıldığında Şiddetli bir sarsıntıyla Cecilia'yı kavrayamıyorum ve o da kollarımdan kurtulup yokuŐtan aşağı inmeye devam ediyor.

Kareli kırmızı bir battaniyenin içinde miyavlayan
küçük bir paket. "*Ceeee!*"

Christian yanımdan uçarak geçerken bulanıklağıyor ve Cece ile aynı anda uçurumun kenarında kayboluyor.

Bir an için her Şey tamamen durgun ve sessiz. Sonra ceketimi yapıŐtıđı kökten kurtarıırken parçalara ayırıyorum ve kenara doğru kayıyorum. Tamamen uyuşmuş durumdayım. Sersemlemiş zihnimden ne bir düşünce ne de bir duygu geçiyor.

Sonra bir çığlık ve kükreme duyuyorum ve Cecilia aniden yanıma doğru itiliyor. Küçük bedenini kavradım, onu sıkıca tuttum. Ağlıyor, dehşete düşmüş, soğuk ve ıslak. Onu göğsüme bastırıp Christian'ın tekrar yukarı tırmanmasını beklerken, onun feryatlarını kendi feryatlarımdan ayıramıyorum.

Zihnim onun nasıl kaydığını ve kaybolduğunu tekrar tekrar hatırlarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Acı tarif edilemez ve beynim, ağzım sustuktan çok sonrasına kadar dehşet çığlıklarını durdurmuyor.

Bölüm 9

Kerry

F Sonunda başımı kaldırıp etrafıma baktım. Christian nereye gitti? Her
Çey durgun ve orman giderek daha karanlık ve sessiz bir hal alıyor.
"Christian," diyorum tereddütle. Her şey sessiz. Cecilia'yı göğsümde sıkıca kavıyorum ve
düğtüğümünden beri ilk kez dikkatlice ayağa kalkıyorum. "Christian!" Biraz daha yüksek sesle.
Cevap yok. Bizi terk mi etti? Zaten hırpalanmış kalbimi yeni bir korku pençesi kemiriyor.
"Christian!" diye bağıyorum ve Cecilia kollarımda kıpırdanıyor.
Hayalet gibi bir yankı dağın üzerinde yuvarlanıyor. Aldığım tek cevap bu.
Ne yapacağımı şaşırmış bir halde kıpırdamadan duruyorum. Anlamıyorum. Kayarak ve
sürünerek yamaçtan yukarı çıkmaya çalışıyorum. Sonra Cecilia'yı bir kayanın arkasına sıkıştırıp
güvenle yattığından emin olduktan sonra şiddetle titreyen bacaklarımla uçuruma kadar yürüyorum.
Dere soğuk, güzel ve sessiz. Dibinde nehrin sivri kayaların üzerinden soğuk siyah sular fışkırttığını
görüyorum. Bu manzara beni fiziksel olarak hasta ediyor. Christian nerede? Yüzükoyun yatıyorum
ve kenardan bakmak için daha da kayıyorum, çok ileri gidersem düşeceğimden korkuyorum. Akan
suyun izini takip ediyorum ve sonra bir şey görüşümü bozuyor, kayalıkların üzerinde bir leke.
Kaşlarımı çatarak nesneye bakıyorum. Farkına varmam yavaş oluyor, sanki zihnim de etrafımdaki
dünya gibi hareketsiz.
Bu bir kayak şapkası.
Kırmızı bir kayak şapkası. Christian kırmızı
kayak şapkası takıyor. Giydi.
Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor ve devrilmemek için kendimi zor tutuyorum. Kumaş
parçasına bakıyorum ve gözlerim yaşlarla dolarken bulanıklaşıyor.
Düştü.
Gitti. Ben

yalnızım.

Bu ıssız, karanlık ormanda aniden yalnız kaldım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki sanki göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum ve nefes almakta zorlanıyorum. Ellerimi hissedemediğimde panikliyorum ve onları tekrar bulmaya çalışmak, hala vücuduma bağlı olup olmadıklarını görmek için sıkıp açarak onlara bakıyorum. Ve sonra onun *gittiğini* fark ediyorum! Ne yapacağımı bilemiyorum. Hâlâ dizlerimin üzerindeyim, soğuk ve ıslak tenime sızmaya başladı ve sırtımda bir ürperti dalgalanıyor. Yamacın yukarısındaki kayanın arkasından gelen bir inilti beni ürkütüyor.

Ayağa kalk, Kerry. Ayağa kalk! Sen devam et. Ve sen bitir!

Cecilia'nın yanına geri dönmek için çabalarken, onu soğuk beşiğinden kaldırırken ve her neredeyse ona sırtımı dönerek yürümeye başlarken sözleri kulaklarımda çınlıyor. *Ölmüş*. Başımı sallıyorum ve yürümeye devam ediyorum. *O öldü, Ker*. Bacaklarım kalbimin ritmine uyarak yürüyor, daha hızlı, daha hızlı, aşağıya doğru, daha hızlı. *O öldü*. Kollarımda ağır bir yük. Yürü. Yürü. Yürü. Yürü. Odaklan. Bize son vasiyeti olan sözlerini tekrarlayarak onun gücünün bir kısmını yakalamaya çalışıyorum.

Devam et. Bitir.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Taşıdığım küçük bedenimden, bacaklarımdaki, sırtımdaki, kollarımdaki yakıcı yorgunluktan ve uyuşturan soğuktan başka bir şey hissetmiyorum. Burada da öleceğimizi biliyorum. Ve hepsi benim suçum. Buraya taşınma kararını ben verdim. Tüm yanlış kararları ben verdim.

Karanlık çöküyor ve hava giderek soğuyor. Birkaç saat sürmesi gereken yol bütün günümü aldı. Sendeliyorum ve tökezliyorum. Devam edemiyorum. Kayboldum. Faydası yok. Öleceğiz. Umursayacak kadar bile enerji toplayamıyorum.

"Kerry?"

Rüyamda birinin adımı söylediğini görüyorum. Sesi tanıyamıyorum. Bir erkek sesi. Tuhaf. Babam ya da büyükannem ve büyükbabamdan biri olduğunu düşünürdüm. Bir yabancı değil. Dizlerimin üzerine çöküyorum, sanırım hala Cecilia'ya tutunuyorum, ama artık kollarımı hissedemiyorum. Vücudumu hissedemiyorum.

"O öldü," diye mırıldanıyorum.

"Ray öldü mü?" Başka bir ses.

Ray mi? Ray kim?

"Bırak onu ben alayım." Biri kollarımdaki ağırlığı alıyor ve önemli bir şeyi kaybettiğimi bilerek havayı tutuyorum.

"Onu arabaya

bindirin." "Dikkatli

ol."

"Kerry! Kerry! Kerry! Bilmemiz gerek! Ray nerede?"

Sanırım bu sesi tanıyorum. Anderson. Bay Anderson. Ste-Stephan? Evet. Stephan. Stephan. Gözlerimin önünde kısmen karla kaplı bir şekil görüyorum. "Kulübe," diye fısıldıyorum.

"Steve! Onları hastaneye götür. Çabuk ol. Donmuşlar. Gidip Ray'i bulacağız." Hareket ediyorum, sallanıyorum, uğultulu bir ses, rahatlatıcı. Bir araba mı? *Cece!*

"O hemen yanında, Kerry. Seni hastaneye götürüyoruz. Hayatta olduğun için şanslısın." Bir şey söylediğimin farkında bile değildim.

Üşüyorum. Çok üşüyorum.

IŞIK.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Gözlerimi kısıyorum ve tek gözümü küçük bir aralıkla açıyorum. *Işık!* Tekrar kapatıyorum. Biri göğsümde oturuyor. Nefes alıyorum, nefes almaya çalışıyorum, göğsümü genişletmeye çalışıyorum ama bu imkansız.

Ardından gelen öksürük patlamasıyla nefes almak için mücadele ediyorum. Gözlerimi açmam gerek. Göğsümde kim oturuyor?

Işık. Sert, beyaz ışık. Kar mı? Hayır. Kar değil. Beyaz tavan.

Yalnızım. Eğer göğsümde kimse oturmuyorsa, neden bu kadar ağır geliyor? Yumuşak, sabit bir bip sesi soğuk zihnime nüfuz ediyor ve serin bir hava akımı burun deliklerime doluyor. Panikle yüzümü yırtıyorum ve parmaklarımın arasında ince bir plastik kordon buluyorum.

"Kerry." Ses yumuşak, kadınsı, şefkatli. "Kerry."

Gözlerimi açıp daha önce hiç *görmediğim* bir kadına ve daha önce gördüğüm beyaz bir tavana bakıyorum. Sesini tanıyorum. Rüyalarımda duymuştum. *Cecilia!* Nefesim kesiliyor ve doğrulmaya çalışıyorum ama eli daha güçlü. "Ce-" diye mırıldanıyorum. Terli terli öksürüyorum ve göğsüm sakinleşene kadar onu tekrar duyamıyorum.

"Durumu iyi, Kerry. Pediatrik yoğun bakım ünitesinde ama o güçlü bir kız, iyi gidiyor." Kordonu yüzüme tekrar taktı ve ayarladı. "Bunu çıkarma tatlım. Oksijene ihtiyacın var."

"Onu görmem gerek!"

"Senin iyileşmen gerekiyor ama onun buraya getirilmesini ayarlayacağız. Sen ondan çok daha kötü durumdasın.

Burada olduğun için şanslısın."

Ona bakıyorum. Hasta olan ben değilim. "Ne?"

"Seni getirdiklerinde kritik derecede hipotermiktin ve iki taraflı pnömonin vardı. İlk gece solunumunu desteklemek zorunda kaldık."

İlk...?

Tekrar oturmaya çalışıyorum ama beni tutuyor. "Sakin olmalısın, aşkım. Dinlenmeye ihtiyacın var." Kollarımdaki bandajların içinde kaybolan hatlara bağlı sıvı torbalarının olduğu bir şeyi ayarlıyor. "Onu bugün biraz sonra sana getireceğiz, tamam mı?"

"Ne zamandır buradayım?"

"İki gündür komadaydın. Bugün buradaki üçüncü günün."

Christian!

"Var..." Dudaklarımı yalıyorum ve yoğun öksürme isteğimle savaşıyorum, bunu sormam

gerekıyor. "Onu buldular mı?" Sesim acınası bir şekilde titriyor.

Yüz hatlarında kısa süreli bir acıma ifadesi belirliyor. "Arkadaşınız evinizin hemen yanında bulundu.

Özür dilerim." Bir elini koluma koyuyor ve beni rahatlatmak, hareketsiz kalmamı sağlamak için orada tutuyor. "Çok şey yaşadın."

Evimin yanında mı? Oraya nasıl geldi? Sonra Christian'dan bahsetmediğini fark ettim.

Boğazını temizliyor. "Aslında uyandığınızı duyunca çok sevinecek biri var.

Memur Tremblay sizi birkaç kez görmek istedi." Kapı bir fısıltıyla kapandı.

PERDELER YARI KAPALI. Dışarısı karanlık. Memur Frederic Tremblay tüm odayı kaplıyor.

İri yarı dev gibi bir adam odayı işgal ederken elimi yanımdaki yatakta uyuyan Cece'nin üzerine koruyucu bir şekilde koyuyorum. Şapkasını çıkarıp bir sandalyeyi yaklaştırıyor, sandalyeyi yere sürüyor, çıkan ses aşırı hassaslaşmış zihnimi acıyla kesiyor. Bana elini uzatmadan önce, altında çökecekmiş gibi duran bir sandalyenin üzerinde vücudunu katlayıp oturma pozisyonuna getirirken şaşırtıcı derecede zarıftı.

"Kerry Jackson. Seni uyanık gördüğüme çok sevindim." Sesi derin ve boğuk. Bir arkadaş gibi, bir baba gibi konuşuyor. Birden babamı o kadar özlüyorum ki göğsüm sıkışıyor ve acıdan yüzümü buruşturuyorum. Kuru dudaklarımı ıslatıyorum ve ona elimi uzatıyorum. Elim onun büyük pençesinde tamamen kayboluyor.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Su?" Etrafına ve sonra bana bakıyor. Başımı salladım. "Hayır. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Emin misin?"

Nezaketi beni kahrederken ağlamamak için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Evet, eminim. Teşekkürler." "Bayan Jackson, tahmin edebileceğiniz gibi size ve oğlunuza ne olduğu hakkında sorularımız var.

Kızım. Hikayenizde bazı tutarsızlıklar var. Örneğin boşanmış olduğunuzu öğrendik. Uzaklaştırma emri ya da polis raporu yok. Yine de herkese kocanızın peşinizde olduğunu söylemişsiniz. Neden böyle oldu? Anlamıyorum."

"I..." Nasıl söyleyebilirim? Söyleyemem. Karşımda Salvatore'u görüyorum, bir zamanlar ölüm emrimi veren adamı. Gerçeği söylersem ölmüş olacağım. "Takip edildim. Aile içi gibi görünürse daha az soru olur diye düşündüm."

"Seni kim takip etti?"

"Tanıştığım bir adam." Bir an yalan söyleyip söylememeyi düşündüm ama hayır, tüm gerçeği söylemeden gerçeğe yakın durmak daha iyiydi. "Adı Christian'dı. Arkadaşlarımla geçirdiğim aptal bir gecede flört ediyorduk. Bana kafayı taktı."

"Bu Hristiyan'ın tam adı var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, Memur Bey, soyadının ne olduğu hakkında

hiçbir fikrim yok." "Seni takip mi etti?"

Başımı
salladım.

"Evet." "Yani
kaçtın mı?"

Tekrar başımı
salladım.

"Bu bir mahkeme sürecinden geçti mi? Kısıtlama emri?
Herhangi bir şey?" "Hayır," diyorum.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bunun yardımcı olmayacağını biliyordum."

Tremblay sessiz, bakışlarımı tutarken gözlerini hafifçe kısıyor.

"Ormanda ne oldu? Ray McGonaghan evinizin dışında ölü bulundu. Ölümünü araştırıyoruz ve henüz cinayet ihtimalini göz ardı edemiyoruz. Bayan Jackson... ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Cinayet mi? Ama... Ne?"

"Künt cisme bağlı kafa travması ve beyin kanaması geçirmiş. Kamyonetinde hiç kan yok ve evinizin önünde ölü bulunana kadar epeyce yürümüş. Bu bir tesadüf olabilir. Ya da olmayabilir."

"Künt mü?"

"Bir şey ya da biri kafasına vurmuş."

Önümde cesedini görüyorum, Christian'ın merhametsizce Ray'i botlarından kurtarmaya çalıştığını görüyorum. Onu öldürdü mü? Ama ben bile Ray'in bir süredir ölü olduğunu görebiliyordum ve Christian bunca zamandır benimle birlikteydi. Öyle değil mi?

Bir anlığına oraya geri döndüm, bağlandım ve ağladım. Anılara karşı savaşıyorum. Acıtıyorlar. "Benim... sapığım. Bizi buldu." Sesim kesiliyor, acı çok büyük. "Ama Ray'i o öldürmedi," diye ekliyorum çabucak.

Başını salladı. "Devam et."

"Er ya da geç peşimden geleceğini biliyordum. Onu görmeye devam ettim. Nereye gitsem karşıma çıkıyordu. Bu yüzden sonunda ABD'den ayrıldım. Güvende olacağımı düşündüm."

"Ve bu," not defterine bakıyor, "bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce miydi? Tüm bunların arasında bir yerde bir çocuğunuz vardı."

"Evet," diyorum savunmaya
geçerek. "Babası nerede?"

Hiç kaçırmadım. "Bilmiyorum."

O da hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Bilmiyor musun?"

Başımı salladım. "Biriyle birlikteydim... Sadece bir gece dışarıdaydım. O zamanlar biraz dikkatsizdim." Yüzümü buruşturuyorum ve gerçek acımı yalana karıştırmaya çalışıyorum. O zaman hissettiğim acıyla şimdi hissettiğim acıyı.

"Bu çok fazla gece demek."

Çenemi kaldırıyorum. "Yani? Bu bir suç mu?"

Kaşlarını çatıyor, sonra başını sallıyor ve bir şeyler karalıyor. İfadesini nasıl yorumlayacağımdan emin değilim. Sarhoş tek gecelik ilişkiler benden olabildiğince uzak ve bu yalanı düzeltmek için kaşınıyorum.

Sadece onunla benim aramda olsa ve hiçbir şey ifade etmese bile.

"Kızınız doğduktan sonra ne oldu? Buraya daha önce mi yoksa sonra mı geldiniz?"

"Sonra buraya taşındım. İyi olacağımızı düşündüm..." Sesim kesiliyor. Göğsüm çok ağır, çok sıkı hissediyorum. Nefes almaya çalışıyorum ama sonu gelmeyen öksürüklerle hava almak için savaşıyorum. Sonunda ter içinde yastığıma geri düşüyorum. Yorgun. Çok, çok yorgun.

Memur Tremblay boğazını temizliyor ve bana bir bardak su uzatıyor. "Size bunları yaşattığım için özür dilerim."

Başımı sallıyorum ve küçük bir yudum içiyorum. "Yardım etmek istiyorum. Onu bulabildiniz mi?" "Son birkaç gündür neler oldu, Kerry, sana Kerry diyebilir miyim?" Başımı sallıyorum.

"Seni öldürmeye çalıştı mı? Seni zorladı mı?"

Başımı sallıyorum.

"Nedenmiş o? Özür dilerim-" Kocaman ellerini havada sallıyor. "Tüm bunlar benim için biraz kafa karıştırıcı. Sana zarar vermeye çalışmadığını mı söylüyorsun? Bunca zaman neyin peşindeydi o zaman? Size herhangi bir şekilde saldırdı mı?"

Sesimi temizliyorum. Bunu nasıl söyleyeceğim? Yalanlar gerçeğe yakın olduğunda en iyisidir. "Sanırım benimle birlikte olmak istiyordu... Romantik olarak." Sesim kesiliyor. "Ve sanırım Cecilia'nın varlığı kendini dizginlemesine neden oldu."

Kaşlarını çatıyor. "Vicdanı olan saplantılı bir sapık... Huh. Ne zamandır seninle birlikteydi?"

Dudağımı ısıırıyorum ve düşünmeye çalışıyorum. "Emin değilim... günler birbirinin içinde eridi... belki üç gün. Ya da dört."

Beni inceliyor ve zeki gözleri doğrudan içime bakıyor gibi görünüyor.

Tremblay oyuncak bir ayı gibi görünüyor, arkadaş canlısı, zararsız, ama birden görünüşünün aldattıcı olduğunu, yaptığı işte çok iyi olduğunu anlıyorum - ona karşı çıkanlar için korkutucu bir rakip.

"Tüm bu süre boyunca ikinizin arasında ne oldu?"

"İlk gün... ya da iki gün belki, onu öldürmeye çalıştım," yanaklarım kızardı, "birkaç kez..." Savunmacı bir tavırla ona bakıyorum, bir şeyler söylemesi için meydan okuyorum. "Kaçmaya çalışmak zorundaydım."

Başını sallıyor ve bir şey söylemiyor. Beni yargılamaması beni cesaretlendiriyor. "Son gün Cece hastalandı ve buraya dönmemize yardım etmesi için ona yalvardım. O noktada bana ne yaptığı, planlarının ne olduğu ya da herhangi bir şey umurumda değildi... Sadece onu güvenli bir yere götürmem gerekiyordu. Ve o da bunu yaptı. Bize yardım etti."

"Siz şehre döndüğünüzde ne yapmayı planlıyordunuz?"

Başımı yavaşça sallıyorum. "Hiçbir fikrim yok memur bey. Hiç sormadım. Aslında sormaya korkuyordum." "Bana sizi ne zaman terk ettiğini anlatın."

Ürperiyorum, o korkunç anı yeniden yaşıyorum, tuttuğum küçük tombul elin arkasındaki

yumuşak deriyi parmaklıyorum. "Cece düştü -düştü ve onu düşürdü- ve uçurumun kenarından aşağı kaydı... ve o... ve o... kendini onun peşinden attı, onu bir şekilde yakaladı ve yukarı itti." Yutkunuyorum

gözyaşları. "Bu onu son görüşüm oldu. Sanırım nehre düşmüş olmalı." "Öyle... ya da uygun bir kaçış yolu buldu."

Yüzümü buruşturuyorum. Başım dönüyor.

Olabilir.

Olmayabilir

de.

Christian Russo tanıdığım en yetenekli adam. Yaşamayı için en ufak bir şans varsa bile, o yaşıyor. Kalbim bana onun yaşadığını söylüyor. Beynim ise öldüğünü, o düşüşten ve soğuk sudan sağ çıkmasının mümkün olmadığını söylüyor.

Kapı arkasından kayarak açılıyor ve o günkü hemşirem içeri giriyor. "Memur bey! Bu gerçekten gerekli mi? Bugünkü kalış sürenizi çoktan aştınız, o çok yorgun! Başka bir zaman gelmeniz gerekecek." Hemen yanıma koşuyor ve çarşafı biraz çekiştiriyor, bazı sıvı torbalarını ayarlıyor ve göremediğim bir şeyle uğraşıyor, açıkça gitmesini istediğini gösteriyor.

İpucunu alır ve şapkası elinde ayağa kalkar. "Yine de geri gelmem gerekecek." Bakışlarını tutuyorum. "Onu buldun mu?"

Başını sallar. "Sadece vadinin dibinde bir kayak başlığı ve hemen yanında biraz kan lekesi var. Akıntının daha aşağısına bakıyoruz. Onu bulacağız. Eğer oradaysa, onu bulacağız. Merak etmeyin."

"Endişelendiğim şey bu değil," diyorum yavaşça.

"Eğer suya düştüyse, ölmüştür, Bayan Jackson. O nehirde birkaç dakikadan fazla dayanamaz. Aramaya devam edeceğiz. Kapanış için. Ama geri döneceğinden şüpheliyim."

"Tamam," diye fısıldıyorum ve uysalca gülümsüyorum.

Endişelendiğim şey bu değil. Onu bulacaklarından endişeleniyorum. Ve hala hayatta olmasından.

Ve kimin için daha çok endişelendiğimi bilmiyorum.

Onu.

Ya da onları.

Bölüm 10

Kerry

Wuyandığımda sabırla yanımda oturuyor, ellerini kucagında kavuşturmuş. Bir gün geçti mi? Gülümsemeye çalışıyorum. "Çok iyi bir tanık olmalıyım," diye mırıldanıyorum. "Beni nerede bulacağını hep biliyorsun."

O da dostça bir gülümsemeyle karşılık veriyor ama cevap vermiyor.

Merakla ona bakarak yarı oturur pozisyona gelmeye çalışıyorum. İçini dökmek istediği bir şey var. Bunu hissediyorum. Korkuyorum.

"Bu adam, ehm..."

"Evet?"

"Var gibi görünmüyor."

Kafamı kaldırıp onun kirli yüzüne bakıyorum, kirli sakalı düne göre daha uzun ve nedense daha gri. "Ne demek istiyorsun?"

"Mutfağınızdaki bıçakta ve evinizin çevresinde bulduğumuz parmak izleri, kayıtlı bir suçluyla ya da gümrükten geçmiş, araba kazası geçirmiş, yankesicilikten tutuklanmış... herhangi biriyle eşleşmiyor."

"Evime mi girdin?"

"Bir cinayeti araştırıyoruz hanımefendi ve cinayetten şüphelendiğimiz bir adamı barındırdınız." "Onu ben 'barındırmadım'. İçeri zorla girdi."

Tremblay onaylamak için başını eğiyor. "Pekala."

Kaşlarımı çattım. "O zaman... bu sadece tutuklanmadığı anlamına geliyor, değil mi?"

"Hâlâ Amerikalıların bize geri dönmesini bekliyoruz ama şu ana kadar... sanki o hiç var olmamış gibi." "Ama var!" Birden bana inanmayacağından endişelenmeye başladım. *Ray'i benim öldürdüğümü mü düşünecek?*

"Elimizde kayıp parmak izleri, içinde aynı izlerin olduğu bir araba, bir ceset ve sizin ifadeniz var. Hava tekrar aydınlandığında daha aşağılara bakmaya devam edeceğiz. Eğer dışarıdaysa, bunu

sana ve Ray'e yapan adamı bulacağız."

"Ray'i o öldürmüş olamaz, Memur Bey. Christian hep yanımdaydı. Fırtına vardı.

Ray'e bir şey çarpmış olamaz mı? Anlamıyorum."

"Başındaki yaranın araba kazasından kaynaklanması pek olası değil. Adli tabibin raporunu bugün ilerleyen saatlerde alacağız." Tremblay ayağa kalktı, şapkasıyla oynadı, beni içine çekti.

"Stockholm sendromu diye bir şey duydun mu?

Bayan Jackson?"

Kalbim sıkışıyor. Hayır. Bunun ne olduğunu biliyorum, ama hayır. Bu olamaz. Olamaz mı? Elini koluma koydu. "Konuşacak biri var mı?"

Başka tarafa bakıyorum. Gözlerimde biriken yaşları görmesini istemiyorum.

Bu Stockholm sendromu değil. Christian sadece kötü seçimler yapan karmaşık, gerçek bir insandı. Onu düşündüğümde artık öfkeli bir katil görmüyorum. Bir baba görüyorum. Bir adam görüyorum. Tanıyabileceğim bir adam, ve belki daha fazlası... eğer işler farklı olsaydı.

Bakışlarımı, kenarlarında çelik parmaklıklar olan küçük yatağında uyuyan Cece'ye indiriyorum. Büyüdüğünde ona onun kim olduğunu açıklamaya çalışacağım -bildiğim kadarıyla. Christian bir daha peşimizden gelmeyecek. Artık özgürüz. Ama öyle hissettirmiyor.

Tremblay'e dönüp baktığımda odayı terk etmişti.

"ARAMAYI DURDURDUK, KERRY."

Bir ya da iki gün daha geçti. Emin değilim. Burada zamanı takip etmek zor. "Onu bulamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Nehir, donmuş olan göle kadar boş. Aramaya devam etmenin bir faydası yok. Nisan ayında ne çıkacağını göreceğiz."

"Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Kasabada onunla tanışan insanların ifadeleri, evde ne sizde ne de Bay McGonaghan'da bulunan kan izleri, yolun aşağısında Ray'in arabasının yanında bulunan araba, evet, her şey olayların aşağı yukarı sizin anlattığınız şekilde gerçekleştiğini gösteriyor."

Yastığa yaslanıyorum. "Güzel." "Ve günlüklerini okudum."

Kaskatı kesildim ve dehşet içinde ona baktım. "Ne yaptın?"

"Sizi şüpheli olarak dışlamak zorundaydık. Biz taş üstünde taş bırakmayız."

Cevap veremeyecek kadar şoktayım. Her şey orada. Chloe'den başka kimseye söylemediğim her şey.

Tremblay'in gözleri benimkilere dikildi. "Christian Russo kim?"

Alnımdan ter boşanırken sertçe yutkunuyorum. İşte bu kadar. Boku yedim. Onun adını yazdım. Neden onun adını yazdım ki? Tam adını!

"Kerry?"

Kalbim saf korkudan sert bir yumruya dönüşüyor. Mafyaya anlat ve öl. Bunun nasıl olacağını biliyorum. Hiçbir yerde güvende olmayacağım. Christian'ın olmayacağını biliyorum. Yaşıyor olsa bile Christian'ın olma ihtimali yok. Ama biri beni bulacak ve sonumu getirecek. Altımda bir delik açılıyor ve sanki siyah, soğuk bir boşluğa düşüyormuşum gibi hissediyorum.

Ben de. Ve belki Cecilia da. Böyle bir şey olamaz.

"Kuzey Amerika kıtasında birkaç tane Christian Russo var. Araba bizi hiçbir yere götürmedi. DNA eşleşmesi bulamadık. Kim bu adam? Neden tam adını sakladınız?"

Tremblay'i sanki uzaktan duyuyorum. Dehşet içinde donup kaldım. Gerçeği söyleyemem. Bu söz konusu bile olamaz.

"Yaşadıklarımın Ray'e olanlarla hiçbir ilgisi yok memur bey. Benimle birlikte olan adam Ray'i öldürmedi. Her ne olduysa, bir kazaydı."

"Kerry. Bu konuda tam bir işbirliğine ihtiyacım var. Seninle birlikte olan Russo muydu?" İrkildim. "Tutuklu muyum?"

Tremblay biraz şaşırılmış görünüyor ve sonra başını sallıyor.

"Yani gitmekte özgür müyüm?"

"Sen yasadışı bir göçmensin. İş ya da tatil için vizesiz olarak ülkemizde kaldınız. Kanada, ABD değildir. İzniniz olmadan sınırı geçip burada kendinize bir hayat kuramazsınız."

"Ne çalıştım ne de rahatladım," diye alay ediyorum. "Canımızı kurtarmak için kaçtık! Bu bir yere varacak mı?" "Konuşmaktan korkuyor musun? Biri seni tehdit mi ediyor? Konuş benimle. Polis sizi koruyabilir." Alay ettim. Hayır, koruyamazlar.

Yanımda huzur içinde uyuyan Cecilia'ya başını sallıyor, ateşi düşmüş, göğsü eşit bir şekilde inip kalkıyor. "O onun çocuğu, değil mi? Bu 'şehirde bir gece' değil."

Başka tarafa bakıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"Neden bize söylemedin? Bu adamla bir ilişkiniz var mıydı? Açıkla bana. Ben basit bir adamım. Bazen anlamıyorum. Şu anda onu koruyor musun? Bize söylemediğin şey ne?"

"Hiçbir şey," diye ağlıyorum. "Onunla bir ilişkim olmadı. Aptalca bir hataydı. Beni takip etti. Buraya kaçtım. O beni takip etti. Cecilia'yı kurtardı. Ortadan kayboldu. Hepsi bu kadar. Kendimi tuttum, evet. Utanıyordum. Ama tüm gerçek bu!" Kalbim çarpıyor. Ona ne kadar acı çektiğimi söylemek istemiyorum. Onun için ne kadar acı çektiğimi. Bu kimseyi ilgilendirmez.

Bir süre sessiz kalır ve duyulan tek şey Cecilia'nın hafif horlamasıdır. "Bebeği saklamışsın," diyor sessizce.

Derin bir iç çektim. "Bunu da sorgulayacak mısın? Bu beni daha az mı yoksa daha çok mu şüpheli yapar?"

Büyük ellerini havada sallıyor. "Hiçbir şeyden şüphelenilmiyorsun. Artık değilsiniz. Ray'in ölümünün kaza olduğuna karar verildi, yani soruşturma kapandı. Sadece tüm bu yalanları anlamıyorum. Sen dedin ki

Evlendiğinizde babasının kim olduğunu bilmediğinizi söylemişsiniz."

Alt dudağımı çiğniyorum ve bir süre cevap üzerinde düşünüyorum. "Hayat bana dikkatli olmayı öğretti, Memur Tremblay. İnsanların içeri girmesine izin vermekte zorlanıyorum."

"İnsanlarla insanlar arasında fark vardır, Bayan Jackson. Ve polise yalan söylemek asla akıllıca değildir." Elini elimde hissettiğimde irkiliyorum, nasırlı, pençe gibi küçük elimde devasa. "Orada çok güzel bir şey var," diye başıyla Cece'yi işaret ediyor, "ve o her kimse, artık yok. Sonunda özgürsün."

Cecilia'ya bakıyorum, sonra pencereden dışarı. Öyle miyim? O zaman neden öyle hissettirmiyor? Söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Sadece neden rahatlamış gibi değil de boş gibi hissettiğimi bilmiyorum.

Eşyalarımız, bazı banyo malzemeleri ve Bayan Anderson'ın bizim için nazıkçe getirdiği birkaç giysi paketleni. Çarşaf lar yataklarımızdan çoktan çıkarıldı. Cece ödünç aldığı oyuncaklarla yerde oynuyor ve biz de doktorun bizi taburcu etmesini bekliyoruz.

Kapı çalınıyor ama gelen doktor değil. Memur Tremblay. Elinde bir çanta vardır ve ayakta dururken çantayı yatağın üzerine bırakır. Cecilia başını kaldırıp merakla ona bakar, sonra aradığı kişinin o olmadığına karar verir ve oyuncak bebek ve plastik sarı kamyonla ilgilenmeye devam eder. Tremblay onun başını okşuyor ve ayaklarını sürüyerek garip ve kararsız görünüyor.

"Gitmene izin verdiklerini duydum," diyor sonunda. Kısaca gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Ahm... Günlüklerini getirdim. Onları isteyebileceğini düşündüm. Hepsi orada." Çantayı işaret ediyor.

Boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim." Onları önemseydiğimden bile emin değilim. Onlar sadece kâğıt üzerindeki kelimeler. Buruşuk kağıttaki üzücü kelimeler. Ne dediklerini biliyorum. Ben de oradaydım.

"Sen... Konuşacak birini bulmalısın. Çok şey yaşadın."

Acı acı alay ediyorum. Belki Chloe, belki de değil. Kimseye söyleyebileceğim bir şey yok. "Peki... nereye gideceksiniz Bayan Jackson?"

Pencereden dışarı, yağan kara bakıyorum; alacakaranlık gün gri, hüzünlü ve aniden sıcak sarı kumu ve deniz kenarındaki parlak günleri yoğun bir şekilde özliyorum. "Soğuktan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum.

"Pardon?"

Hâlâ bir ziyaretçim olduğunu görünce irkiliyorum ve bana bir soru sorduğunu fark ediyorum.

Tekrar dışarı bakıyorum. "Ev," diye mırıldanıyorum.

Sonra boğazımı

temizliyorum. "Eve. Eve

gidiyoruz."

Bölüm 11

Middlebro

Hristiyan

MBaşımı keskin bir kayaya çarptığımda ciğerlerim buz gibi suyla doluyor. Aşağı ve yukarı ne olduğunu bile bilmeden dönüp duruyorum. Gökyüzü titriyor, sonra karanlık su, tekrar gökyüzü, ama bir su kütlesinin içinden.

Soğuk. Çok soğuk. Uyuşturan, paramparça eden soğuk her hücreme nüfuz ediyor ve uzuvlarımın kontrolünü kaybediyorum.

Onu yakaladım. Onu yakaladığımı biliyorum, tam da bir çıkıntıya takılmışken. Küçük bir an için tutunmayı başardım ve onu geri fırlattım. Bu hareket beni öldürecek, çünkü o anda ben de kendimi kaybettim.

Kerry onu yakaladı mı? Düştüler mi? Yaşıyorlar mı? Lütfen yaşayın. Lütfen hayatımın ve kaçınılmaz ölümümün bir hiç uğruna olmasına izin verme.

Hiç havam kalmadı.

Boğulmanın huzur verici olduğunu kim söyledi? O pisliği bulup suyun altına çekeceğim. Yavaşça ve acı çekerek ölecek. Bu panik yaratan, acı veren, bedenimle ve zihnimle bağlantımı kaybettiğim bir kâbus.

Birdenbire sert bir cisme doğru savruluyorum ve kollarımı ona dolayarak bir şeye tutunuyorum. Etrafımda dönen güç kıyafetlerimi yırtıyor ama başım yüzeyin üzerinde ve nehir kıyısı bir kol boyu uzakta. Su öksürüyorum, nefes alıyorum ve bir sonraki nefesi alabilmek için suyu ciğerlerimin derinliklerine nasıl çektiğimi hissediyorum. Sıkışmış kollarımla savaşıırken başım dönüyor, onları kayayı bırakmaya zorluyorum ve vücudumu suyun daha sakin olduğu ve sağlam bir zemine tutunabileceğim tarafa doğru itiyorum.

Parmaklarımı hissetmiyorum. Tutunacak bir şey mi arıyorlar yoksa sadece

Ellerimden çıkan ölü bir madde gibi yerde yatıyorum. Çok zayıfım, çok uyuşmuşum ve kayıyorum. Bir şey beni geri çekiyor ve panik vücudumda dalgalanıyor, ama sonra sanki kaldırılıyorum, nehir kıyısının yarısına kadar fırlatılıyorum. Kahrolası su bile beni istemiyor, ama kabul ediyorum.

Güçsüzce öksürüyorum, bacaklarım hala akıntıda ileri geri hareket ediyor, daha fazla hareket edemeyecek kadar yorgunum. Uyanık kalmak için savaşıyorum. Eğer karanlığın beni ele geçirmesine izin verirsem, ölürüm. Bir daha uyanamam.

Cecilia. Cecilia için yaşamak istiyorum. Ve Kerry için. Aşkı hiç tanımadım ama bunun aşk olduğunu biliyorum, bu ikisinin dünyada var olduğunu bilmek kalbimi kabartıyor. Onlara layık olduğumu kanıtlama şansım olacak mı?

Christian Russo, seni pislik, *ayağa* kalk!

Tüm gücümle çekiyorum, parmaklarım kanıyor, ellerim kesikler ve kemik derinliğinde yaralarla kaplanıyor. Kalçalarımın altında sert bir zemin hissettiğimde, dizlerimi yukarı, sağa, sola, tekrar sağa doğru zorlayarak, santim santim acı çekerek sürünmeye başlıyorum. Su öksürüyorum, midemdeki kötü tattaki sıvıları boşaltıyorum, yeterince hızlı tüküremediğimde içime çekiyorum. Hava ciğerlerime dolmuyor gibi görünürken panik beni tekrar tekrar ele geçiriyor. Sonunda ayaklarımın etrafında su dönmüyor ve ayağa kalkıyorum. Nehirden çıktım, hayattayım, bu inanılmaz. Başımı kaldıracak enerjim bile yok. Yanağımı soğuk çamura dayayarak etrafıma bakıyorum. Araziyi hiç tanımıyorum ve solgun güneş başka bir yönden geliyor. Öldürücü su beni çok uzaklara götürdü. Nehrin biraz aşağısında nehir düzleşerek sadece başlangıcını görebildiğim bir göle dönüşüyor, manzaranın büyük kısmı ağaç ve çalılardan oluşan sık bir yuva ile kaplı, vahşi ve el değmemiş görünüyor.

İçimde derin bir titreme var. Kesinlikle hipotermik durumdayım. Dişlerim kontrolsüzce takırdıyor ve vücudumu zar zor hissediyorum.

Kalkmak zorundayım, sıcak ve kuru bir yer bulmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım, yoksa burada öleceğim.

Acı dolu bir hayattan, sokak kavgalarından, bir kez yirmili yaşlarımda başında, bir kez de Kerry tarafından vurulmaktan, bıçaklanmaktan, karanlıkla savaşmaktan ve kan kaybından edindiğim deneyimlerimi harekete geçirerek, bana itaat etmeleri için bacaklarıma bağıryorum. Kükremem sessiz ormanda yankılanıyor, uzaktaki dağlardan sekiyor ya da aşırı hassaslaşmış zihnimde öyle görünüyor.

Aklıma tek bir görüntü getiriyorum: Kerry yerde bağdaş kurmuş oturuyor, Cecilia'nın yanında büyük Lego bloklarını birleştirmeye çalışıyor, bir ışık kızımızın saçlarında oynuyor ve koyu kahverengi buklelerindeki küçük kırmızıyı gösteriyor.

Bir adım. Bacaklarım titriyor. Bir adım daha. Etrafıma bakıyorum. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Kollarımı kendime sararak duruyorum, kararsızım. Yanlış yöne yürürsem, boku yerim. Tabii doğru bir yön *varsa*.

Middlebro nerede? Hangi yöne gidiyorduk? Güneş neredeydi? Biraz sağımızdaydı. Ne kadar

zaman geçti? Baygın değildim. Kayaya çarpıp sudan çıkmak için mücadele etmeye başladığımdan beri otuz ya da kırk dakikadan fazla olduğunu sanmıyorum. Bu da güneşi biraz daha sağa, muhtemelen benim iki yanıma koyuyor. Denizin sağ tarafında yıkandım.

nehir. En azından bu bir çeşit şans.

İlk adımı atıyorum, sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum ve daha fazla su öksürüyorum. Buz gibi yüzümü zar zor hissettiğim bir elimle siliyorum, tekrar ayağa kalkıyorum ve bir sonraki adımı atıyorum. Nereye, bilmiyorum. Belki de zaten burada öleceğim, ama denemezsem adam değilim.

Ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum. Hayatımda hiç bu kadar hasta hissetmemiştim. Kemiklerime kadar yorgunluktan titriyorum, kontrolsüzce titriyorum. Dişlerimin takırdamasına engel olamıyorum. Sanki biri vücudumdaki deriyi söküp atmış gibi. Çiğim, sanki etim kemiklerimden ayrılıyor.

Alacakaranlıkta, görüşüm bulanıklaşırken, başka hiçbir şeye benzemeyen kare şeklinde bir şekil görüyorum. Ne bir ağaç, ne bir kaya, ne de bir tepe. Beynim noktaları birleştirmeye çalışırken kalbim hızlanıyor.

Bu bir ev mi? Lanet olası bir ev mi?

Sendeleyerek yaklaşıyorum, her nefesim yanıyor ve hırıltılı. Sonunda, koyu mavi boyası dökülen ve ahşabı korumasız bırakan bakımsız bir kapının önündeki affetmeyen soğuk taş basamaklarda dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Merhaba," diye homurdanıyorum ve yumruğumu kapıya vuruyorum. Tekrar çarpıyorum ve konuşmaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor.

Sanki kendimi kapatıyorum. Tam burada ve şimdi. Küçük bir topun içine kıvrılıyorum ve nefes nefese kalıyorum, sonra bir kez daha uzanıp kolu kavriyorum ve itaatkâr bir şekilde açıldığında geçici bir umut patlaması yaşıyorum.

Bedenimi hareket etmeye zorlarken acı içinde kükrüyorum, dizlerimin üzerinde kalkıyorum, son birkaç metreyi karanlık bir koridora sürünerek geçiyorum. Kapıyı ayağımla iterek kapatıyorum, nefes nefese kalıyorum ve tekrar kıvrılıyorum, göğsüme sarılıyorum, bir parça vücut sıcaklığı bulmaya çalışıyorum.

Etrafımı tanımam uzun zamanımı alıyor. Burası yaşanabilir bir yer. Hareket yok, ses yok, ama bir yerlerden gelen hafif bir yağlı yemek kokusu var ve soğuk değil. Sıcak olup olmadığını anlayamıyorum ama soğuk olmadığını biliyorum.

"Alo?" Törpülüyorum. Özümü, vücudumun kapanmayan ve yaşamama yardım edebilecek bir parçasını bulmaya çalışıyorum.

Cevap yok.

Kendimi dizlerimin üzerine çökmeye zorluyorum, uyuşmuş parmaklarım buz gibi paltomun düğmelerini tutuyor. Bu pisliği üzerimden atmam gerektiğini biliyorum. Sonunda düğmeler çözüldüğünde paltoyu üzerimden çıkarıp durduğum yere bırakıyorum. Ayakkabılarımı çıkarmaya çalışıyorum ama ayaklarımı hissedemiyorum ve uzuvlarımı koordine edemiyorum, bu yüzden onun yerine kazağımı ve gömleğimi çıkarıyorum, eskiden Kerry'nin babasının olan kareli gömleği. Tenimi hiç bu kadar solgun görmemişim. Yanımda açık hava kıyafetleri ve kalın kazaklar asılı.

Eldivenler ve örme kayak şapkaları var.

Kazaklardan birine uzanıp sarsak hareketlerle üzerime geçiriyorum, neredeyse ağlayacak gibi oluyorum, sonra sendeleyerek evin derinliklerine doğru ilerliyorum.

Burada biri yaşıyor ve kim olduğu konusunda endişelenmeliyim. Yerel bir hastaneye gidemem. Polislere yakalanamam. Kanada'da hiçbir kozumuz yok, hiçbir bağlantımız yok. Kim olduğunu öğrenirlerse gerçekten gidebilirim.

Ben ve yaptıklarım. Cebimdeki silahı arıyorum, hala orada ve çıkarmak için sonsuza kadar uğraşıyorum. Sırılsıklam haliyle işe yaramaz ama karşıma kim çıkarsa çıksın bunu bilmeyecek.

Bakımsız evin derinliklerini araştırdıkça televizyonun reklam sesi daha da yükseliyor, odalar küçük ve karanlık, pencerelerin üzerindeki tüm perdeler kapalı.

Küçük oturma odasına girdiğimde kalbim çarpıyor. Bir sandalye sırtı bana dönük duruyor. Orada oturan kişiye dair tek gördüğüm bir tutam kır saç ve bir ayak. Televizyondan kahvaltılık gevrek reklamından sahte kahkahalar geliyor.

"Alo?"

Kişi hareket eder ve yaşlı bir kadın arkalığın yanından bakar. Yüzü tüm duygulardan arınmış ve bariz yaşlılığına rağmen neredeyse hiç kırışıklığı yok. Atların artık ahırda olmadığı çok açık. Muhtemelen Alzheimer ya da başka bir bunama hastalığına yakalanmış. Boş gözleri ürkütücü bir açık mavi renge sahip.

"Ray?" diyor ince bir ses.

Donmuş zihnim harekete geçiyor, bir dizi görüntü zihnimde dönüp duruyor. Ray. Marketteki Ray. Ray otelde. Ray, Kerry'nin evinde.

Ray öldü.

"Anne?" Çekingen bir tavırla silahı cebime geri koyuyorum. "Biraz üşüdüm."

Kerry

Bilinen numarayı çevirirken parmaklarım titriyor.

Anne.

Muhtemelen altı aydır onunla konuşmadım, ondan önce de... Chicago'dan ayrılmadan önceydi. Ona hiçbir şey söylemedim. Kabusumun içine çekileceğinden, *onun* da peşine düşeceklerinden korktuğum için cesaret edemedim. Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyor. Chicago'ya beni ziyarete gelmesine hiç izin vermedim. Cecilia ile hiç tanışmadı. Kanada'da olduğumu bilmiyor. Christian'dan haberi yok.

"Evet?" Sıcak, hafif boğuk sesi duymak beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürüyor ve onu ne kadar incittiğimi bilmek derin bir acı veriyor.

"Anne?" Sesim acınası bir şekilde titriyor.

"Kerry? Aman Tanrım! Neredesin? Başın belada mı?"

"Eve geliyorum anne. Çok özür dilerim. Çok, çok üzgünüm." Sertçe yutkunuyorum, beni reddedecek, saldıracak diye korkuyorum. "Seni özledim," diye fısıldıyorum.

"Ben- Sen? Ne zaman?"

Sesindeki umut göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Yakında. Gerçekten yakında. Birkaç gün sonra."

"Sen iyi misin? Cecilia iyi mi?"

Kızıma bakıyorum. Bakımdan çıkıyoruz. Nihayet. Kızım iyi. Belki biraz solgun, ama aynı zamanda kış mevsimindeyiz. İkimiz de güneş görmedik. Çocuk koğuşundan ödünç aldığımız oyuncaklarla ayaklarımın dibinde yerde oynuyor. Dışarıda kar taneleri pencerenin önünden geçiyor. Ürperiyorum. İyi değilim. Hâlâ korkunç bir öksürüğüm var ve sadece birkaç adım yürürken bile kolayca yoruluyorum ama iyileştiğimi söylüyorlar.

"Biz iyiyiz. Sen nasılsın?" Babam öldüğünde onu terk ettiğim için kalbim paramparça olmuş gibi hissediyorum. İyi sebeplerim vardı ama yine de. Onunla konuşmalıydım. Ev düşüncesinin kök saldığı son birkaç gündür pişmanlık beni tüketti.

"Bu... Bazen yukarı, bazen aşağı. Daha iyiye gidiyor. Onu özlüyorum..."

"Biliyorum. Ben de biliyorum."

"Bir şey yapmamı ister misin? Bir yerden alınman mı gerekiyor? Paraya mı ihtiyacın var?"

"Anne... Chloe'ye ulaşamıyorum. Evim..."

"Sanırım arkadaşın şehri terk etti. Bir süreliğine gideceğini söyleyerek anahtarı bana bıraktı. Ya da bana anahtarla birlikte bir kutu içinde bir mektup gönderdi."

"Oh..." İçime bir hayal kırıklığı saplanıyor, ihanete uğramışım gibi hissediyorum, ki bu çok saçma. İrtibatı koparmadım. Tamamen ortadan kaybolan eski bir arkadaşı için hayatını askıya almak zorunda değil. "Evim-"

"Hâlâ orada tatlım. Satmaya cesaret edemedim. İçinde seni ve Cecilia'yı görüp duruyorum... küçük bacakları çimenlerde koşuyor, kelekleri kovalıyor-" Sesi boğuluyor ve bu görüntü karşısında gözlerim doluyor.

"Anne... Ben çok kötü bir evlat oldum."

"Eminim daha kötülerini de vardır ama... Seni çok özledim. Eve ne zaman geliyorsun? Yapabileceğim bir şey varsa lütfen haber ver. Sana bu numaradan ulaşabilir miyim?"

Bayan Anderson bana eski bir telefon verdi. Kocasını ve kasabadan birkaç adamı yolu temizledi ve evimi topladı. Fazla bir şeye ihtiyacım yok. Sadece cüzdanımı, dizüstü bilgisayarımı, kıyafetlerimizi ve babamın kıyafetlerini istedim. Gerisini dağıtıyorlar.

"Evet, henüz numarayı ben bile bilmiyorum ama bu benim yeni telefonum. Birkaç gün içinde evde olacağım." Göğsümde bir öksürme dürtüsü yükseliyor ve onu bastırıyorum. "Seni ararım," diye boğuluyorum, "gitmeliyim."

O itiraz edemeden bağlantıyı kesiyorum, sonra kendimi daha fazla tutamıyorum ve göğsümü parçalayacakmış gibi hissettiğim yorucu bir dizi öksürük patlak veriyor.

"Anne?"

Cece bana karanlık, endişeli gözlerle bakıyor.

Şiddetli nöbetler arasında, "Annem iyi," diye mırıldandım. "Ben iyiyim."

İşim bittiğinde, terli ve bitkin bir halde önüme boş boş bakıyorum. Nasıl öldüğünü merak ediyorum. Acı çekiyor muydu? Bu muhteşem, hayattan daha büyük insanın öldüğünü göremiyorum.

Yumruklarımı göğsüme bastırıyorum.

hiç bitmeyen acıyı dindirmek için. Keşke hayatlarımız için ona teşekkür edebilseydim.

Keşke son gece bana dokunduğunda, bana olan tutkusunu gösterdiğinde, bana yeniden hissettirdiğinde onu içeri alsaydım.

Keşke burada olsaydı.

ELISABETH ANDERSON BIZI ALACAK. Kocası Stephan ile birlikte Pond's Motel'in sahibi. Geldiğimden beri benim için her şeyi yapan, doğma büyüme Middlebro'lu olan iyi kalpli bir kadın. Şimdi küçük bakkalın da yeni sahibi.

Bayan Anderson bizi tekerlekli sandalyeyle hastaneden çıkarıyor, Cecilia kucağımda oturuyor ve yanımdan geçtiğimiz her şeye aval aval bakıyor. Kesinlikle yürüyebiliyorum ve tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarılmak utanç verici.

Eski, lekeli bir çocuk oto koltuğu buldu ve yorgunluktan nefes nefese kalmış küçük kızımın kemerini bağladım.

"Benim yapmamı ister misin, tatlım?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Ben iyiyim," diye mırıldandım. "Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Zayıfça gülümsüyorum. Sadece buradan çıkmak istiyorum. Eve gitmek istiyorum. Annemi, arkadaşlarımı istiyorum. "Hadi gidelim, lütfen."

Anahtarı kontağa sokarken bana yarım bir gülümseme veriyor. "Hastanelerden bıktın mı?"

Solumdaki büyük, modern binaya bakıyorum, cam ve beton, büyük bir parkın arkasında kısmen gizlenmiş eski bir kırmızı tuğla binaya bağlı, her şey büyüyen bir kar tabakasıyla kaplı.

"Sadece eve gitmek istiyorum." "Seni anlıyorum."

Geçici pasaport işlemlerini halletmek için karakoldaki randevumuza zamanında yetişiyoruz, ardından Bayan Anderson bizi yoğun trafiğin içinden geçiriyor, şehri arkamızda bırakıp Middlebro'daki Pond'un moteline varana kadar daha küçük yollara giriyoruz. Burada iki gece kalıp soluklanacağız. Biraz dinleneceğiz. Yarından sonraki gün San Francisco'ya uçacağız. Annem bizi alacak ve eve götürecektir.

O gece, Cece Pond's'un boş barında yanımdaki koltukta uyurken, göğsümde sıcak sıcak yanarken yüzümü buruşturarak bir viski içiyorum. Dizüstü bilgisayarımın başına oturup mali durumuma bakıyorum ve ağlıyorum. Param olmadığından değil. Utanç verici derecede çok param var. Evan ödemeye devam etti ve ben geçen yıl neredeyse hiçbir şey kullanmadım. Hayatımı kaybettiğim için ağlıyorum. Cecilia'ya baktığımda ağlıyorum, çünkü babasını asla tanıyamayacak.

Ağlıyorum çünkü eve gideceğiz, yeniden bir hayat kuracağız ve bir parçamız hep eksik kalacak. Her zaman. Ona çok benziyor, Christian Russo'ya benziyor ve yaşıadığım sürece bunu hatırlayacağım.

"UYANIK OLACAK MISIN, AŞKIM?"

Stephan Anderson bizi Winnipeg'e kadar götürdü, her ne kadar taksi tutabileceğimiz konusunda ısrar ettiysem de. Anderson'ların hiçbiri buna yanaşmadı. Elisabeth bize sandviçler ve küçük meyve suyu kutuları hazırladı, ben fark etmeden gözlerinin kenarındaki yaşları silmeye çalıştı.

Onları özleyeceğimi söylemek istiyorum, çünkü kasaba halkı, hepsi harika insanlardı, ama Middlebro sonsuza kadar acıya çok bağlı kalacak.

Sahip olduğum her şeyi içeren iki valizim var. Check-in sırasında gözümün önünden kaybolmalarını izlerken bir elimle Cece'yi tutuyor, diğer elimle Bay Anderson'a tek kolumla sarılıyorum. Aydınlık giden yolcu salonunun ortasında duruyoruz, insanlar koşuşturuyor.

"Ray'in cenazesinde orada olamadığım için çok üzgünüm."

Stephan'ın yüzü biraz düşer. "Onu çocukluğundan beri tanırım. Onu özleyeceğiz."

İsteksiz bir ses çıkararak yer değiştiriyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Birden derim ürperiyor ve o uçağa binmek için sabırsızlanıyorum. Önümde sadece evimi, San Francisco'nun dik yamaçlarını görüyorum, teleferiklerin gıcırtilarını duyuyorum, egzoz ve tuzlu deniz havasının kokusunu alıyorum, köprüyü görüyorum. Pasaportlarla oynuyorum ve etrafıma bakıp güvenlik kontrol noktasını arıyorum.

"Yolumuza devam etmeliyiz."

"Elbette. Seni tanımak bir onurdu." Bacağımın yarısına kadar arkama kayan Cecilia'nın önünde çömeldi, kollarını dizime doladı, "ve sen, küçüğüm."

"Her şey için teşekkür ederim Bay Anderson. Çok naziktiniz ve bunu asla ödeyemem."
_"

"Bunun için de endişelenme. Evine git. Sonunda o piçten kurtuldun. Git başla Yaşamanız gereken hayat. Sen ve küçük bebek."

UÇAK pistte ilerlemeye başladığında, Stephan'ın sözleri içimi yakarken anneme hızlıca bir mesaj atıyorum. Özgür mü? Christian Russo'dan asla özgür olamayacağım.

Bölüm II

Başlangıç

Bölüm 12

Middlebro

Hristiyan

T Son birkaç günün anıları en iyi ihtimalle bulanık. Yoksa haftalar mı? Ter içinde uyanıyorum, önemli bir şeyi kaybettiğim her zamanki kabuslar peşimi bırakmıyor. Senaryolar değişiyor, ama devam eden

duygu her zaman aynıdır.

Bir sonraki nefesimi almak için mücadele ederken, göğsümü saran her neyse ona tutunuyorum, ta ki hiçbir şey olmadığını hatırlayana kadar. Sıkışma göğsümün içinde, etrafında değil. Asla yeterince hava alamıyorum.

Uzandığım çarşaf lar kirli ve yıkanmamış beden kokuyor. Ne zamandır burada olduğumdan emin değilim, ter içinde öksürüyorum, Advil ile bastırmaya çalıştığım ateşle yanıyorum, banyo ve yatak arasında sürünüyorum. Ray'in kaçık annesi beni oğlu sanıyor. Neredeyse hiç dokunmadığı yemekler getiriliyor. Benim de iştahım yok ama her gün biraz çiğnemeye ve yutmaya çalışıyorum. Gücümü geri kazanmalıyım. Yardım almalıyım.

Bayan McGonaghan bir sopa kadar zayıf ve bu hayatta fazla zamanı kalmamış olabilir, ancak bunamanın bu kadar ileri safhasında bile oğlu ya da oğlu olduğunu düşündüğü kişi için duyduğu endişe hissedilebilir.

Onun için gerçekten üzülüyorum. Gittiğimde, eğer gidersem, her şeyini kaybedecek.

İlk kez içimde biraz daha canlılık var ve oturmaya cesaret edip edemeyeceğimi merak ederek uyluk kaslarımı deneysel olarak esnetiyorum. Kusma dürtüsüyle savaşıarak bir yudum su içiyorum, sonra yan dönüyorum ve kendimi yukarı itiyorum, sallanıyorum, göğsümü yakan bir acı. Öksürüyorum. Ağza alınmayacak şeyler öksürüyorum. Demir tadı alana kadar, kan tükürene kadar

öksürüyorum. Ayağa kalkma girişimim başarısızlıkla sonuçlanıyor ve nefes nefese dört ayak üzerine düşüyorum.

Bir telefonu olmalı. Sürünmeye başladığımda, asla güvenmediğim bir tanrıya dua ediyorum, hayatımdaki tüm zorunlu kilise ziyaretleri bir şaka, bir maskaralık, rahibe itiraflar gülünç, kolumdaki dövme haç yirmili yaşlarımda *onu* bulma çabası. Hiç bulamadım. Ama *şimdi* dua ediyorum.

Günah işlediğim için beni affet baba.

Çok fazla günah işledim ve belki de bu benim kefaretimdir. Eğer o varsa, eğer bağışlanma varsa, şimdi iyi bir zaman olabilir. Bundan sağ çıkabilir miyim bilmiyorum ama lanet olsun, savaşmadan gitmeyeceğim. Nefes nefese odadan odaya geçiyorum. Bu eve ilk kez düştüğümde oturduğu sandalyenin aynısında oturuyor. Yanında, masanın üzerinde yetmişli yıllarda yeni alınmış olması gereken bir telefon duruyor. Bir zamanlar beyazmış. Şimdi ise onlarca yıldır ahizeyi tutan kirli eller yüzünden kirlenmiş.

Önce öldüğünü düşünüyorum ama sonra yavaşça başını çevirip bana bakıyor, yüzü her zamanki gibi bomboş. Telefona uzanıyorum, göğsüme bastırıyorum, sonunda tekrar uzanmaya izin veriyorum, seller gibi terliyorum, ciğerlerim öksürüyor.

Teşekkürler Tanrım!

Titreyen parmaklarımla en güvendiğim, en becerikli kardeşimin numarasını aradım. O bunu nasıl çözeceğini bilir.

"Evet?" Nathan'ın sesi ahizeden geliyor. Hayatımda bu kadar güzel bir şey duymamış olabilirim.

"Nate," diye

mırlıdandım.

"Bu kim?"

"Chris. Yardıma ihtiyacım var."

"Kahretsin dostum, sesini tanıyamadım. Ne oldu? Kendini şimdi neye bulaştırdın?"

Sakın bana yine havlu atmak üzere olduğunu söyleme?"

"Ben... gerçekten hastayım. İhtiyacım var-" Bir dizi şiddetli öksürük beni konuşamaz hale getirdi. Sonunda soluk soluğa bir sonraki kelimeyi söyleyebildim: "Yardım edin." Cenin pozisyonunda kıvrılıyorum. Bugün buradan tekrar kalkabilir miyim bilmiyorum. Sahip olduğum azıcık enerjiyi de tükettim.

"Neredesin?"

Neredeyim ben? Bir an için zihnim bomboş. Sonra tutarlı kelimeler düşünmek yerine görüntüler görüyorum. Kerry. Onun saklandığı yer.

"Middlebro."

"Ne? Nerede bu lanet şey?"

"Kanada. Winni'nin güneyi... peg." Salyalarım akıyor, tekrar kusma isteğiyle savaşıyorum." Nathan sessiz, nefes alışını duyuyorum.

"Neyin var senin?"

"Suya düştü. Neredeyse boğuluyordum. Sanırım zatürre oldum," diye fısıldadım.

"Bana biraz daha detay verebilir misiniz? Sizi en kısa zamanda almaya geleceğim, ama her yere bakamam.

."

"McGonaghan. Ormanda bir ev. McGonaghan, Nate. Lütfen gel." "Size nereden ulaşabilirim?"

Telefona baktım. Numara yok. Kadına bakıyorum ve bu düşünceden vazgeçiyorum. "Bilmiyorum," diyorum belli belirsiz, göğsümde bir çaresizlik hissi beliriyor. "Middlebro, McGonaghan. Sizi bulacağım. Bana bir gün ver."

"Bir günüm var mı bilmiyorum."

"Elbette var. Hiçbir şey seni öldüremez. Nefes almaya devam et, kardeşim. Kendini motive et. Gitmem lazım."

Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var."

"Teşekkür ederim," diye soluklandım, sonra telefonun elimden kaymasına izin verdim. Yanımdaki yere bakıp ahizeyi yerine koymaya çalışıyorum ama çok koordinasyonsuzum.

Başım ağırlaştı ve içimden derin ürpertiler geçiyor. Sadece uyumam gerek.

SESLER SISI DELİP GEÇİYOR. Erkek sesleri. Kalbim boğazıma fırladı. Benim için geldiler. Polisler. Nathan henüz buraya gelmemiş olmalı.

"Chris?"

Hâlâ yerdeyim, kıvrılmışım, ağzım zımpara kağıdı gibi kuru, dudaklarım çatlamış. "Nate," diye mırıldanıyorum.

Televizyonun sesi çok yüksek. Bayan McGonaghan hiçbir yerde görünmüyor. Dışarısı karanlık. Ne zamandır buradayım?

"Chris! Ne oluyor lan?" Kardeşim hemen yanıma gelip çömeldi. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Zaten çok güzel bir yüzü var.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, "yeterince uzun sürdü." "Buraya," diye bağırıyor.

Adımlar, bir hışırtı, sesler, daha fazla insan. "Ayağa kalkabilir misin?"

Başımı sallıyorum.

Nate kaşlarını çatıyor, sonra omzumun üzerinden yukarı bakıyor. "Onu taşımalıyız. Burada hiç eşyası var mı?" "Hayır."

"Bana bir hikaye borçlusun, dostum." Başımı salladım.

Güçlü kollar kollarımın ve bacaklarımın altından kavriyor, beni daha önce hiç görmediğim iri yarı üç adamın arasında sıkı bir tutuşla sabitliyor. Tavan bana doğru hızla geliyor ve şiddetli bir baş dönmesi dünyamı eğerken gözlerimi kapatıyorum.

Soğuk. Kış. Kar.

Gerginleşiyorum, kâbus beni bunaltıyor. Hatırladıkça ellerim ve ayaklarım acıyor.

Bir araba yolculuğu. Bilincim gidip geliyor.

Dayanılmaz derecede yüksek olana kadar artan bir vınlama sesi. Karnımdaki emme hissi bana yükseldiğimizi söylüyor.

"Helikopter mi? Seni zeki piç." Nefesim kesildi.

"İşte buradasın. Bir süre beni endişelendirdin. Bütün araba yolculuğu boyunca tamamen çevrimdışı kaldın." Gülümsemeye çalışıyorum, sonra karanlık beni yutuyor.

Vızıltı azalıyor. Durur. Bir kapı çarpıyor, daha fazla soğuk. Rüzgar yüzüme çarpıyor. Minik kartaneleri, çivi gibi keskin. Kaldırıldım. Beni bir sedyeye koyup çatıdan, bir kapıdan, koridorlardan geçiriyorlar. Nate hep yanımdaydı.

"Neredeyiz biz?"

Mırıldanıyorum. "Sina Dağı."

"Ha?"

"Hastane, seni embesil."

Uzun zamandır ilk kez rahatlamak için kendime izin veriyorum. Vücudum ince, sert şiltenin üzerinde ağırlaşırken, içimi bir sakinlik duygusu kaplıyor.

"Teşekkür ederim."

Sonra her şey kaybolur.

San Francisco

Kerry

Uzun, çok uzun bir uçuş. Sekiz saattir havadayız ve bu sabah beşten beri ayaktayım. Cecilia iyi. Çok uyudu, gerçekleşmek üzere olan değişikliklerden habersiz. Bense endişe ve acının sıkı bir düğümüyüm. Kaybettiğim ve hiç şans vermediğim biri için acı ve herkesle, özellikle de annemle yeniden karşılaşacağım için endişe.

Çantalarım bir el arabasının üzerinde, Cecilia da onların üzerine tünemiş halde gümrükten geçerken çok yorgunum. O sıkıcı uçakta oturmaktan başka bir şey yapıyor olmaktan çok memnun, her şeyi işaret ediyor ve durmadan sohbet ediyor. Uyudum ama hiçbir şey iliklerime kadar işleyen yorgunluğuma iyi gelmiyor.

Yavaşça yürürken kalabalığı tarayıp annemi arıyorum, burada olmayacağı ve aramızın iyi olmayacağı endişesiyle karnım sıkışıyor. Tanınmış yüz hatlarını fark ettiğimde, bizi görene kadar nefesimi tutuyorum, gözleri ben ve Cece arasında gidip geliyor. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılana ve yanına gelmemiz için el sallayana kadar nefes almıyorum.

Kollarına düşüyorum, neredeyse ayı gibi sarılmaktan boğulacaktım. "Anne."

"Kerry!"

Onu bir kol boyu geride tutuyorum. "Anne, bu Cecilia."

Küçük kızım adını duyunca başını kaldırıyor. "Ce, bu senin büyükannen."

Büyükannem onun için bir anlam bile ifade etmiyor, ama annem Cecilia'nın önünde çömeliyor mırıldanmaya ve komik suratlar yapmaya başladığında, bunu er ya da geç düzelteceğimize dair güçlü bir his var içimde.

Annem tekrar ayağa kalkıyor ve elimi tutuyor. "Nasılsın? Çok endişelendim. Bana o mektubu bıraktın, en azından tutunacak bir şeyim vardı, ama en karanlık anlarımda-"

"Anne. Lütfen bizi eve götür."

Kararlılıkla başını sallıyor ve el arabasını kapıyor. "Yeni bir şehir görmek ister misin Cecilia?" Cece bana bakıyor, yüzü sorularla dolu.

"Onun 'şehir' diye bir kavramı olduğunu sanmıyorum."

Annem bana garip bir bakış attı. "Oh. Tamam. Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek." El arabasını çeviriyor ve Musa'nın Kızıldeniz'i yarması gibi kararlı bir şekilde kalabalığın arasından itmeye başlıyor. "Cecilia, okyanusu seviyor musun?"

Boğazımı temizliyorum. "Ben... onun da bunu bildiğini sanmıyorum." "Aman Tanrım. Nerede yaşıyordun sen? Bir delikte mi?"

Girişin hemen dışında tanıdığım büyük bordo bir SUV duruyor. "Anne, buraya mı park ettin?" Omuz silkiyor. "Uygun buldum. Kapalı otopark çok uzakta."

Caddenin tam karşısında yer alan büyük beton binaya bakıyorum. Onun iki dakikasını alacak bir yürüyüş. "Ceza almaktan korkmuyor musun? Ya da çekilmekten? Tanrım."

Kapılar klik sesiyle açılır. "Ne kadar rahat değil mi?" Yaramazca sırtıyor. "Cecilia için bir koltuk aldım. Umarım doğru boyuttadır."

Kızımı mükemmel boyuttaki koltuğa oturtuyorum ve anneme ikinci çantayı taşımasında yardım ediyorum, bu da beni günlerce sürecekmış gibi hissettiren bir öksürük krizine sokuyor.

Annem ellerini omuzlarıma koydu, yüzü endişeyle doluydu. "Buna birinin bakması gerek. En kısa zamanda doktorumu arayacağım."

"Bakıldı," diye nefes nefese kaldım. "Sorun yok."

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Bu yeterince iyi değil."

Cece'nin yanındaki arka koltuğa tırmandım. "Hadi gidelim, lütfen. Eve gitmek istiyorum." Annem atladı. Altmışına yaklaşmış olmasına rağmen inanılmaz dinçti. "Benim evim mi senin evin mi?"

"Evimde bir şey var mı?"

"Elbette tatlım. Buzdolabını doldurdum. Bebek bezi, sabun, şampuan, her şey var. Yatağın hazır." Önünden geçen insanlara bakan Cecilia'ya bakıyor. "Sanırım onun için de bir yatak almamız gerekiyor."

"Her şeyi yapmak zorunda değilsin. Ve teşekkür ederim!"

"Ben... Ben seni çok özledim. Lütfen bana izin ver. Kendini evinde hissetmeni istiyorum. Ve bir daha asla gitmemeni."

Göğsüm sıkışırken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Bir daha asla ayrılmak istemiyorum ve bunun için bir nedenim olmayabilir. Salvatore peşimden gelmeyeceğini söyledi ve Christian... Christian öldü. Göğsüme bir acı saplanıyor. Gözlerimi silip başımı sallıyorum.

"Benim evim," diye mırıldanıyorum.

EVDEYİZ.

Kitabı kapatıp dev pencereye doğru yürürken adımlarım bilinen odalarda yankılanıyor. Gece oldu ve ben uyuyamıyorum. Çok şey oldu. Christian'ın saldırısından sonraki ilk günlerde burada kamp kurduğum yerle neredeyse aynı noktada duruyorum. Her zamanki gibi aynı ağrı göğsümü kavıyor ve kalbimi örtmek için avucumun topuğuna bastırmama neden oluyor. Neden bu kadar çok acıyor? Birbirimizi çok az tanıyorduk ve onun hakkında bildiklerim kesinlikle dehşet verici. Şiddet dolu bir hayat. Bir katil. Onda başka bir şeyi nasıl görebildim?

Dışarısı sessiz ve hareketsiz. Köprü sadakatle parıldıyor, ışıkları körfezin üzerindeki hafif sisin içinde sönük, ürkütücü bir şekilde asılı duruyor. Ay dolunay ve kan kırmızısı, kocaman, tam ufukta asılı, huzurlu okyanusta yansıyor. Manzaranın sükûneti bir bakıma kulübede yaşadığımın aynısı ama yine de çok farklı.

Yan tarafımı tutuyorum ve öksürme dürtüsüyle savaşıyorum. Eğer başlarsam asla durmuyor ve artık biliyorum ki refleksi bastırırsam bir süre sonra geçiyor. Öksürmemem gerektiğini biliyorum, bana öksürüğün solunum yollarını temizlemek için olduğunu söylediler ama ben kan tadı alana kadar öksürüyorum ve bu doğru olamaz.

Annem ilk gün boyunca ayak işlerine koştu, tanıdığı her yaşlı kadını seferber etti, Cece için bir beşik buldu, bizim için yemek yaptı, çok geç saatlere kadar kaldı.

Noel neredeyse fark edilmeden geldi ve geçti. Annem birkaç saatliğine buradaydı ve bizi hediyelere boğdu. Ona yalakalık yapan ben olmalıydım ama geri döndüğümüz için o kadar mutlu ki aramızda olanları akışına bırakıyorum. Garip ve biraz gergin bir dinamik ama yaşadığımız onca şeyden sonra bundan doğal ne olabilir ki?

Yılbaşı gecesi, vücuduma sıkıca sardığım bir battaniye ile verandamda durarak havai fişeklerin gökyüzünü aydınlatmasını izledim. Yeni bir yıl için hiç sevinç duymadım. Geleceği göremiyorum.

Bu bir kara delik, kalbimdeki boşluk kadar kara.

Cecilia yukarıda mışıl mışıl uyuyor, horluyor, hala biraz soğuk algınlığı var ama çabuk iyileşiyor. Benden daha hızlı. Bazen küçük kızım çelikten yapılmış gibi görünüyor ve bana kimin kızı olduğunu hatırlatıyor. Ben henüz yatmadım. Çay içiyorum, düşünüyorum, biraz yazıyorum ve sadece var oluyorum.

Şafağa sadece bir saat kaldı. Uykusuz bir gece daha geride kaldı. Zorlukla uyanık olduğum, buraya döndüğüme zar zor inandığım ve aynı zamanda aşırı duyarlı olduğum, her şeyi bir büyüteçten bakar gibi net bir şekilde deneyimlediğim çarpık bir gün daha beni bekliyor. Her kokuyu, her esintiyi, tenimdeki soluk güneşi, memleketimin sokaklarında yürümeyi, kızımın nefes alışını, her kalp atışını.

Her anı.

'CECILIA yeni çevresini bir çocuğun inanılmaz uyum sağlama yeteneğiyle kabul etti. Sürekli 'baba' hakkında konuşuyor. Ona sadece gittiğini söyledim.

*Yalan söylemekten
bıktım. En azından
ona.'*

Günlüğü mutfak tezgâhına fırlatıp kahvemden bir yudum aldıktan sonra kızıma hınzırca gülümsüyorum. "Seni almaya geliyorum! Gıdıkla gıdıkla gıdıkla." Ciyaklayarak odanın diğer ucuna koşuyor, kanepeye tırmanıyor, ben de peşinden gidiyorum. Öksürük krizine giriyorum ve terli, öksüren, gülen bir yığının içine düşüyorum, onu kendime çekiyorum. Sarılmaktan yorulduğunda, elimden kayarak kurtuluyor ve eline kağıt ve boya kalemleri alıp daireler, kareler ve noktalar çizmeye başlıyor - her ne çiziyorsa artık.

Noktalar bana geç bir sonbahar fırtınasında dönen yaprakları hatırlatıyor ve hatırladıkça ürperiyorum. Ne kadarını hatırladığını, ne kadarını hatırlayacağını merak ediyorum. Nereye gittiğini, neden gittiğini sormadı. Belki de 'Babam gitti' ifadesini takip edemeyecek kadar küçüktür. Ve büyüdüğünde bunların hiçbirini hatırlamayacak.

Tabii ona yardım etmezsem.

Onun anısını nasıl canlı tutacağımı bilmiyorum. En kolayı onun hakkında konuşmamak olurdu ama bu ikisi için de adil olmaz. Mirası onu nasıl etkileyecek? O bir aldatmacanın içinde dünyaya geldi ve babası bir katildi, hem de sıradan bir katil değil. Profesyonel bir suikastçıydı.

Bu pedagojik bir kabus.

Cecilia koşarak geliyor ve elime bir resim tutuşturuyor, sonra yine yazı köşesine kaçıyor. Christian'ın iyi özelliklerini, en azından bir tanesini düşünmeye çalışırken, kâğıttaki çok renkli daireleri inceliyorum. İlk andan itibaren ona güvenmişti. Onda benim göremediğim bir şey görmüş. Bunu ona anlatacağım. Her şeye rağmen birbirlerini nasıl bulduklarını. Onun hayatını kurtardı. Bu

anıya sımsıkı sarılıyorum. Bu tutunacak ve ona anlatacak bir şey.

GECE GELDİ. Her zamanki gibi dehşet verici görüntüler peşimi bırakmıyor. Korku. Karanlık. Şiddet. Ölüm. Kızım dünyada umursamadan uyuyor, endişem artıyor. Bir şeyi erteliyorum. Christian'a gerçeği borçluyum. Ailesine öldüğünü söylemeliyim.

Salvatore'a gitmeliyim.

Bölüm 13

Luciano Salvatore

Nirçok şey beni şaşırtıyor ama Ivan kapımı çalıp Kerry Jackson'ın kapımın önünde durduğunu ve beni görmek istediğini söylediğinde çenem düşüyor. Bayan Kerry Jackson.

Russo'nun en yeni üyesi olan bebeğiyle birlikte tamamen izini kaybettirdi. Christian o zamandan beri, bir yıldan fazla bir süredir onu arıyor ve hiçbir şey bulamıyor.

"Bakalım ne istiyormuş." Gidip onu getirmesi için başımı salladım. "Genç bayanı getirin." Ivan telsiziyle konuşarak geri çekilirken yüzünde tek bir duygunun bile belirmesine izin vermiyor.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum. İyi biçilmiş yeşil yüzeyde zikzaklar çizen robot çim biçme makinesine bakarken düşüncelerim farklı yönlere dağılıyor. Ne zamandır şehirdeydi? Christian bunu biliyor muydu? Çocuğa bir şey mi oldu? Eğer çocuğu tehlikeye attıysa, geri döndüğüne gerçekten pişman olacak.

Christian, New York'ta bir hastanede solunum cihazına bağlı bir yatakta, tıbbi olarak komada yatıyor. Atlatacak ama lanet olası doktorlar bize geleceği hakkında işe yarar bir bilgi vermeyecekler. Ona ne olduğunu ve Kanada'nın kırsalında vahşi doğaya nasıl düştüğünü hala bilmiyoruz ama en iyi adamlarımdan birini kaybettim, bu çok açık. Eğer bunun nasıl ve neden olduğunu öğrenebilirim, eğer kardeşime en yakın olana verdiğim zararı ödetebileceğim biri varsa, o kişiyi kendi ellerimle yok edeceğim.

Kapının çalınmasıyla hayallere daldım ve tam zamanında dönüp kızıl saçlı küçük kızın ofisime girdiğini gördüm. Saçları artık kızıl değil, kırmızı dipli siyah, kısa ve dalgalı. Berbat görünüyor. Eskisinden daha zayıf, gözlerinin altında koyu halkalar ve çukur yanakları var. Güzelliği yüzeyin altında kalıyor, her zamankinden daha kırılgan, içimdeki yırtıcıyı tekrar uyandırıyor. Zayıflık sömürülmek içindir ve zihnim hemen bunu nasıl kullanabileceğimi düşünmeye başlıyor. Ben iyi bir adam değilim. Zayıfları korumam, onları ezerim.

"Bayan Jackson. Bunun bir sürpriz olduğunu söylemek bunu tam olarak karşılamıyor."

Gözleri açılıyor ve korktuğu belli oluyor. Kapı arkasından fısıldayarak kapandığında sığıyor.

Ona doğru yaklaşıp yanından geçiyorum ve anahtarı cebime koyarak gizlice kilitliyorum. "Nesin sen-" diye soluk soluğa kalıyor, ben onun üzerinde yükselirken bana bakıyor. "Seninle konuşmamız gerek. Ve rahatsız edilmek istemiyorum."

Gözleri ofiste geziniyor, şüphesiz biri malikânemin derinliklerine, diğeri banyoya açılan diğeri iki kapıyı da görüyor.

"Buraya kendi özgür irademle geldim. Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin!"

"Bu iki yıl önceydi Bayan Jackson. Her şey değişir. İnsanlar değişir." Sesi soluğu kesildi ve bir adım geri çekildi. Ben takip etmedim.

"Benim bir çocuğum var. Lütfen!"

"İşinizi belirtin. Neden buradasınız?"

Ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor. "Lütfen kapının kilidini açın." "Hayır."

"Sen-"

"Odaklan,"

diye

bağırıyorum.

Yanakları bir anda kızardı. "Beni içeri kilitlemen dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum!"

Bu küçük zebaniye bakarken dudaklarımı büzüyorum, sonra kolundan tutup masama doğru çekiyorum.

"Hey!"

"Otur!" Onu bir sandalyeye itiyorum. "Kendini açıkla. Basit kelimeler yeterli olacaktır. Ben sabah insanı değilim ve sadece bir fincan kahve içtim, o yüzden anlatmaya başla."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor, meydan okurcasına bana bakıyor. Göğsümde karanlık bir şeyler kabarıyor. Bebeği ailesinden olabilir ama *Kerry* sandığı kadar güvende değil. Yaklaşıp burun buruna geliyorum ve geri çekilmesine neden oluyorum.

"Bakın genç bayan, ben bir kadını incitmeye yabancı değilim. Ben centilmen değilim, işimi böyle kurmadım. Nereye gittin *lan* sen? Neden ortadan kayboldun? Neden geri geldin?"

Gözleri benimkilerle kapı arasında gidip geliyor. Boynunun arkasını tutup bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Unut şu lanet *kapıyı*," diye homurdanıyorum.

"Kaçtım," diye inliyor. "Hayatım için kaçtım. Christian'ın bizi öldüreceğini sandım!"

Gitmesine izin verdim ve ona bakarken doğruldum. "Ona uzak durmasını söyledim. Sana güvende olduğunu söylemiştim."

"Uzak durmadı ki!" diye ağlıyor. "Ve sen bana güvende olduğumu söylemedin. Beni yakalamak için dışarıda olduğunu ve onu kontrol edemediğini söyledin!"

Gözlerimi kısıyorum. Öyle mi yaptım? Belki de yaptım. "Bana gelebilirdin."

Kerry alay ediyor. "Elbette. Beni öldürmek isteyen adamın pençelerine geri

döndüm." "Ve yine de buradasın. Yine buradasın."

"Çünkü ben aptalım," diyor, benden çok kendi kendine.

Aynı fikirdeyim.

"Nereye gittin, Kerry? Seni aradık."

"Chicago'ya taşındım."

"Bunu *biliyorum*." Sabırsızlığım artıyor, içimde sürünen yılanlar gibi sürünüyor.

"Devam et." "Kanada."

Seğiriyorum ve ona bakıyorum. Tesadüflere inanmam. "Nerede. Kanada'da. Kanada'da," diyorum sıkılmış diğlerimin arasından yavaĞça, içimde bir öfke bulutu yükseliyor. Christian'ın durumuyla bir ilgisi varsa, kutsal olan her Ğeyin üzerine yemin ederim ki-

Kekeliyor, şüphesiz saldırmaya hazır olduğumu hissediyor. "Middlebro adında küçük bir kasaba." "Seni lanet orospu!" Hırladım ve boğazından tutup sırtını arkalıĞa yasladım.

Kerry çığlık atıyor ve elime yapışıyor ama aslanın elindeki bir fare gibi ve hiçbir kozu yok. Yüzü pancar gibi kızarıyor. "Lütfen," diyor ağzından. "Bu Christian, o-" Acıyla irkilerek yutkunuyor.

Elimi geri çektiğimde ayaĞa fırlıyor ve birkaç adım geri atarak sandalyeyi deviriyor. "Hepiniz aynısınız!" diye haykırıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor, eli boğazındaki kızarmış deriyi örtmek için havalanıyor. "Hepiniz pisliksiniz."

"Ben hiçbir zaman başka bir şey olduğumu iddia etmedim, Bayan Jackson. Yeğenim ya da ailemden herhangi biri de öyle. Bulduğumuz yere sevimlilik yaparak gelmedik. Peki ya Christian?"

"*O öldü!*" diye bağıyor. "O öldü!"

Söylediklerini düşünerek hareketsiz kalıyorum. Ona bunu düşündüren ne? Haklı olmaya çok yakın ama bu iĞin içinde nasıl yer alıyor? Christian nasıl oldu da çift taraflı zatürreye yakalandı, ateĞi tavan yaptı, vücudu sıvılarla doldu ve organları iflas etmek üzereydi?

"Devam et."

"Bizi buldu," diye fısıldıyor yeni gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Ve?"

Kerry dolgun alt dudağını çiğniyor. Bana bakarken burun delikleri genişliyor. "O... Cecilia hastalandı ve onu hastaneye götürmek için yürümek zorunda kaldık. Bir vadiye, bir nehre düştü ve kayboldu."

"Neden yürüdün?"

"Her şey ters gitti! Fırtına vardı. Yol kapalıydı." Gözleri uzaklaşıyor, sanki artık odada değilmiş gibi. "Mecburduk." Son sözleri acı dolu boğuk bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

"Şunu doğru anlamama izin verin. Hiçlikten kaçtın, hiçbir yere yerleşmedin, yeğenim seni buldu ve *senin* yüzünden şimdi öldü mü? Onu sen mi öldürdün? İttin mi? Takipçinden kurtulmak için uygun bir fırsat mı buldun?"

Yeşil gözleri büyür. "Hayır! Öyle bir şey değildi!"

"O zaman nasıldı?"

"Bu seni ilgilendirmez!"

Aramızdaki mesafeyi saniyeden kısa bir sürede kapatıyorum ve onu kitaplığa çarpana kadar itiyorum, küçük bronz Athena heykeli büyük bir gürültüyle yere düşüyor, elim yine boğazında. Nabızı avucumun altında deli gibi atıyor ve ondan sızan korku sikimin seğirmesine neden oluyor, içimde her zaman yüzeyin altında gizlenen canavarı uyandırıyor.

"Tatlım! Bunu benim işim *yaptın*." "Nefes alamıyorum," diye soluk soluğa kalıyor.

Baskıyı biraz azaltıyorum ama o açıklayana kadar hiçbir yere gitmiyor. "Eee?"

Yutkunuyor ve duygulu gözleri neredeyse beni ele geçiriyor. Bir parçam gözyaşlarını yanaklarından okşamak ve hayatına devam etmesine izin vermek istiyor. Çekiciliğini anlıyorum. Christian'ın ona neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamakta zorlanmıyorum. Güçlü, zeki, cesur ve o kadar güzel ki neredeyse retinamı yakacak ve bunun farkında bile değil.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum." Alt dudağı titriyor. "Basit tut."

"Beni buldu. Kavga ettik. Sonra etmedik ve..."

"Ve?"

"Neredeyse... yine bir şey buluyorduk. Aramızda kalsın. Sonra Cecilia hastalandı, oradan yürüyerek çıkmamızın bir yolu yoktu. O düştü. Ona zarar vermedim ama yine de suçlu benmişim gibi hissediyorum."

"Komik, ben de böyle hissediyorum. Eğer kaçmasaydın, bunların hiçbir olmayacaktı." Yüz ifadesi korkuya dönüştü. "Bilmiyordum."

Elimi çektim, bir adım geri çekildim ve ona baktım.

Eli boğazına doğru uçuyor. "Lütfen bana zarar verme." "Cecilia nerede?"

"Annemle."

"Peki annem nerede?" İpek gibi soruyorum.

Bana bakıyor ve ağzını kapatıyor. "Boş ver.

Onu bulacağız."

Kerry öne atılıp gömleğimi kavradı. "Hayır, lütfen! Ona zarar vermeyin!"

Küçük ellerini tutuyorum ve bırakmaya zorlanana kadar parmaklarını büküyorum. Ellerini elimde tutuyorum, sıkı sıkı tutuyorum, yüzündeki irkilmeden biraz fazla sıkı tutuyorum.

"Bayan Jackson. Şu andan itibaren kasabada kalacaksın. Kapıyı çalarsam açacaksın, buraya gel dersem kıcını kaldırıp buraya geleceksin, atla dersem atlayacaksın. Anlaşıldı mı? Ve çocuğu saklamak yok. O bir Russo. Sen bir hiçsin ama genç Cecilia ailemden biri ve yeğenimin çocuğu. Bu benim için çok önemli."

O hiç kimse değil. Bir çocuğun annesine ihtiyacı vardır. Bunu uzun zaman önce öğrenmek zorunda kaldım, önce kendi annemi kaybettiğimde, sonra da sürpriz bir hamilelik bana David'i verdiğinde. Gerçi Kerry'nin bunu bilmesine gerek yok. Sağlıklı bir korku dozunu tercih ederim.

"Sen bir canavarsın," diye fısıldıyor.

Gülüyorum. "Öğrenmişsin."

Başını eğiyor, omuzları yenilgiyle çöküyor. Bu güçlü kadının mücadelesinin tükenişini izlemek beklenmedik derecede üzücü bir manzara.

"Gidebilir miyim?" diye zayıfça sorar.

Elimi kapıya doğru uzatıyorum, kaçmak için çok hevesli bir şekilde kapıya doğru birkaç hızlı adım atarken onu takip ediyorum.

Anahtarı çıkarıp kilidi açarken, "Seni ararım," diyorum.

"Eminim," diye mırıldanıyor.

İşte yine meydan okuyor. Geçici olarak düştü ama yenilmedi. Bunu sevdim.

O gittiğinde, Christian'ın hala nefes aldığını söylemeyi unuttuğumu fark ettim. Muhtemelen gittiği için rahatlamıştır, o yüzden olduğu gibi bırakacağım.

Kerry

Köşkten çıkarken sırtım sürünüyor. Scooter'ımı canlı canlı tekmeleyip caddeden aşağı inerken korumalar gözleriyle beni takip ediyor. Tam köşeyi dönünce, gözden kaybolunca duruyorum, kaskımı çıkarıyorum ve yolun kenarındaki çalılıklara kusuyorum, tüylerim diken diken oluyor, alnımdan terler boşanıyor. Ölümünden kıl payı kurtulmuş gibi hissediyorum.

Daha önce Christian'dan saklanan, kaçan, hayatı olmayan bir tutsak gibi hissettiysem de şimdi hissettiklerimin yanında hiçbir şey. Ben sadece Salvatore'un oyunundaki bir kuklayım, tek kullanımlık. O söyledi. Dediğini yapmaktan başka seçeneğim yok, yoksa hayatımın geri kalanında omzumun üzerinden bakacağım. Midem sıkışıyor ve ağzımda acı bir safra tadı kalıyor. Titreyerek kaskı tekrar takıyorum, Vespa'ma atlıyorum ve sanki şeytan sırtımdaymış gibi uzun, dolambaçlı yolda uçuyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Christian'ı çok özlüyorum. Sanırım onunla konuşabilirdim. Sanırım beni dinler, yanımda kalırdı.

Yoksa yanılıyor muyum? Beynim mi yıkandı? Stockholm Sendromu'nun bir kurbanı mıyım?

Kapımı arkamdan kilitlediğimde, merdivenleri koğarak çıkıyorum ve yatağıma kıvrılıyorum, aklımdan görüntüler geçiyor. İlk tanıştığımız Christian, siyah gözleri parıldıyor, dokunuğu sıcak. Christian'ın gözlerinde ölüm. Christian'ın baba oluşu, kelimenin gerçek anlamına dönüşmesi. Christian'ın bir gangster, bir katil, az önce kaçtığım canavarın yakın akrabası olması.

Öldüğüne sevinmeliyim, ama uykusuz gecelerde kalbim bunu haykırmıyor. Kalbim üzüntü içinde ağlıyor.

Bölüm 14

New York

Hristiyan

[Hepsi çok tanıdık. Antiseptiklerin keskin kokusu, monitörlerden gelen kısık bip sesleri, burnumu gıdıklayan oksijen. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok, belli ki burası bir hastane. Hastanelerden nefret ediyorum!

Her nefes alışımında sanki bir şey göğsümü sıkıştırıyor, sanki her nefes alışımında bir şey beni geri itiyormuş gibi hissediyorum. Daha derin bir nefes alma girişimi neredeyse kusana kadar öksürmeme neden oluyor.

"Bay Russo. Sonunda uyandınız."

Ses bir kadına ait ve hafif boğuk bir niteliği var. *O* değil, ama yakın. Çok yakın.

"Kerry?"

"Ben Rhonda, Mount Sinai'de hemşireyim."

"Nasıl..." Nefes almak için mücadele ederken gözlerimi açıyorum ve pembe önlüğünün içindeki koyu tenli kadına bakıyorum. "Ne kadar sürecek?"

"Üç haftadan biraz fazla bir süredir

buradasın." "Ne? Bu..." Nefesim kesildi,

"mümkün."

"Gidip doktoru getireyim. Tekrar bizimle olduğunu bilmek onları mutlu edecektir."

Kolunu tutuyorum, ne kadar güçsüz olduğuma şaşıyorum, birkaç yıl önce vurulduktan sonra olduğumdan çok daha güçsüzüm. "Nathan. Bana Nathan'ı getir."

"Kardeşin mi?"

Başımı

salladım.

"Yapacağım, Bay Russo."

Kapı fısıldayarak arkasından kapanıyor ve ben yalnız kalıyorum. Bedenimi, benden geriye kalanları hissetmeye çalışıyorum.

Ayak parmaklarımı oynatıyorum ve sonra deneysel olarak bir bacağımı kaldırıyorum. Geriye düşüyor, kurşun gibi ağır.

Kerry. Cecilia.

Onların görüntüleriyle birlikte diğer her şey geri geliyor, su, uyuşturan soğuk. Kalbim hızlandıkça panik göğsümü pençeliyor, onu inanılmaz derecede sıkıyor, beni boğuyor.

DOKTOR UZUN BOYLU, kalın tuzlu ve biberli saçları düzgünce geriye taranmış. Kışın ortasında etkileyici bir bronzluğu var ve onda bir şey hevesli bir golfçü olduğunu haykırıyor. Kurnaz ve üstün görünüyor. Ondan hemen hoşlanmadım.

İçinde bulunduğum durumdan, onların yaptıklarından bahsedip duruyor ama ben Dışarı. "Kardeşimi yakaladınız mı?"

Doktor çenesini kapatıyor ve yanıma gelen Rhonda'ya sinirli bir bakış fırlatıyor. "Buraya geliyor, Bay Russo." Gözlerimi kapatıyorum. "Güzel. Beni yalnız bırak, lütfen."

"BRO."

"Hangi cehennemdeydin?" Diye bağırdım.

"Aww. Yalnız mısın? Ben ve Ang sırayla burada oturup seni uyurken izliyoruz. Çok sıkıcı."

"Angela burada mıydı?"

"Tabii ki, senin yanına yapışmış durumda, dostum, ama katılması gereken dersler falan var, yoksa pozisyonunu kaybedecek."

"Kerry? Cecilia?"

Nathan ciddileşiyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Sanki ikiniz birbirinize bağlısınız. Kerry ve oğlun dün San Francisco'da ortaya çıktı. Salvatore'un evinde ortaya çıktı. Neredeyse çıldırıyordu. Ve o piçi sarsacak pek bir şey yok."

Her şey durur. İçimde. Odada. Klimadan gelen düşük bir uğultu var ve tek duyduğum bu.

"Chris?" Nathan'ın sesi uzaktan geliyor.

"Yaşıyor mu? Bebek?"

"Öyle görünüyor," diyor.

"Peki ya eve dönünce?"

"Öyle görünüyor."

"Benden bahsetti mi?"

"Luci bir şey söylemedi, sadece geri döndüğünü söyledi."

Çok aptalım. Neden beni görmek istesin ki? Neden beni sorsun ki? Öldüğümü düşünüyor olmalı ve belki de böylesi daha iyi? Belki de bu sefer gerçekten uzak durmalıyım? Borcumu ödedim, kendimi affettirdim, bunu biliyorum. Eğer onu ararsam, her şeyi tekrar mahvederim, çünkü ben buyum, yaptığım şey bu.

"Nate."

"Öyle mi?"

"Çıkarın beni buradan. Hemen. Bir dakika daha kalamam; burada nefes alamıyorum." Nathan bana uzun süre baktı, sonra başını salladı. "Seni eve götüreceğim."

Kolunu tuttum. "Senin evin. Yapamam... *Eve* bu şekilde geri dönemem."

Dünyada güvendiğim iki, belki de üç kişiden biri olan kardeşim elimi tutuyor. "Endişelenme dostum. Ben seni tutarım."

"Luci'ye uyandığımı söyleme."

Nathan kaşlarını çatır. "Muhtemelen zaten biliyordur, Chris. Faturayı o ödüyor. Hepsi onun personeli."

Bakın, ne olacağını düşündüğünüzü bilmiyorum ama o çok endişelendi."

"*O mu?* Endişe mi?" Bir kahkaha atmayı başarıyorum ama bu kahkaha beni hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir öksürük krizine sokunca pişman oluyorum.

"Hayatta olduğun için şanslısın." Nathan gözlerini kısıyor ve başını sallıyor. "Şanslıyım," diyorum acı acı. "Ölseydim herkes için daha iyi olurdu."

"Dostum! Sakın depresyona gireyim deme, yoksa seni burada çürümeye terk ederim. Kendini topla ve ayağa kalk. İyi olacaksın."

Alay ettim ama ağzımı kapattım. O haklı. Yuvarlanıp gidiyorum. Yuvarlanmıyorum, hissetmiyorum, harekete geçiyorum. Kendimi toparlayacağım. İyi olacağım.

Kerry

'Bugün merkezi ziyaret ettim.

Tanıdığım tek bir kişi vardı, çok fazla konuşmadığım yaşlı bir kadın. Chloe uzun zamandır ne görüldü ne de haber alındı. Bu acı veriyor. Annemle birlikte en çok özlediğim kişiydi. Taşındığını

düşünüyorlar ama kimse adresini bilmiyor.

Gayle'i aradım. Çığlık attı. Onlara bir şey söylemek zorundayım ve çok korkuyorum. İnsanlardan o kadar uzun süre uzak kaldım ki, sosyalleşmeye nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. Ama

Derinlerde bir yerde, onları itmiş olmama rağmen beni geri kabul etmeleri harika hissettiriyor.

Kendimi kutsanmış hissediyorum'

Kapı zili usulca çalıyor. Günlüğü çekmeceye atıp kapıya koşuyorum, sonra tereddüt ediyorum, dehşete kapılıyorum. Ama bunlar benim arkadaşlarım. Gayle'i gençliğimden beri tanıyorum, Tanrı aşkına. Kilidi açıyorum ve iki güzel kadın, ellerinde şarap şişeleri, çiçek ve bitkilerle dolu büyük saksılar, pahalı mağazalardan alınmış şirin çocuk kıyafetleriyle dolu çantalar, çene çalarak koridoruma süzülüyor.

Gayle o kadar değişti ki inanamıyorum. O ürkek, utangaç kız gitmiş. Saçları simsiyah, kısa ve dikenli, gözleri isli, kaşında bir piercing ve burun deliğinde bir tane daha var. Yarı punk havası var.

Rebecca her zamanki gibi canlı ve mutlu görünüyor, o her zaman bir güneş ışıdır, ancak onda, her ikisinde de gerçekten ne olduğunu sormama neden olan bir şey var çünkü bu son iki yıl onları dönüştürdü. Belki de hepimizi değiştirmiştir?

İnsanları ne kadar özlediğimi bilmiyordum. Arkadaşları. Chloe'nin gitmesi canımı acıtıyor ve bunun benimle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Hiç duymaması gereken sırları bildiğini fark ettiğimde içim donuyor. Ya tehlikedeyse? Ya da daha kötüsü?

"Şaraba ihtiyacımız var! Bir sürü şarap. Hala içiyorsun, değil mi? Kırmızı mı beyaz mı?" Rebecca iki şişe tutuyor.

Gayle ve ben hep bir ağızdan "Kırmızı," diyoruz.

Rebecca mutfığa doğru gözden kaybolurken hafif, çınlayan bir sesle gülüyor. "Size güvenebileceğimi biliyordum çocuklar," diye yarı bağılıyor omzunun üzerinden.

"Yani, yapman gereken bazı şeyler var, kızım." Gayle bana döndü. "Peki duyduğumuz bu küçük mucize nerede?"

"Oh..." Cecilia'yla tanışmak isteyeceklerini düşünmemiştim. "Bu gece annemle birlikte." "Kerry! Aramızda ilk çocuk sahibi olan sensin, hem de çok gizli bir çocuk ve sen onu saklıyorsun öyle mi?"

Ağzım kurudu. Bir bakıma ne kadar haklı olduğunu bilmiyor. Ama artık saklanamıyorum.

Rebecca geri geliyor ve ikimizin de eline birer kadeh şarap koyuyor ve birbirimizi selamlıyoruz. Bardağın yarısından fazlasını üç hızlı yudumda içiyorum, sonra rustik tarzda büyük, ağır bir meşe parçası olan yemek masasına doğru başımı sallıyorum.

"Ben... ben onu saklamıyorum, sadece- sadece biz olalım istedim, kesintisiz," diye kekeliyorum. Rebecca bardağını bana doğru tutuyor. "Bir dahaki sefere, kızım."

Başımı salladım. "Söz veriyorum." Kalbim onun sözleriyle kabarıyor. Bir dahaki sefere. Bir dahaki sefer olacak mı? Beni tekrar görmek mi istiyorlar? Hiçbir şeyi hafife almadım. Hayal edilebilecek en kötü arkadaş oldum. Ve kızı. Ve anne.

"Evan seni sorup duruyor," diyor Gayle otururken.

"Evan mı?" diye soruyor Rebecca. "Balçık topu

mu?"

Evan. Eski kocam. Duygularımla oynayan ve beni bir enkaza çeviren ilk adam, ama bu sadece kısa bir süre içindi, ta ki onun gerçekte nasıl bir yılan olduğunu ve ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu anlayana kadar.

o kurşunu atlattı. "Ne istiyormuş?"

"Seni özlediğini söyledi, buna inanabiliyor musun?"

İnledim. "Onu görmek istemiyorum. Hâlâ o sarışınla mı birlikte? Sekreteriyle mi?" "Hiçbir fikrim yok," diyor Gayle. "Onun hayatı ve nerede olduğuyla hiç ilgilenmiyorum."

"Kerry, kızım. Konuş bizimle," diyor Rebecca. "Tek kelime etmeden ortadan kayboldun. Chloe taşınman gerektiğini ve daha fazlasını söyleyemeyeceğini söyledi. Bu biraz kırıcıydı, özellikle de Gayle için. Berbat bir haldeydi. Sonra *Chloe* de ortadan kayboldu."

"Evet, annem söyledi. Ne zamandı o?"

"Yaklaşık bir yıl önce," diyor Gayle. "Her şey normal görünüyordu ve sonra birden ortadan kayboldu. Dairesine bir not bırakmıştı ama notta sadece iyi olduğu yazıyordu ve bu çok garipti. Akla yatmayan bir şeyler vardı. Ailesi çaresizdi. Tam bir karmaşa oldu."

"Bir... bir yıl mı?" Ben Kanada'da kaybolduktan sonra. Damarlarımdan buz damlıyor. Hayır, bu bir tesadüf olmalı, neden o-

Christian.

Christian beni arıyor olacaktı. Christian onunla yakın olduğumuzu biliyordu.

Mide bulantısı içimde yükseliyor ve başım dönüyor. *Hayır, hayır, hayır!*

"Tuvalete gitmeliyim," diye ciyaklayarak ayağa fırlıyorum ve aceleyle merdivenleri çıkıyorum. Tuvaletin kapağını açıp midemdeki şarabı ve daha önce yediğim sandviçi boşaltıyorum. Terli ve bitkin bir halde küvete yaslanıp arkama yaslanıyorum. Elimin tersiyle ağzımı siliyorum, sonra yanaklarımdaki gözyaşlarını kurutmaya çalışırken makyajımı siliyorum.

Bu o. Tabii ki o.

Kapının çalınmasıyla irkiliyorum ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Bir dakika," diye bağıyorum. Ayağa kalkıyorum ve yüzümün kızarmış haline bakıyorum. Oh lanet olsun.

"Ker?"

"Geliyorum! Gözüme bir şey kaçtı." Yüzümü buz gibi suyla yıkayıp kuruladıktan sonra kapının kilidini açıyorum.

Gayle'in bilge, açık gri gözleri bana bakıyor. "Konuş benimle. Ne oldu sana?"

Yere çöküp bacaklarımı yukarı çekerek dizlerime sarılmadan önce yeni yüzünü, tanıdık olmayan takılarını, boyalı saçlarını inceliyorum. "Ben tehlikeliyim, Gayle."

Önümde çömeldi. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayatımda konuşursam bana zarar verecek insanlar var."

Gayle'in yüzü ciddileşir. "Ne oldu? Neden? Kendini neyin içine soktun?"

"Dışarıda bilmememiz gereken bir dünya var. Acımasız canavarlar. Bir adamla tanıştım ve aramızda bir şeyler olduğunu düşündüm. Başka biri olduğu ortaya çıktı. Tehlikeli biri. Beni takip etti. Kaçmak zorunda kaldım."

Arkadaşım başını sallıyor, böylece siyah, dikenli saçları sallanıyor. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Mantıklı mı

Bunlar insan değil mi? Canavarlar mı?"

Kolunu sıkıca kavradım. "Onlar mafya," diye fısıldıyorum, "Denedim ama asla çıkamıyorum." Gayle soluklaştı. "Kerry... beni korkutuyorsun."

"Ben de korkuyorum. Gece gündüz."

"Cecilia," diyor, "o... onun mu? Bu adamın mı?"

Yüzümü buruşturup ayaklarıma bakıyorum, sonra başımı sallayıp fısıldayarak "Evet" diyorum.

Gayle elini ağzına götürerek gözlerini büyütür. "Aman Tanrım. Ama geri döndün? Artık güvende misin?"

Benden yarı histerik bir kahkaha kaçıyor. Dizlerime daha sıkı sarılıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak ileri geri sallanıyorum. Yanaklarımı ıslatmakla tehdit eden yeni gözyaşlarımla savaşıyor, "Lütfen, daha fazla sorma," demeyi başarıyorum.

"Bir şey yapabilir miyim? Herhangi bir şey?"

Arkadaşıma bakıyorum, eski arkadaşına ve görünüşe göre yeni arkadaşına. "Yine benim kızım mı olacaksın? Hepinizi kaybettiğimi sanmıştım. Çok yalnızdım. Seni kendime çekemiyorum ama sana çok ihtiyacım var."

"Elbette," diyor ve kollarını bana doluyor. "Her zaman." Sonra geri çekiliyor ve omzumu tutarak beni kol mesafesinde tutuyor. "Rebecca'ya ne diyeceğiz?"

"Her şey değil! Bahsettiğim kelime değil. O biraz..."

"Dedikoducu mu?" diye soruyor Gayle.

"Evet!" Gülüyorum. "Geveze diyecektim ama evet, o."

"Rebecca boyutunda bir gerçeğe indirgeyeceğiz. Merak etme. Aşağı gelmek ister misin? Yoksa bu gecelik işin bitti mi?"

Ayağa kalktım. "Hayır! Bana şarap ver. Sanırım bir yerlerde tekilam var. Muhtemelen birkaç yıllıktır ama-"

"İşte benim Kerry'im!"

Gecenin geri kalanı dramasız geçti. Aramızda kalsın, Rebecca'ya kaldırabileceğini düşündüğümüz kadar gerçeği servis ediyoruz. Yemek yiyoruz ve birbirimizi son gördüğümüzden beri hayatlarında olan her şey hakkında beni bilgilendiriyorlar. Gayle'in karşısına oturuyorum ve suçluluk duygusuyla mücadele ediyorum.

Ana yemekten ve birkaç kadeh şaraptan sonra rahatlamaya başlıyorum. Rebecca bir TV şovunda düzenli bir oyunculuk işi bulmuş ve trol gibi horlayan yeni bir erkek arkadaşı var ve sırf bu yüzden ondan kurtulmayı ciddi ciddi düşünüyor. Gayle defalarca 'zavallı adamın' yatağında uyumasına izin vermeyi teklif ediyor, çünkü görünüşe göre o bir Adonis ve bir erkte neyin seksi olup neyin olmadığı hakkında canlı bir tartışmaya giriyorlar.

Gayle bir grupta bas çalıyor ve bize Spotify'da grunge, punk ve rock karışımlarını dinletiyor. Fena değil ve kendime başka bir gün biraz daha odaklanarak dinleyeceğime söz veriyorum, çünkü bu gece tam olarak burada değilim.

Ağzım açık oturuyorum ve onların konuşmalarını dinliyorum. Çok genç görünüyorlar. Bir zamanlar ben de böyle miydim?

Hayatımı alt üst eden uzun boylu, karanlık bir adamla tanışmadan önce.

Çok yaşlı hissediyorum.

Gittiklerinde bitkin, zil zurna sarhoş ve göğsüm sevinçle doluydu.

Ta ki kapıyı kapatıp, bu geceki farkındalığım geri gelene kadar. Chloe'nin kaybolmasının arkasında bir şekilde Christian vardı.

Siyah gözleri o gece, uykusuz saatler boyunca ve rüyalarımın derinliklerine kadar içimde yandı. Öfke ve pişmanlıkla, umut ve korkuyla doluydular.

Keşke ona sorabilseydim.

Bölüm 15

New York

Angela Russo

“Y Bir sopa kadar zayıfsın, kardeşim.”
Göz kapakları titriyor ama uyanmıyor. Ağabeyim çok uyur. Ya da eskiden büyüktü. Şimdi bir gölgeden başka bir şey değil. Ona ne olacağı konusunda göğsüm endişeyle sıkışıyor. Bir daha kendisi olabilecek mi? Benim güçlü kahramanım ve koruyucum. Chris tüm hayatım boyunca hem annem hem de babam oldu.

Onu dürtüyorum. "Hey, ahbap. Biraz yemelisin. Sana bir smoothie yaptım. İçinde lahana, havuç, soya sütü, üç çiğ yumurta ve bir ton taze çilek var."

"Ben lanet bir tavşan değilim," diye mırıldanıyor ve ben rahatlayarak nefes veriyorum. Christian Russo'da alay olduğu sürece umut var demektir.

"Oturduğum yerden, bir bebek kadar çaresizsin ve sana ne söylersem onu yapıyorsun." Yoğun, koyu kahverengi bir gözünü açıp bana bakıyor. "Yoksa ne olur, kardeşim?"

"Yoksa açlıktan ölürsün. Sinekler çürümüş etinizle ziyafet çekerken yatak yaralarınız olur ve kendi bokunuzda ölürsünüz."

"Her zamanki gibi çekicisin."

Gülüyorum. "Her zaman."

"Gülüşünü özledim, Ang. Her şey her zaman çok ciddi." "Bizim için her zaman ölüm kalım meselesi, değil mi?"

"Rusların yolu bu."

"Russo yolu berbat. Seni bir daha hastane yatağında görmek istemiyorum. Bizi korkuttun. Sen

beni korkuttu!"

Arkasındaki büyük kabarık yastıklara yarı oturana kadar kendini yukarı itiyor. Nathan'ın evindeyiz. Oda büyük ve aydınlık, tavan yüksek, döşeme tahtaları güzel, açık renkli bir ahşap, Hudson nehrini gören koca bir pencere duvarı, şu anda uzun beyaz perdelerle kaplı. Komodin yarı dolu su bardakları ve buruşturulmuş kağıt mendillerle dolu.

"Ben de kendimi çok korkuttum."

"Ne oldu? Kerry kim? Uykunda sürekli Kerry'den bahsediyorsun." Bir bardak suya uzanırken irkildi. "Ben uykumda konuşmam!" Smoothie'yi ona uzattım.

"Lahananı kendine sakla, seni hippie. Gerçek bir erkeğin bifteğe ihtiyacı vardır."

Omuz silkiyorum ve titreyerek uzun bir yudum alıyorum. En iyi işim değil. "Sürekli konuşuyorsun.

Kerry, Cecilia. Fırtına. Su. Middlebro. Uyuduğunda gevezelik ediyorsun."

Christian inler ve gözlerini kapatarak yastıklara yaslanır. "Bunu duyduğunu unutsan iyi olur. Nasıl olsa bir yere varamayacak."

"Kim onlar?"

Gözlerini açıyor ve gözlerindeki umutsuzluğun derinliği sırtımda bir ürperti yaratıyor. "Neyim ben, Angela?"

"Benim..."

kardeşim?"

"Neyim ben?"

Yutkunuyorum. "Anlamıyorum."

"Ne yapacağım?" diye homurdanıyor, o kadar yüksek sesle ki irkiliyorum.

"Amcam için tetikçilik yapıyorsun. Bunu mu söylememi istiyorsun?"

Tükürdüm. "Peki ben ne yapıyorum?"

Karnımın çukuruna bir ürperti yerleşiyor. Bunlar asla dokunmak istemediğim, asla kabul etmek istemediğim şeyler. "İnsanları öldürüyorsun," diye fısıldıyorum. "İnsanları öldürüyorsun."

Sessiz.

"Bu Kerry... öldürdüğün biri mi?" Sesim zar zor çıkıyor. Bu çok önemli. Her ne ise, bunun Tanrı gibi kardeşimin üzerinde derin bir etkisi oldu. Sanki ruhunun bir parçası eksik, sanki aurası titriyor, tükeniyor.

"Hayır. Yaşıyor ama onu öldürmüş de olabilirim."

"Ne yaptın?"

Ellerimi tutuyor, büyük pençeleriyle kavırıyor. "Onu çok kötü incittim, Ang. Gerçekten çok kötü. Beni affedecek mi bilmiyorum."

"Ne yaptın? Bana her şeyi anlat."

"Bu... bu çok kirli."

Alay ediyorum. "Eğer sen yaşadıysan, eğer o yaşadıysa, bunu duyabilirim. Söyle yoksa sana

zorla lahana yediririm. Buzdolabım dolu."

"Sen kötü bir kaltaksın."

"En iyisinden öğrendim, kardeşim."

KARDEŞİMİ SIKIŞMIŞ, bakışları bomboş görmek beni paramparça ediyor. Kolundaki dövmele haça boş gözlerle bakarken, daha önce hiç görmediğim kadar uzun olan gür saçlarını okşuyorum. Din. Tanrı. Bu İtalyan maço erkeklerin hepsi kiliseye gidip dua ediyor ve günah çıkarıyor, sonra da dışarı çıkıp insanları incitmeye devam ediyorlar. Tam bir saçmalık.

"O bir suikastçıydı. Luci onu öldürmemi emretti çünkü bilmemesi gereken bir şey biliyordu. Ama çok güzeldi Ang, içi dışı birdi, harikaydı. Yapamadım. Uzak durmalıydım ama yapamadım. O... Onu baştan çıkardım. Dürüst olmak gerekirse ona başka bir seçenek bıraktığımı sanmıyorum."

Kalbim hızlanıyor, tecavüzün silik anıları onları ittiğim o karanlık boşluğun derinliklerinden yeniden su yüzüne çıkma tehdidinde bulunuyor.

"Bana onu zorlamadığını söyle," diye haykırıyorum.

Seğiriyor ve bana bakıyor. "Hayır. Kahretsin hayır. Öyle bir şey değildi." Omzumun üzerinden pencerelere bakıyor ve bakışları uzaklaşıyor.

Devam etmesini bekliyorum, kapağı yerine oturtmak için ittikçe itiyorum. Bir seferde aylarca iyi olabiliyorum ve sonra bir şey beni tetikliyor ve beni on altı yaşında, çok saf, çok Katolik, çok, çok aptal ve yaşlı bir komşuya güvendiğim zamanlara geri götürüyor.

"O zaman nasıldı?"

"Sonra... zaten onu öldürmek zorundaydım. Luci, o-" Christian bana öyle bir bakıyor ki, içimden bir ürperti daha geçiyor. "Bana başka seçenek bırakmadı."

"Bu iğrenç. Onunla yattın ve sonra onu öldürecek miydin? Ne gibi? Tam orada, yatakta mı?"

Midem bulanıyor. Christian'ı, Nathan'ı ve diğer iki kardeşim Matteo ve Luca'yı ne olduklarını bile bile nasıl sevebilirim? Ben de onlar kadar hasta mıyım?

İnliyor. "*Hayır*. Her neyse, başarısız oldum. Beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Beni vurdu, neredeyse öldürüyordu." "Geçen sefer hastanedeyken mi oldu *bu*?"

"Ah evet," diye iç geçiriyor.

"Bir gün şansın tüenecek, Chris."

"Çoktan oldu," diyor karanlık bir şekilde. "Meğer o gece bir bebek yapmışız, bana tıpatıp benzeyen küçük bir kız. Uzun lafın kısıası, o benden kaçtı, ben takip ettim. Onu Kanada'da buldum, bir sürü şey oldu, iyi şeyler de oldu. Ve işte buradayım."

"Bir kızınız mı var? Cecilia mı? Aman Tanrım. Şimdi neredeler?"

"Görünüşe göre eve dönmüş."

"San Francisco mu?"

Başını sallıyor.

"Gidip onu görmelisin. Onları."

"Hayır. Anlamıyorsun. Benim öldüğümü sanıyor. İki lanet yıl boyunca varlığım onun hayatını cehenneme çevirdi. Sen onu görmedin, o eski halinin bir gölgesiydi."

"Sen de öylesin."

Omuz silkiyor. "Sonunda özgür. Daha iyi durumda." "Ama onu tekrar incitmek istemiyorsun, değil mi? Değil mi?" "Sikeyim hayır!"

"O zaman ona açıkla-"

"Hayır!"

"Ne oluyor lan? Çok inatçısınız. Hepiniz. Umutsuz vakasınız."

"Senden farklı olarak mı, abla?"

Dilimi ona doğru uzattım.

"Angela, onu daha çok inciteceğim. Tek yaptığım bu. Onun ihtiyacı olan adam olamam." "Senin içinde iyilik var, Christian! Buna inanmalısın."

"Ben senin New Age şeylerini *yapmam*. Böyle saçmalıklara inanmam. Sen neysen osun. Ben bir canavarım."

"New Age," *diye* alay ediyorum, "seksenlerde kaldı."

"Vegan boku o zaman? Budizm. Her neyse. Bir adam eylemleriyle tanımlanır. Benim eylemlerim açık ve net. Bir daha asla yanlarına gidemem yoksa onları yok ederim."

"Sanırım o zaten orada." "Ne demek istiyorsun?"

"Nate, Salvatore'u görmeye gittiğini söyledi."

Christian'ın gözleri kararır ama cevap vermez.

"Ve ikinizin birlikte bir çocuğu var, bir *Russo*. Bence o zaten orada, karanlıkta. Salvatore'un gözü onun üzerindeyse, hayal edilebilecek en kötü durumdadır. Ve var, bunu biliyorsun."

Christian birden doğrulur, alnında ter damlaları oluşur. "Bana o smoothie'yi ver, ama bana gerçek protein de getirmelisin, kırmızı et. Tekrar ayağa kalkmam lazım."

Ayağa kalkıyorum. "Şimdi konuşuyoruz. *İşte* benim kardeşim. Yatakta mız mızlanan su birikintisinin kim olduğunu merak ediyordum."

Yüzüne hınzır bir sırıtma yayılıyor ve ben orada biraz kendimi görüyorum, istediğimi elde etmek için karanlık bir kararlılık içinde. Yapması gereken her neyse, onu yapacak. Başka seçenek yok.

"Ang," diyor, "sen harikasın."

"Biliyorum. Bana borçlusun."

"Hayır. Sana bir milyon borcum var. Şimdi git bana gerçek bir yemek getir, kadın!"

Kerry

"Eskiden onu çok düşünürdüm çünkü hayatta kalmak için buna mecbur olduğumu hissederdim. Odaklanmam ve asla unutmamam gerekiyordu. Şimdi açık okyanusun hava ihtiyacımı yatıştırdığı ve parlak gökyüzünün beni yükselttiği evime geri taşındım. Biraz yardımcı oluyor. Hayır. Çok yardımcı oluyor. Ama hâlâ aklımdan çıkmıyor.

O öldü. Peki neden bu acıyı hissetmeye devam ediyorum? Neden geçmiyor?

Vadide kaybolmadan önce onun peşinden kendini attığını her gördüğümde aynı derecede acı ç e k i y o r u m . Onun için canını verdi.

Peki ben ona nasıl davrandım? Son günlerinde ne yaptım? Cecilia'nın babası. Tanrım. Asla özgür olamayacağım, değil mi?"

"KERRY!"

O çok bilindik sesi duyduğumda dönüp bakıyorum, hafif ve hafif hışırtılı. Geçmişten gelen bir hayalet. Cecilia bebek arabasında uyuyor, ben rıhtım boyunca yürüyorum, yüzümü ısıtan güneşin ve havadaki tuz kokusunun tadını çıkarıyorum.

"Evan," diyorum, kibar bir coşku yaratmaya çalışarak.

Kollarını etrafıma doluyor ve beni sıkı bir şekilde kucaklıyor, çok sıkı, beni öksürük krizine sokuyor. Evan bir adım geri çekiliyor ama bir eli omzumda kalıyor, tüylerimi diken diken ediyor, gözleri benimle Cecilia arasında gidip geliyor.

Elini silktim ve ona baktım. Saç çizgisi gerilemiş ve belki de bu gerçeği gizlemek için kafasını kısa sarı bir sakala tıraş etmiş. Her zaman kibirliydi. Kalın sarı bir sakal yüzünün alt yarısını kaplıyor. Mavi gözleri parlıyor. Evan onu hatırladığımdan daha zayıf ve alnında birkaç kırışıklık belirmiş. Hâlâ yakışıklı ama onda neden bir şeyler gördüğümü hatırlayamıyorum. Onunla, genç saflığımla aşk zannettiğim rahatlık yüzünden evlendim.

Çocuk sevgisi dışında 'aşk'ın ne olduğunu bildiğimden hâlâ emin değilim ama tutkuyu bildiğimden eminim ve bu, onunla aramızda hiç olmayan bir şeydi.

"Seninle burada karşılaşmak ne güzel!" diye haykırıyor, hâlâ neşeyle. "Seni uzun zamandır görmemiştim! Gördüğüm kadarıyla iyi gidiyorsun. Şanslı baba kim?"

Donup kaldım. "Ne oldu, Evan? İş gününün ortasında burada ne yapıyorsun? Daha lüks semtlerde yüksek ve kudretli kişilere hizmet verdiğini, onlara gülünç derecede pahalı daireler sattığını sanıyordum."

"Evet, ben... Bu olmadı- Hey, hadi gidip bir kahve içelim! Gel hadi."

Gerçekten istemiyorum ama bundan bir çıkış yolu da göremiyorum. Bir kahvenin ne zararı var

ki? Beş yılı evli olmak üzere sekiz yılı birlikte geçirdik ve hâlâ her ay beni ayakta tutacak kadar para ödüyor,

Neredeyse bu konuda kendimi suçlu hissetmeye başladım. Bir yıl daha, sonra kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalacağım.

"Elbette." Başımı salladım ve gülümsemeye zorladım.

"Harika!"

Sırtımızı rıhtıma dönüyoruz ve yan yana yürümeye başlıyoruz. "Bir çocuk, Kerry! Aman Tanrım. Evlendiğini bilmiyordum! Dürüst olmak gerekirse... Sanırım para konusunda anlaşıştık-"

"Ben evli değilim," diyorum hemen. "Babam yok."

Evan yan gözle bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi? Sen böyle yapmazsın."

"Artık benim nasıl biri olduğumu bilmiyorsun, Evan. İşler olur, bazen planlandığı gibi gitmez."

Bakışları kararıyor. "Bir de bana sor."

Mideme bir huzursuzluk çöküyor. Onda bir gerginlik var, farklı bir şey, altta yatan bir çaresizlik duygusu.

"Peki, baba en azından parayı ödedi mi?" "O öldü," diye çıkıştım.

Evan'ın ağzı "O" şeklini alıyor ve bir an için sudan çıkmış balık gibi görünüyor. "Özür dilerim," diyor ve ciddi gibi görünüyor, bu da beni biraz yumuşatıyor. Sonuçta bu sadece Evan. Özünde kötü biri değil, sadece gerçekten aptal. Beni aldattı, evet, ama evliliğimiz bittiği için şanslıyım, uzun vadede perişan olurdum.

"Teşekkürler. Sorun değil."

Değil, ama yabancılar arasında böyle söylenmez mi? Her şey yolunda, yükünüzü başkasına yüklemenize gerek yok.

Evan durdu ve küçük bir kafenin kapısını iterek açtı, eski moda, koyu ahşap, küçük masalarla sıkışık ve küçük odanın uzak ucunda her biri bir dizüstü bilgisayar üzerinde toplanmış sadece iki müşteri.

Bebek arabasını iki taş basamaktan aşağı indirmemiz gerekiyor ve biz engelleri aşmak için manevra yaparken Evan bir ayağıyla kapıyı açık tutuyor.

"Daha küçük bir yer bulamaz mıydınız?"

Gülüyor. "Burayı seviyorum. Çok iyi espressoları var. Size ne getireyim?" "Çikolatalı kek ve latte."

"Hemen geliyor." Cecilia koyu kahverengi gözlerini kaldırıp merakla etrafına bakarken tezgâha doğru döner.

"Ve eğer varsa bir kutu elma suyu," diye yarı bağıryorum.

Onaylarcasına el sallıyor.

"Hey, tatlım. Kucağıma oturmak ister misin?"

"Otur. Gel," diye bağıryor ve tombul küçük kollarını bana doğru kaldırıyor. Sarı baharlık ceketinin düğmelerini açıyorum ve onu yukarı kaldırmadan önce üzerinden çekiyorum.

"Anne, nam-nam?"

Gülüyorum. Küçük tatlı diş. "Annem sadece kahve içiyor." Yalan söylediğimi fark edince irkiliyorum. "Ve yum paylaşacağız," diye ekliyorum.

Cecilia bana gülümsüyor ve sonra Evan biri küçük diğeri büyük iki fincanla geri dönüp onları masaya koyarken çevremizi gözden geçiriyor. İçgüdüsel olarak hemen benimkini Cecilia'nın çok uzun uzanma mesafesinden itiyorum.

"Hey, ufaklık," diyor ve kızın dikkatini çekmek için eğiliyor. Kızın gözleri sakalına takılıyor ve ona uzanırken ağzı açık kalıyor. "Bak Evan Amca'nın elinde ne var!" Elma suyunu uzatıyor ve kızım benimle paket arasında gidip gelirken yüzüne kocaman bir sırıtma yayılıyor. Cecilia her geçen gün Christian'a daha çok benziyor ve gülümsediğinde sanki onun ruhu kısa bir ziyarette bulunmuş gibi oluyor. Hâlâ acıyor. Neredeyse altı ay oldu ve ondan ne zaman kurtulacağımı merak ediyorum.

Kendimi şimdiki zamana geri çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Devam et. Bu senin için, tatlım." Elini uzatıyor ve ben de eski kocama teşekkür ediyorum.

"Ee, Kerry, neler yapıyorsun? Ve bir bebek? Aman Tanrım!"

"Hâlâ o sarışınla birlikte misin?" Karşı çıkıyorum. Umurumda değil, sarışıklardan ya da herhangi bir renkten kadınlardan oluşan bir haremi olabilir, ama bu soruyu saptırmak istiyorum.

Yüzü kızaracak kadar terbiyeli. Her zaman kolay kızarırdı. "Hayır," diye mırıldandı. Sadece birkaç ay sürdü."

"Bir evliliği bitirmek için iyi bir yol."

"Ker, sana ne kadar üzgün olduğumu hiç söylemedim."

"Evet, duydun. Sanırım avukatlarımız anlaşmayı yaparken yaklaşık yedi ay boyunca duyduğum tek şey buydu."

Evan espressosuna bakar. "Her şeyi berbat ettim," diye mırıldanıyor. "Evet, gerçekten yaptın."

Cecilia çöreğe uzanıyor, ben de onun için küçük bir parça koparıyorum. "İyi değilim, Kerry."

Sesindeki bir şey başımı kaldırıp onu daha yakından incelememi sağlıyor. "Ne oldu?" "İş yerinde işleri gerçekten berbat ettim. Biraz borç para aldım..."

"Ödünç mü?"

Evan kıvranıyor. "Aptallık ettim."

Gerginim. Alarm zillerim çalıyor. Bir şeyler ters gidiyor. Hem de çok. "Tam olarak ne kadar aptalca?"

Konuşmak için yanıp tutuştuğu, tek başına üstesinden gelemeyeceği bir yük taşıdığı çok açık. Yine de konuşması gereken kişi ben değilim. Yıllardır konuşmuyoruz. Başka biri olmalı.

"Yeniden evlendim."

Kaşlarım havaya kalktı. Bu beklenmedik bir şeydi.

"Benim yaşam tarzıma çok düşküdü, çok bakımlıydı... Kredi kartlarım resmen yandı." *Gerçekten* yandıklarından şüpheliyim, ama her neyse.

"Yani...?"

"Çöktüm. Her şey çöktü. Banka kredileri aldım. Dairem milyonlar değerindeydi ve benim güvencemdi."

Oh, evet. Bunu yaşadım. Emlak işinden tonla para kazandı. Kariyerine odaklanabilsin diye ona her şeyimi verdim.

"Sonra bankalar bana daha fazla kredi vermedi, ben de... Şirketten biraz para aldım." "Ne yaptın? Para mı çaldın, Evan?"

Duyduklarıma inanamıyorum. Her zaman biraz saftı, ama bu onun yapacağı bir şey değil. O her zaman doğruyu yanlış bilirdi. *Öyle mi?* Kafamın arkasındaki küçük bir ses öyle diyor. *Seni aldattı. Altı ay boyunca gidip başka bir kadınla yattı.*

"Her şeyi kaybetmekten korkuyordum." "Ona karşı dürüst olabilirdin."

Evan dudaklarını yalıyor ve pencereden dışarı bakıyor. Cecilia meyve suyu paketinden pipeti çıkarıyor ve üzerimize küçük damlalar püskürtüyor. Tekrar yerine koyuyorum.

"Bırak orada kalsın, tatlım." Henüz kendim de denemediğim çörekten ona bir parça daha veriyorum ama iştahım yok.

"Çok tatlı," diyor Evan bir peçete alıp yüzünü silerken. "Gözleri, saçları, gerçekten esmer, sana hiç benzemiyor. Babası esmer miydi?"

Christian'ı hatırlatan ağırlar yüzünden nefesimi kesik kesik alıyorum. "Evet. Neden onunla konuşmadın?" "Ben... Şirket onlardan çaldığımı öğrendiğinde beni kovuşturmayla tehdit etti."

"Doğal olarak," diyorum.

Evan dudaklarını birbirine bastırır. "Sanırım," diye mırıldandı. "Her neyse, onlara parayı geri verdim ve onlar da beni kovmakla yetindiler ve hiçbir suçlamada bulunmadılar."

"O parayı nereden buldun?" Midemde sürünen, iğrenç bir önsezi yerleşiyor. Kötü bir şey yaptı, gerçekten kötü bir şey.

"Suzanne'in babasından ödünç aldım."

"Tamam. Ee?"

"Gerçekten parasını geri istiyor."

"Öyle olduğunu tahmin edebiliyorum. Peki karınız bu konuda ne diyor? Haberi var mı?" "Beni terk etti."

"Oh."

"Ona her şeyimi verdim, o da sanki sahip olduklarımızın hiçbir değeri yokmuş gibi gidip evliliğimizi feshetti."

İçimde alevlenmek üzere olan öfkeyi bastırarak ironiye içten içe gülüyorum. Ona her şeyini mi vermiş? Tıpkı benim evliliğimizde yaptığım gibi.

"Babası iyi bir adam değil, Kerry. Ona borcumu ödemezsem vücudumdaki her kemiği kırmakla

tehdit ediyor ve param yok, yapamam."

"Ne oluyor Evan? Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun?"

Başını öne eğiyor. "Ölmek istemiyorum," diye fısıldıyor. "Beni öldürecekler." "Kim o?"

"O iyi bir adam değil. Adını bilmeseniz daha iyi olur."

Korkunç bir şüphe kalbimin aniden göğsüme çarpmasına ve odanın eğilmesine neden oluyor. "Evan! Bana onun adını söyle! Bana onun adını söylemek zorundasın!"

"Charlie. Charlie Richter, Ker. Vegas'ta bir sürü kumarhanesi var. Çok zengin. Ve tehlikeli."

Richter diye birini tanımıyorum ve bunun için mutlu olmalıymışım gibi görünüyor. Sandalyemde arkama yaslanıp rahatlayarak nefes verdim. Bir an için Salvatore olduğundan çok emindim. Evlenmeye uygun bir kızı olup olmadığını bildiğimden değil ama çok emindim.

"Anne! Biraz daha!" Cecilia kolumdan çekiştirerek çöreğin parçalanmış kalıntılarını işaret ediyor. "Elbette," diyorum dalgınca.

"Evan... nafaka."

"Ödeyeceğim," diyor hemen. "Hayatımda başıma gelen tek iyi şey sendin. Anlaşmamıza sadık kalacağım."

"Para nereden geliyor?"

"Bu... borçtan." Yüzünü buruşturuyor ve ellerine bakıyor. Sıkı yumruklar yapmış, parmak eklemleri bembeyaz.

Birden onun için gerçekten üzüldüm. Güzel zamanlarımız oldu. Bir zamanlar arkadaştık, güldük, hayatlarımızı paylaştık.

"Evan. Gerisini istemiyorum. Lütfen ödemeyi kes. Avukatımla konuşup bunu kağıda dökeceğim." Yüz hatlarında hafif bir rahatlama oldu. "Hayır, ısrar ediyorum. Bu senin hatan değil."

"*Evan!* Görmüyor musun? Kirli para istemiyorum! Almayacağım." Hayatım zaten pisliklerle dolu.

İçine girdim. Daha fazla bulaşmak istemiyorum. "Ne zamandan beri?"

"Ne kadar zamandır?"

"Şirketten ne zaman hırsızlık yaptın?"

"Kerry-"

"*Ne zaman?*"

"Yaklaşık üç yıl önceydi."

Başımı sallıyorum. Zavallı, aptal Evan. "O andan itibaren sana her kuruşunu geri ödeyeceğim.

Belki bu biraz yardımcı olur? Bu Richter konusunda?"

Evan yüzünü buruşturuyor.

"Daha fazla borç mu aldın?"

Alay ediyor. "Evet," diyor nefes verirken. "Çok daha fazla."

Çenemi sıkarak içimde kabaran öfkeyle savaşıyorum. "Yardımlı olsun ya da olmasın, o parayı

istemiyorum. Eğer almazsan, hayır kurumlarına bağışlayacağım."

Evan aniden öne doğru eğiliyor, ellerimden birini tutuyor ve öpüyor. "Sen harikasin. Her zaman harikaydın. Çok akıllısın, iyisin, naziksin ve-"

İçimden acı acı alay ediyorum. Hiç akıllı değilim. İnanılmaz derecede aptalım. Ama bu Evan'la paylaşacağım bir şey değil.

"Gitmem gerekiyor." Ayağa kalkıp bir peçete aldım ve Cecilia'nın ağzındaki kırıntıları sildim. Elleri yapış yapış ve parmaklarını ağzına götürüp emiyor.

"Muffn," diyor ve soru sorarcasına bana bakıyor.

"Muffin," diye düzeltiyorum.

Evan ayağa fırlar. "Sana yardım edeceğim."

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Ona baktıkça midem bulanıyor. Başının belada olması hoşuma gitmiyor. Gerçekten çok ama çok kötü seçimler yaptı ama bunlar yüzünden incinmeyi hak etmiyor.

"İrtibatta olacağım," diyorum.

Evan bana sıkıca sarıldı. Onu beceriksizce okşadım.

"Teşekkür ederim, Kerry! Her şey için. Bugün seninle tanıştığım için çok mutluyum!"

Değilim, ama ona çarpık bir gülümseme veriyorum ve bebek arabasını rıhtıma doğru geri çeviriyorum. Sanki hayatım daha da kötüye gitmiş gibi hissediyorum. Bu beni nasıl etkileyecek? Neden ortaya çıkıp tüm pisliğini üzerime boşaltmak zorundaydı ki? Başımda yeterince bela var zaten. Salvatore benimle iletişime geçmedi. Henüz. Her gün dehşet içinde yaşıyorum, telefonda korkuyorum, aniden önümde beliren ve onlarla gelmemi isteyen adamlardan korkuyorum. Bu uyanamadığım bir kabus. Aynısından daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

Bölüm 16

Kerry

Üniversitenin dışında duruyorum. Dekanla anlaştık ve kaldığım yerden devam edebilirim. Yapmam gereken çok şey var ve diğer taahhütlerimi beklemeye karar verdim. Her şeyi geri ödedim Evan, şirketinden çaldığı her şey. Saklayabileceğimi biliyorum ama bu beni hasta ediyor. Onun incindiğini görmek istemiyorum, parayla ne yaptığını bilmek istemiyorum. Hâlâ birikimim var ama yakında ücretli bir iş aramam gerekecek. Annemin bir bağlantısı var, babamın eski bir arkadaşı. Gerçekten çocuklarla çalışmak istiyorum ve onun eşi özel ihtiyaçları olan çocuklar için bir kreş işletiyor. Mükemmel olur. Umarım işe yarar. Bağımlı olmak istemiyorum.

Cecilia için bir kreş buldum. Yakında iki yaşına girecek ve çok sosyal, geçinmesi çok kolay ve diğer insanları çok merak ediyor. Onu saklamak hiç adil değil. Onu her zaman gözümün önünde tutmama düşüncesi beni sıkıyor. Ya Salvatore onu alırsa? Ya bir gün onu almaya geldiğimde gitmiş olursa? Ama aradan yedi ay geçti ve sessizlikten başka bir şey olmadı. Yavaş yavaş rahatlamaya, korkunun azalmasına izin vermeye başladım. Her zamanki gibi güçlü kalan tek şey babasının içimde bıraktığı acı dolu boşluk.

Gökyüzü bulutlu, turuncuya çalan renkte ve hava nemli. Bu gece bir fırtınanın çıkacağı söyleniyor. Bu yıl erken geliyorlar, hala bahar. Elimde olmadan gülümsüyorum, bir kadeh beyaz şarapla oturup dalgalar sahili döverken gözlerimi okyanusun öfkesine dikeceğimi düşünüyorum.

Ensemdeki saç tutamlarını işaret ve orta parmaklarımın arasında döndürerek bebek arabasını kuzeye çeviriyorum ve betondaki en büyük çatlaklardan kaçınarak dar kaldırım boyunca yürümeye başlıyorum. Saçlarım hala kısa, ama çok sevdiğim dağınık bir tarzı var, şekillendirilmiş bir tarz. Kuaförde siyahtan kurtuldum. Kızıla boyamak zorunda kaldılar ama doğal rengime yeterince yakın. *Onun* bu konuda ne düşüneceğini merak ediyorum.

Ve bunu neden merak ettiğimi gerçekten bilmiyorum. Onu düşünmeyi bırakmalıyım. O bir canavar. Bize yardım etti ama özünde Salvatore gibi, taş gibi bir katil.

Tekrar çalışmaya başlayabildiğim için çok mutluyum. Akıl sağlığım için, zihnim için buna ihtiyacım var. Bir şeyler yapıyormuş gibi hissetmeye ihtiyacım var. Öylece sürüklenemem.

Cece bir kütük gibi uyuyor, siyah saçları nemli sıcakta alnına doğru kıvrılmış. Bizi eve götürecek bir taksi çağırmadan önce bir süre rüzgara karşı mücadele ettiğim kıyıya ulaşana kadar hafif adımlarla yürüyorum.

San Francisco

Hristiyan

Onu izlediğimi bilmiyor.

Yabancılar çok yakınından geçtiğinde irkilmiyor ve defalarca omzunun üzerinden bakmıyor. Eğer burada olduğumu bilseydi, korkacak bir şey olmadığını da bilirdi.

Umarım bunu biliyordur.

Birlikte çok güzeller. Cecilia onu son gördüğümünden beri büyümüş. Annesinin yanında koşturan, sevimli, siyah saçları at kuyruğu şeklinde bağlanmış, daireler çizerek, zıplayarak, ileri geri koşarak zıplayan, kendinden emin küçük bir kadın. Her zamanki gibi aktif. Onu gördüğümde gülümsüyorum. Kollarımdaki küçük bedenin hissini hala hatırlayabiliyorum, ateş gibi sıcak, hareketsiz, kalbi hızla çarpıyor. O uçurumdan nasıl kaydığını ve kaybolduğunu hatırladığımda her zaman olduğu gibi içimden istemsiz bir ürperti geçiyor.

Onlara dokunmak

istiyorum. Onlara.

Cecilia.

Kerry.

Saçları uzamış, güzel kızıl rengine geri dönmüş ve saçlarını kestirmek için gerçekten para ödediğine inanıyorum çünkü artık çim biçme makinesiyle kendini ezmiş gibi görünmüyor. Mutlu ve rahat görünüyorlar ama Kerry'nin yüz hatlarında zaman zaman kısa süreli bir hüznün seziyorum. Nedenini anlayamıyorum. Her şey onun için en iyisine dönüştü. Benim öldüğümü bildiğine göre, artık arkasına bakmasına gerek yok. Ve hala... bir şekilde bakıyor.

Uzak durmalıyım. Ama yapamayacağımı zaten

biliyorum. Uzak duramam.

Bölüm 17

Hristiyan

Syine üniversiteye gidiyor. Onları izlemeye başladığımdan beri bu üçüncü. Ama bu sefer farklı.

Cecilia'yı küçük bir kreşe bıraktı. Yedi çocuk. Farklı yaşlarda. Kontrol ettim.

Personel. Sadece birkaç hız cezası. Pedofili yok. Bir tane olsaydı, onu öldürürdüm. Ya da kadını.

Kafam karıştı.

Kızımızın yanında olmasını ve onu yabancıların eline bırakmamasını istiyorum.

Cecilia'dan ayrıldıktan sonra arabasına atladığında gözleri hüznüldü ama o öğleden sonra eve gittiğinde yeni bir duruşu vardı.

Gururluyum. Canlı.

Çok uzun zaman öncesinden hatırladığım bir şey.

"En sevdiğim yeğenimle her şey nasıl gidiyor?" Salvatore ayaklarını masaya uzatmış, yanında bir gazete ve bir fincan espresso ile oturuyor.

Az önce kırdığım kürdanı masanın üzerine bırakarak dişlerimin arasına yeni bir kürdan sokuyorum. Salvatore küçük tahta parçasıyla benim aramda onaylamayan bir bakış atıyor ama yorum yapmıyor.

"Yapacak bir şeye ihtiyacım var."

"Seni ne için kullanacağımı bilmiyorum."

Acı göğsümü kaplıyor. Onun için değersizim. Başka bir hayat hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kendimle ne yapacağımı bilmiyorum.

"Bir şeyler olmalı."

"Evrak işlerimi yürüten insanların var ve sen bunun için eğitilmemişsin. Sen kas gücüsün,

Christian,

Beyin değil. Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, mevcut durumunuzda sizin için hiçbir şey yok."

"Güvenlik sistemlerini kendi arka cebim gibi bilirim. Teknoloji ile uğraşabilirim."

"Evet, buna gerek yok. Başka ne yaparlarsa yapsınlar, adamlarımın savaşta yetenekli olmasını istiyorum." Sessizim, zihnim dönüyor. Zayıfım, işe yaramazım, hasarlıyım.

"Sen benim sağdıcımdın, Christiano. Hâlâ kardeşime en yakın olan şey sensin ve bu asla değişmeyecek. Hiçbir şeyden yoksun kalmayacaksın, ben sana bakacağım ama şu anda... Seni benim için çalıştıramam. İşler sarpa sararsa kendini savunamazsın ve herkesi riske atarsın, bunu sen de biliyorsun."

Dirseklerimi masaya dayıyorum ve ellerimi yüzüme sürüyorum. "Kahretsin, Luci. Delireceğim." "Dışarıda kabul etmeyi reddettiğin güzel bir şey var. Neden peşinden gitmiyorsun?

O mu? Onlar mı? Benden uzak durmamı istedin. Uzak duruyorum. Ama kendini toparlayıp gidip kadınınını almazsan, onu ve çocuğu buraya getireceğim, çünkü sabrım tükeniyor." "O mutlu, seni sikik!

Sonunda kendine bir hayat kuruyor, ondan aldığım hayatı. Yapamam.

"İçeri dalıp her şeyi yeniden mahvedeceğim."

"Bana hitap ederken lanet diline dikkat et! Artık kim olduğunu bilmiyorum, Chris! Yumuşamışsın. Ödleğin tekisin. Git kadınına sahip çık, yoksa ben senin yerine yaparım. Onu buraya getireceğim ve onu ve küçük olanı benim çatım altında yaşatacağım. Bir an bile tereddüt edeceğimi düşünme. Kendini toparlamak için bir hafta var. Beni duyuyor musun? Bu kadar debelenmenden bıktım. Belki bir erkek gibi davranmaya başlarsan, seni kullanabilirim, ama şu anki halinle... sana bakmak bile beni hasta ediyor. Bir hafta. Şimdi siktir git gözümün önünden."

Sıçradım, midem bulandı. Bir hafta. Çok tanıdık geliyor. Her zaman taleplerde bulunuyor. Son seferinde, onu birine öldürtmeden önce bacaklarının arasına girmemi istemişti ve ben de bunu yaptım.

Amcamı tek kelime etmeden terk ettim. Onun için gittim, onu becerdim, mahvettim. Hepsi bana söylediği şeyi yaptığım içindi. Yine onun dediğini mi yapacağım?

Evet. Siktir et, ama evet, öyleyim. Bu yüzden buradayım, San Francisco'ya döndüm. İnkâr edemeyeceğim bir çekim gücü var ve onun hayatında olmalıyım. Sevgilisi olarak değilse bile, en azından koruyucusu olarak, çünkü Tanrı biliyor ki korunmaya ihtiyacı var.

Motorumu çalıştırıp dik yolda hızla ilerliyorum, kalbim yıllardır olmadığı kadar hafif. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

YENİ DOĞMUŞ BİR BEBEK KADAR ZAYIF, ya da benim tahmin ettiğim gibi, en baştan başlamak zorunda kaldım. Büyük Elma'da fizyoterapide aylar geçirdim ve devam ediyorum. Askeri egzersizler. Basit. Bacaklar. Sırt. Göğüs. Kollar. Tekrarlayın. Tekrarlayın. Tekrar. Tekrar. Ve mola

verdiğimde, gezintiye çıkıyorum. Üniversiteye. Kreş. Onun evine.

Yeterince hava alamıyor, güç toplayamıyor gibiyim. Kendi bedenimi tanıyamıyorum ve bu beni korkutuyor. Bir doktora gittim. Mırıldanarak beni dinliyor, oflayıp pufluyor ve alnını kırıştırıyor. Bir röntgenden sonra, aynı günün ilerleyen saatlerinde kendimi onun ofisinde buluyorum ve daha da endişeli görünüyor ve bana neler yaşadığımı soruyor. Ona tükürmesini söyledim.

Tekrar sokağa çıktığımda altımdaki toprak titriyor. Görünüşe göre ciğerlerim bok gibi, yaralı ve sert görünüyor ve asla eski fiziğime kavuşamayacağım. Sallanıyorum. Hayatımın geri kalanında ne yapacağımı bilmiyorum. Tek bir şey biliyorum; nasıl dövüşüleceğini, insanlara nasıl zarar verileceğini.

Yerimden kıpırdamayı reddediyorum ve rejime geri dönüyorum. Bacaklar. Sırt. Göğüs. Kollar. Tekrar et.

Salvatore'a yaptığım son çalkantılı ziyaretten sonraki altıncı günde, oyalandığımı fark ediyorum. Yine takip ediyorum. Takip ediyorum ve oyalıyorum. Acınası bir şekilde. Kim bana zavallı demişti? Artık yeterince güçlüyüm. Ve eğer lanet doktor haklıysa, bundan daha iyisi olamaz. Umarım beni gördüğünde öldürmeye çalışmaz çünkü pekâlâ başarabilir. Bir an tereddüt ettim. Yapar mı?

Bugün Cuma akşamı ve şimdiye kadar yemeklerini yemiş ve televizyonda çizgi film izliyor olacaklar. Vakit geldi.

Bir an dinliyorum. Kapının içinden müzik sesi geliyor. Şarkıyı hemen tanıdım. Creedence'ı hep sevmişimdir.

Belanın yolda olduğunu söylüyorlar.

Kapısına vurduğum parmak eklemlerim ile John Fogerty'nin önsezili sözleri arasındaki tesadüfi buluşma karşısında sıırıtmaktan kendimi alamıyorum.

Umarım sorun çıkarmam. Olduğumu sanmıyorum. Umarım beni hoş karşılar. Aslında, hoş karşılamayacağından korkuyorum. Bir an daha tereddüt ettim. Bu hayatımı sonsuza dek değiştirebilir. Her iki şekilde de olabilir. Beni dışarı atabilir ve sonra sadece karanlık kalır. Ya da beni ışığına, tüm hayatın ve değer verdiğim her şeyin var olduğu aydınlık evine kabul edebilir.

Neredeyse kapıya dokunacağım, sonra geri çekiliyorum.

Hayatını yeni baştan mahvedebilir, geri döndüğünden beri hissettiği güvenliği ortadan kaldırabilirim. Onu yalnız bırakmayı düşünüyorum ve hemen reddediyorum. Beni affettiğini bilmem gerekiyor. Bir zamanlar yaptığım şeyin geri alındığını bilmem gerekiyor.

Sonra kapıyı çalarım.

Kerry

Cece Disney Channel'da onun yaşına göre biraz fazla şiddet içerdiğini düşündüğüm bir çizgi film izliyor. Sahte kahkahaların ve birbirini döven karakterlerin çıkardığı boş sesler artıyor ve ses kontrolünü yeniden bulmuş olması gerektiğini fark ediyorum. Televizyondan gelen gürültü, benim dinlediğim müzikle acı verici bir şekilde karışıyor.

oturma odasında. Tam başka bir kanala geçmek için odasına girmek üzereydim ki kapının çalındığını duydum. Kapı zili değil, uzaktan bile ürkütecek bir şey değil, sadece birkaç yumuşak vuruş.

I...

Üst koridorda kararsızca durup önce merdivenlere, sonra da Cece'nin açık kapısına bakıyorum. Odasına doğru birkaç hızlı adım atıyorum ve sesi kısıyorum.

"Anne!"

"Çok gürültülü tatlım. Yatma vakti geldi. Pijamalarını giy."

Zihnim çoktan kapının önündeki yabancıyla meşgul, Cece'nin seçtiği çocuk programı ve bu konudaki endişelerim çoktan unutulmuş.

Bu sadece...

Kim olabilir bilmiyorum. Bir an için kalbimi titreten bir korku. Salvatore mu? Sonra kendime kızıyorum. Komşulardan biri, belki de Bay Edwards'ın bir bakım merkezine taşınmasından sonra buraya taşınan yeni komşusu. Ya da Gayle. Cece'nin yatma vaktinin geldiğini bilen düşünceli bir insan. Kumandayı Cecilia'nın yatağına bırakıyorum, merdivenlerden koşarak iniyorum ve kararlı adımlarla koridorda yürüyorum, kapının kilidini açıyorum. Aynı anda CD'nin sonuna geliyorum ve müzik duruyor.

Koyu renk takım elbisenin bir parçasını bile gördüğüm an anlıyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor ve içgüdüsel olarak çığlık atıp kapıyı çarparak kapatmaya çalışıyorum.

Ayağı boşluğa giriyor ve hareketi durduruyor. "Kerry," diye mırıldanıyor, "beni dışarıda bırakma."

Sadece onun sesini duyuyorum. *Onun* sesini. Ve kusursuzca cilalanmış bir ayakkabının ucunu görüyorum. Kapıyı birbirimizi görebileceğimiz kadar açıyor. Tünel görüşüm var ve üst kattan gelen aptal çocuk gösterisinin hala çok yüksek olan çınlama seslerini duyarken tek gördüğüm onun gözleri. Sesi ıssız ve gözleri çok karanlık. Cecilia'yı kurtarmak için kendi güvenliğini düşünmeden kendini attığını görüyorum.

Sen öldün!

Yaşıyorsun!

"Lütfen," diyor, bir elini kolun kendi tarafında tutuyor, ayağı hâlâ kapıyı kapatmamı engelliyor.

Bıraktım ve sendeleyerek geri döndüm. Koridor karanlık ve tek ışık, çerçeve ile kapı arasında parlayan bir sokak lambasından gelen dar ışıktan geliyor. Sonra o kapıyı yavaşça açıp içeri girdiğinde ışın daha da genişliyor. O an bütün dünyam o oluyor. Başka bir şey duymuyorum, başka bir şey görmüyorum. O ve ben, hepsi bu.

Sanırım bayılacağım. Ya da kusacağım. Ama hiçbir şey yapmıyorum.

Kapıyı arkasından kapattığında, neredeyse karanlığa gömülüyoruz, sadece mutfaktan parlayan ışık herhangi bir şey görmemize izin veriyor. Ve Cecilia'nın odasından gelen sesler geri dönüyor.

"Öldüğünü sanmıştım," diye fısıldadım sonunda.

Bir an sessiz kalır. "Bunu gerçekten düşündün mü?" diye fısıldıyor.

Öyle mi yaptım?

Hayır. Pek sayılmaz, gerçekten. O doğanın bir gücü gibi. Enerji gibi. Varlığına asla son veremez.

Başımı sallıyorum ve o da onaylarcasına başını sallıyor. Suç ortağı gibiydik, sahtekarlıkta ortaklık. Winnipeg'li polis memuru Tremblay'e Christian'ın tekrar ortaya çıkma ihtimalinin çok yüksek olduğunu söyleyebilirdim. Her zaman yaptığı gibi. Ama söylemedim. Çocuğumu -bizim çocuğumuzu- kurtardığı an, benim korumamı da kazandığı andı. Kollarımı ona dolamak istiyorum. Başımı göğsüne yaslamak ve orada gerçekten atan bir kalp olup olmadığını duymak istiyorum. Hayatta olduğu için inanılmaz derecede rahatlamış durumdayım; gerçek olup olmadığını hissetmek için ona dokunmak istiyorum. Bu dürtü beni şaşırtıyor ve ellerimi sıkıyorum, kollarım vücudumun yanlarına yapışıyor. *Hayır*. Onun yerine sinirleniyorum. Bu canavara, bu *katile* dokunmayı düşündüğüm için bile kendime kızıyorum. Öldüğünü sandığım son aylarda bana çektirdiği onca acı için kızıyorum.

Konuşmak, onu tekrar reddetmek ve öfkemin kabarmasına izin vermek için ağzımı açıyorum ki bakışları değişiyor ve arkama bakıyor. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Cecilia'nın, doğasına sadık kalarak, daha az heyecan verici olanı daha heyecan verici olan için bıraktığını görüyorum. Merdivenlerin son basamağında durmuş, köşeden etrafı gözetliyor. Christian'a dönüp bakıyorum, çömelmiş, benim -hayır, bizim- kızımıza bakıyor.

"Hey," diye fısıldıyor.

Cecilia bir an bana bakıyor, sonra son merdivenden atlayıp doğruca Christian'ın yanına gidiyor ve elini tutuyor. "Ben Cecilia," diyor yüksek sesle ve net bir şekilde, her heceyi abartarak, mükemmel bir şekilde telaffuz ederek.

Sonraki bir saat boyunca onların yolundan uzak durarak Cece'nin bu ilginç yabancıya odasını, çizimlerini, gardırobunun içindekileri ve dünyasının her bir parçasını göstermesine izin veriyorum. Her zamanki gibi neçeli ve canlı bir şekilde konuşuyor ve ben de Christian'ın yumuşak mırıltılı cevaplarını duyuyorum.

Panoramik pencerenin önünde bir ileri bir geri yürürken, ahşap zeminde bir oyuk açmamın ne kadar süreceğini merak etmeye başlıyorum. Elimde soğuk bir fincan çay var ve muhtemelen son yarım saattir bir yudum bile almadım. Tüm sinir uçlarım onun varlığına yönelmiş durumda. Onu duyduğumdan daha çok hissediyorum. Aniden ön kapının kapandığını duyacağım ve onları gitmiş bulacağım korkusundan bitkin düşmüş durumdayım. Arkamdan yaklaştığında, bilerek yavaşça dönüyorum. Gerçekten ne kadar diken üstünde olduğumu bilmesini istemiyorum.

"Esniyor."

Ona bakıyorum. Hatırladığımdan daha zayıf, saçlarının parlaklığı biraz azalmış ve aradan sadece birkaç ay geçmiş olmasına rağmen daha yaşlı görünüyor. Hala gördüklerime inanamıyorum.

Boğazını temizliyor. "Sanırım yorgun, yatma zamanı şeyini yapmak isteyeceğini düşündüm." Kendi kendime yarattığım trans halinden çıkmak için kendimi

zorluyorum. "Neden bana haber vermedin?" Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Sonra konuşabilir miyiz?" Uyuşukça başımı salladım. "Tamam."

Bakışları sırtımı karıncalandırıyor ve köşeyi dönüp kızımın odasına çıkarken beceriksizce duvara yaslandığım yere kadar yakıyor. Durmak ve alnımı serin duvara yaslamak zorunda kalıyorum. *Oh. Aman Tanrım. Tanrım.* Hayatım bir kez daha tersine döndü, ayaklarım yerden kesiliyor ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Ona kitap okuduğumda, ilk gece onu yatağına yatırdığım an aklıma geliyor, kulübede onunla birlikteyken ve zorlukla nefes alabiliyorum. Beni çok etkiliyor. Ne kadar korkmuştum. Ne kadar kızgın, iğrenmiş ve nefret doluydum. Pijamalarını giymesine yardım ederken onun yumuşak, sıcak tenini kendi tenimde hissetmeye çalışıyorum. Burada ve sadece burada olmaya, anın değerini bilmeye çalışıyorum, çünkü hayatımızın bir sonraki raundunda bizi nelerin beklediğini sadece Tanrı biliyor. Ama başarısız oluyorum. Burada değilim. Onu yatağına yatırırken çok uzaklardayım. Kulübeye geri döndüm. Odasının dışından gelen sesleri dinliyorum, evimdeki hareketlerini takip etmeye çalışıyorum. Kızım dışında her yerdeyim.

Kızımız.

Kelimelerin tadına bakıyorum ve onlardan saklanamayacağımı anlıyorum. Onunla birlikte olma, onu tanıma hakkını kazandı. Eğer istediği buysa. *Ya daha fazlasını istiyorsa? Zihnimin arkasındaki ses küçük ama ısrarcı. Onu susturuyorum. Korkuyor muyum? Evet, korkuyorsun. Tabii ki korkuyorum.* Bize zarar verecek mi? Hayır. En azından kasıtlı olarak değil.

Bir süredir uyuyor ve ben de onun ihtiyacından çok daha uzun bir süredir onu rahatlatmak için küçük bedenine sarılıyorum, ama ihtiyacım olduğu kadar uzun süre değil. Beynim dönüp duran düşünceler ve görüntüler yüzünden eriyormuş gibi hissediyor ve daha konuşmadan bitkin düşünüyorum.

Bölüm 18

Kerry

HBüyük sürgülü kapıyı yana itti ve orada duruyor, uzun, görkemli, geniş sırtı bana dönük, karanlığa bakıyor. Uzakta köprüden gelen ışıklar tekdüzeliği bozuyor.

Karanlık. Esinti siyah saçlarını karıştırıyor. Bana döndüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bana yaptığı onca şeye rağmen onu hâlâ bu kadar güzel bulduğuma inanamıyorum.

"Merhaba," diyor kısık bir sesle. "Teşekkür ederim."

Ona bir süre daha bakıyorum, hâlâ gördüklerimi idrak edemiyorum, sonra kendimi hayal aleminden çıkmaya zorluyorum. "Ne için?" Kendimi birkaç tabakla meşgul ediyorum, onları topluyorum, bıçak ve çatallarla birlikte yığıyorum, her parçam onun varlığının aşırı farkında.

Yer değiştiriyor ve parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. Onu son gördüğümünden daha kısa. "Onunla vakit geçirmeme izin verdiğin için."

İkimizin de sıçramasına neden olan bir çarpmayla tabakları bırakıyorum. "Öldüğünü sanmıştım! Bunca zamandır-" Gözlerim yaşlarla doluyor ve onun delici bakışlarına karşılık veremeyerek başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

"İstediğinin bu olduğunu sanıyordum."

"I-" Yutkunuyorum ve tabakları tekrar kaldırmaya çalışıyorum ama ellerim çok fazla titriyor. "Bana haber verebilirdin. Ne zaman döndün?"

Tereddüt ediyor, bana doğru bir adım atıyor ve duruyor. "Bir süre."

"Bir süre nedir?" İçimde öfke yükseliyor. Mutlu olmalıydım. O yaşıyor. Yoksa olmalı mıyım? Tekrar mı başlıyor? "Beni takip mi ettin?"

"Ker, gerçekten-"

"Benden ne istiyorsun? Dürüstlük mü? Ne şaka ama. Tanıştığımız ilk andan beri beni kandırmaktan başka bir şey yapmadın! Nasıl olur da hayatta olduğunu bana söylemezsin, seni bok parçası?"

"Hepsi yalan değildi-"
"Saçmalık!"

"Hayır." Başını sallıyor. "Lanet olsun ki hayır. Her şey yalan değildi, Ker."

Yüzümü buruşturup oturuyorum. Masada karşıma oturuyor. Tartışacak bir şey olduğuna bile inanmıyorum. "Başından beri rol yaptın, Christian."

"Bu kısmı zaten biliyorsun, Kerry. Gerçekten bu boku tekrar yaşayacak mıyız?"

Eli dışarı fırlayıp ön kolumu kavradığında sarsılıyorum. Dokunuşu elektrik gibi. Bana nasıl böyle dokunabildiğine inanmıyorum. Elinden kurtuluyorum ve parmaklarının temas ettiği yerdeki tenime masaj yapıyorum.

"Kapa çeneni," diye hırlıyorum.

"Hayır," diyor. "Susmayacağım. Ne kadar yanlış olursa olsun, aramızdaki şey hâlâ gerçektir ve bunu sen de biliyorsun."

Çok üşüyorum. Sıcak geceye rağmen titriyorum ve sürgülü kapıyı kapatmak için aniden ayağa kalkıyorum, hareket ettiğimde gözlerini üzerimde hissediyorum. Tekrar sandalyeye oturuyorum ve dizlerimi yukarı çekip onlara sarılıyorum, çenem o kadar sıkılmış ki acıyor.

"Sen... beni... incittin," diye mırıldanmayı başarıyorum.

Yüzünde endişeli bir ifade belirliyor. "Sen iyi misin?"

"Çok üşüyorum." Bacaklarıma daha da sıkı sarılıyorum ve ileri geri sallanıyorum. Gerçekten de öyleyim. İliklerime kadar donmuş durumdayım. Titrememi kontrol edemiyorum. Onu tekrar karşımda görmenin şoku aniden tüm gücüyle üzerime çöküyor.

"Sana bir battaniye getireyim, bekle." Ben daha bir şey söyleyemeden ayağa kalkıyor ve gözden kayboluyor. Battaniyemle geri dönüp onu omuzlarıma örttüğünde ve yerine dönmeden önce üzerinde kaldığından emin olduğunda hâlâ bir santim bile kıpırdayamıyorum. "Daha iyi misin?"

Masanın Cece'nin tarafında tek başına duran bir parça makarnaya bakıyorum. *Beni incittin. Hiçbir şey bunu daha iyi yapamaz.*

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı bakıyor. O da bana bakıyor ve aynı zamanda bakışlarımı tutmakta zorlandığını, acımı karşılamasını sağlayan şeyin saf iradesi olduğunu hissediyorum.

"Ne hakkında?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. Bildiğim halde.

"Sana yaptığım şey hakkında." Dudaklarını yalıyor ve bakışları

titriyor. Alay ediyorum. "Bunun ne yararı olacak ki?"

Gözlerine kaçan saç tellerini silkeliyor ve arkasına yaslanıyor, bakışları sertleşiyor, daha mesafeli bir hal alıyor. "Neden yine aynı şeyi yapıyoruz? Tek yaptığının kendimi affettirmeye çalışmak olduğunu *nasıl* göremiyorsun, Tanrı aşkına?"

"Kapa çeneni!" Ayağa fırladığımda kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Battaniye yere düşüyor. "Siktir git buradan!"

Ayağa fırlar ve kapıya doğru hışımla koşar.

"Bunu nasıl yaparsın?" Omuzlarını dikleştirerek

soruyorum.

Durdu ve döndü. "Bu benim lanet *işimdi!*"

"*Canımı yaktın!*" Çığlık atıyorum.

"Seni incittim çünkü birbirimize bağlanmıştık. Değil mi, Ker? En çok canını yakan kafana dayadığım silah değildi, değil mi? Katil ve kurbandan daha fazlası olduğumuz içindi. Öyle değil miydik?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum mutsuzca.

"Ve onca insan arasından *benim sana* bunu yapabileceğime inanamadın." "*Hayır!*"

"Ve sen beni daha çok düşündün, değil mi? Daha iyi bir insan olduğumu. Bana karşı bir şeyler hissettiğin için, gerçekte olduğum kişi değil, içten içe *iyi* bir insan olmam gerektiğini düşündün."

"*Hayır!*"

"Evet. Ve o zamandan beri acıyor. *Bana aşık olman*. Kararlarının bu kadar hatalı olması."

"Kapa *çeneni!* Çık dışarı!" Titriyorum. Kusmam lazım ama o yakınımdayken kusmayacağım.

"*Evimden defol!*"

"Kerry." Sesi aniden sakinleşti, bastırıldı. "Ben demek istemedim ki... Bu boku yolumuzdan çekmeliyiz."

"Yaptığın şeyi *savunuyorsun!*" Mide bulantısı çamurlu su dalgaları gibi üzerime çöküyor. "Yaptığım şey bu değil."

"Ben de öyle duydum."

"O zaman yanlış duyuyorsun."

"*Gerçekten mi?* O zaman nasıl duymam gerektiğini *söyle*." Battaniyemi tekrar elime alıyorum, etrafıma sıkıca sararak koruyucu kabuğum haline getiriyorum.

"Bunu geri alamam-"

"En azından bu doğru," diye hırlıyorum.

"Tanıştığımızda... Sana bunu yaşatmak niyetinde değildim."

"Beni sikmeye ve sonra da öldürmeye geldin! Beni öldüreceğini *biliyordun*. Beni bağladın, korkuttun, dövdün."

Bana bakıyor, kısa bir an için gözlerinde karanlık bir şey parlıyor ve içim titriyor. "Gitmeliyim. Bu kadar geveze olduğun için de bir şaplak yemelisin!"

"Sen bir pisliksin," diye tükürdüm. "Tıpkı patronun gibisin, tıpkı o *boktan* Salvatore gibi! Hepinizden nefret ediyorum!" Gözlerini kırıştırtıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Benden ne istiyorsun?"

"Konuşmak istediğini sanıyordum."

"Çok düşmanca davranıyorsun. Bu benim için de kolay değil." "*Senin* için neyin kolay olduğu umurumda mı sanıyorsun?"

Alt dudağını ısırır ve gözleri kısılır. Sonra döner. "Güle güle."

"Yapma!" Birdenbire tekrar kaybolacağından korkarak ağzımdan kaçırıyorum. Yere yığılmış

sırtına bakıyorum. Ellerini kapının pervazının iki yanına koyuyor. Omuzları hızla inip kalkıyor. Dönmüyor ama gitmiyor da. Söylemeden önce zorlukla yutkunuyorum. "Lütfen, gitme." Gözlerimi kapatıyorum

O an. Neden gitmesine izin vermedim?

Hala hareket etmiyor.

"Öyle misin?" Soruyorum ve gözlerimi açıyorum.

Yavaşça dönüyor ve kapının pervazına yaslanıyor, kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturuyor. "Ben *neyim*?" diye tükürür.

"Daha iyi bir insan mısın?" Sanki tüm hayatım bu soruya vereceğim cevaba bağlıymış gibi hissediyorum.

Gözlerini kapatıyor ve dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırıyor, önce ayaklarına sonra da bana bakıyor. "Ne düşünüyorsun?"

İstediğim cevap bu değildi. Arzuladığım cevap değil. Her zamanki gibi. Ondan uzaklaşıp karanlığa bakıyorum. Ne düşünüyorum? Onunla ilgili imajım çok bulanık, çok karmaşık. Bir insanda bile bulunmaması gereken o kadar çok yönünü gördüm ki. Gözlerimi kapatıyorum ve sertçe yutkunuyorum.

"İnsanları mı öldürüyorsun?"

Bana bakıyor. O an uzadıkça midem daha da sıkışıyor. "Yapmayacağım." "Yapacak mısın?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre bekliyor ve sesi birden yavaşlıyor, ölçülü bir hal alıyor. "Bu duruma göre değişir."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Cinayet işlemeyi düşünebileceğim tek bir durum bile hayal edemiyorum. "Nasıl?" Mırıldanıyorum.

"Eğer biri ya da bir şey Cecilia'yı, seni ya da beni tehdit ederse." "Peki ya *ben* seni tehdit edersem?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

Omuz silkiyorum. "Sadece bu iyilik yapma dürtüsünün ve daha iyiye doğru mucizevi değişimin ne kadar derine gittiğini bilmek istiyorum. Ve her şeyi tekrar bildiğim ve güvenmediğim Hristiyan'a neyin döndüreceğini."

"Seni incitmek gibi bir niyetim *yok*, Kerry." "Şimdi mi?"

"Hiç."

"Ama sen-" Başka tarafa bakıyorum, "böyle bir niyetin var." Tereddüt ediyor. "Belki de. Artık bilmiyorum."

İnledim. "Sen ve senin yarım cevapların, her şeyi çarpıtma şeklin... Bu beni delirtiyor."

"Külübe hoş geldiniz," diyor yüzünü buruşturarak.

Alay ediyorum. Hiçbir yere varamıyoruz. Belki de hiç gidemeyeceğiz? Ama bu kadarsa, hâlâ uzun bir yol kat etmişiz demektir.

"Bize çay yapmamı ister misin, Ker?"

Sanki bu normal bir hayatın normal bir gecesiymiş gibi ani dostça teklif karşısında ağzım açık kalıyor. "Evet, lütfen. Blackberry." Bana sırtını döndüğünde, aniden onu geldiğinden beri, bazılarını da ortadan kayborduğundan beri içimde tuttuğum sorularla bombardımana tutuyorum. "Nasıl hayatta kaldın, Christian? Nasıl hayatta kaldın, Christian?"

Nehre mi düştün? Nereye *gittin*? Seni deli gibi arıyorlardı, biliyorsun." "Bu uzun bir hikâye," diyor, çaydanlığa su doldururken sırtı hâlâ bana dönük. "Gece uzun."

"Bir ev buldum. Neredeyse ölüyordum. İyileşmek için uzun bir yol oldu." "Kim... o evde kim vardı? Hayatta kaldı mı?"

Christian bir an duruyor, tamamen hareketsiz kalıyor ve içimde bir Geyler soğuyor. "O yaptı."

Tuttuğumu bilmediğim bir nefesi dışarı veriyorum. "Neden daha önce iletişime geçmedin?" Ona acımı, aklımı ne kadar kaçırdığımı anlatmak için yanıp tutuşuyorum ama kelimeleri yutuyorum. Kendimi ona karşı tekrar savunmasız bırakmaktan korkuyorum.

Dolabımda iki parlak sarı kupa ve içlerine koymak için çay poşetleri buluyor. Suyun kaynama sesi artıyor ve sonra keskin bir şangırtıyla aniden kesiliyor.

"Bensiz daha mutlu olursun sanmıştım."

Çenemi kapattım. "Ama yine de geldin?" "Bana başka seçenek bırakılmadı," diye homurdanıyor.

Karnım zil çalıyor. "Amcan."

Christian etrafında döner. "Amcam bencil bir pisliktir. Cecilia'yı da yakın ailesi olarak görüyor ve senin gitmene asla izin vermeyecek, Kerry. Asla. Seni dizginlemek istedi. Ben devreye girmek zorunda kaldım."

Korku omurgam boyunca ilerliyor ve sanki derim büzüşüyor. "Bunu yapar mı?" Mırıldanıyorum.

Önümüzdeki dumanı tüten fincanları masaya koyarken kaşlarını kaldırıyor. "Salvatore, Salvatore ne isterse onu yapar. Senden hiç memnun değil."

Bütün yüzüm uyuşmuş gibi hissediyorum. "Neden? Ama o uzak durdu?"

"Çünkü ben söyledim." Christian fincana dokunmadan önüme oturuyor. Dudaklarını yalıyor ve bir an için uzaklara bakıyor. Sonra tekrar bana bakıyor, yüzü ciddi.

"Neden?"

"Çünkü mutlu olmayı hak ediyorsunuz ve Luci'nin pençesinde olmak bir insanı mutlu etmez."

Onu içime çekerken göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Burada olduğuna, ona tekrar baktığıma, hayatta olduğuna inanamıyorum. Bu benim için ne anlama geliyor? Bizim için? Sonra farkına varıyorum.

"Ben... Ben şimdi senin pençelerinde miyim?"

Christian uzun bir süre bana bakıyor, sonra ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyor.

"Christian," diye yarı bağıriyorum.

Arkasını dönüyor, yüzü kararıyor, gözleri birdenbire bana katili hatırlatıyor. "Öylesin," diyor.

Sonra kapıyı çekip açıyor ve gözden kayboluyor.

Kapı çarparak kapanırken öylece bakıyorum, tek duyduğum kulaklarımda uğuldayan kendi kalp atışlarım.

Sen de öylesin.

Neyim ben? Bu insanların oyununda bir piyon mu? Ben hiçbir şeyim, hiç kimseyim. Salvatore bunu açıkça belirtti. Sadece

Kızımın onlar için bir değeri var. Christian bu yüzden mi geri geldi? Onun olanı almak için mi? Başım dönüyor ve kapıya doğru ilerleyip kilitlerken mobilya ve duvarlardan destek almak zorunda kalıyorum.

Merdivenleri titreyen bacaklarımla çıkarken, ona Chloe'yi sormayı unuttuğumu fark ediyorum. Tökezledim ve dizlerimin üzerine düştüm, çarpmanın acısıyla inledim. *Chloe*. Chloe'yi incitti. Bunu biliyorum. Aman Tanrım.

Christian'ın geri döneceğinden hiç şüphem yok ve kaçmasına izin vermeyeceğim. O itiraf *edecek*!

Hristiyan

Beni içeri aldı.

Arabamda oturuyorum. Motor kapalı. Vücudum yanıyor.

Beni içeri aldı. Bana güvendi. Beni özlemişti. Beni çok özlemişti! Beni içeri aldığına ve Cecilia ile vakit geçirmeme izin verdiğine inanamıyorum. Ona yaptığım onca şeyden sonra nasıl bu kadar cömert olabildiğini anlayamıyorum.

Ona tüm rahatsız edici gerçeği sadece iki kelimeye sığdırarak söyledim. *Sensin*. Kerry bundan hiç hoşlanmayacak ama onu gördüğüm anda lanetlenmişti.

Salvatore ile ilk kez konuşmayı seçtiği an, kendini ölüme mahkum etti. O ilk gece onu eve bırakmama izin verdiği an, kendini benim olmaya mahkum etti.

Cecilia'yı yarattığımız o tek sevişmemiz, tüm varlığımı değiştiren geceydi. O zamana kadar kadınlar benim için sadece tek bir şeydi. Sevgililerim, kısa süreli kız arkadaşlarım ve sayamayacağım kadar çok tek gecelik ilişkim oldu, ama onun bana boyun eğmesi karşısında hiç bu kadar büyük bir güç hissetmemiştim. Biriyle birlikte olmak ve onu sonsuza kadar benim olarak tutmak için hiç bu kadar derin bir ihtiyaç hissetmemiştim.

Kerry Jackson yine benim *olacak*, hem de yakında, çünkü uzak kalamam. Uzak kalmayacağım. Onun sıcak küçük bedenini tekrar altımda hissetmeliyim. Poposunun kızarmış, hafif benekli derisi, onu bağlarkenki korku dolu gözleri bir saniyede beni taş gibi sertleştiriyor.

Ona kur mu yapacağım, yoksa onu öylece alacak mıyım?

Birine nasıl kur yapacağımı hiç bilmiyorum. Sikerim öyle işi. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu biliyorum ve bu sefer hiçbir yere gitmiyor. Chicago yok. Kanada da yok. O kalıyor.

Aklımın bir köşesinde içeri girip onu duvara yaslamak ve üzerindeki kıyafetleri yırtmak var. Çok

uzun süre bekledim. Çok uzun süre.
O benim. Sonunda.

Bölüm 19

Kerry

[Telefonum çaldığında güveci fırına koyuyordum. Fırın kapağının kapanmasına izin verip saate bakıyorum. Otuz dakika içinde Rebecca ve Gayle gelecek, bir saat içinde de annem. Cecilia'yı almaya geldiler. Cece'ye bayılıyorlar ve biz kendimizi kız kıza gecelerimize atmadan önce onunla her zaman en azından biraz tanışmayı talep ediyorlar.

Mutfak tezgahım, kesilmiş taze ot kalıntıları, domates dilimleri ve kenara atılmış bir somon balığının derisiyle darmadağınık. Ellerim balık kokuyor. Telefonu bir fırın eldiveninin altında buluyorum. Çalmaya devam ediyor. Numarayı tanımıyorum.

"Evet?" Kaşığı durularken telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum ve ellerimi hızla sabunlayıp duruluyorum.

"Ker?"

Hücreyi düşürüyorum. Göğsümden aşağı kayıyor. Telefonu yakalamayı başarırken tahta kaşık havada uçuyor ve her yere su sıçırıyor. Kaşık sekerek yere düşüyor.

"Evan!"

"Tanrıya şükür. Doğru numara olduğundan emin değildim."

"Numaramı nereden buldun?" Kaşığı alıyorum, musluğu kapatıyorum ve en kötüsünü emmesi için yere bir havlu bırakırken pisliğe bakıyorum. Bluzumun önü ıslak ve... lanet olası Evan!

"Ehh... otistik çocuklar için olan merkezde, onlar-"

"Telefon numaramı vermelerine izin verilmiyor!"

"Ben... kendimi kocanız olarak tanıtmış olabilirim."

"Ne?" Çığlık atıyorum. "Bunu neden yaptın ki? Ve eğer kocam olsaydın neden numaram sende olmazdı? Neden arıyorsun, Evan? Sana daha fazla para veremem, üzgünüm."

"Hey, arkadaş olarak arayamaz mıyım?"

Hayır, çığlık atmak istiyorum ama cevabımı biraz yumuşatmayı başarıyorum. "Bence biz

Arkadaşlar, Evan, üzgünüm ama o gemi çok uzun zaman önce kalktı. Dürüst olmak gerekirse, umarım kendi sorununu çözersin ama beni bu işin içine çekme, zaten yeterince sorunum var."

"Cecilia-" diyor, "o bir Russo mu?"

Her şey tamamen hareketsiz. Duyulan tek ses, hafif bir uğultu çıkaran fırın fanıdır.

Ona cevap verirken sesim kendi sesim gibi çıkmıyor. "Bunu sana söyleten ne?"

"Demek öyle. Kimin? Bir Russo'yla mı yattın, Ker? Bu ne lan?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum," diye tıslıyorum. Bağlantıyı kesmeye çalışıyorum ama o kadar çok titriyorum ki düğmeyi kaçırıyorum. Konuştuğunu duyuyorum ama ne dediğini duymuyorum.

Sik onu, sik onu, *sik onu!*

Sonunda aramayı kesmeyi başarıyorum ve daralan boğazımı tutarak dizlerimin üzerine, su birikintisinin içine düşüyorum. Nereden biliyordu? Kimse bilemez! Zar zor nefes alabiliyorum.

"Bir Russo'yu becerdin mi, Ker?"

Kanepeye doğru sürünüyorum ve dizlerime sarılarak yukarı tırmanıyorum. Neden bu saçmalık sürekli başıma geliyor? Ama nedenini biliyorum. Onların pençesindeyim. İsteyerek olmasa bile şeytanla dans ettim ve sonuçları bunlar. Bu benim hayatım.

Christian'ın iki gece önce söylediği sözler kafamın içinde yüksek sesle ve net bir şekilde çınlıyor. O gittiğinden beri, dersler boyunca, sınıf arkadaşlarımla konuşurken, geceler boyunca - yine uykusuz geceler boyunca- içimi kemirip duruyorlar.

"Öylesin."

Ben onunum. Onun malı, çocuğunun annesi, ne isterse yapabileceği.

"Bir Russo'yu becerdin mi, Ker?"

Hayır, yapmadım. Ama bir Russo beni becerdi.

İnledim ve yanaklarımı sildim. Cecilia odasında çizgi filmlere dalmış durumda ve Tanrı'ya şükür hiçbir şey fark etmedi. Arkadaşlarımla gelmesine yirmi dakika var, kendimi toparlamam, yüzümü yıkamam, kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor. Bu gece eğleneceğim. Hayatım boktan olabilir, ama eğlenebileceğim birkaç pencereyi yok etmesine izin vermeyeceğim.

Gayle ve Rebecca'ya sarılıp vedalaşırken biraz sarsıldım. Evan'dan gelen telefonun gecemi mahvetmesine izin vermedim, her ne kadar aklımın bir köşesinde dursa da, Tanrı şahidim olsun ki, içmemem gereken birkaç kadeh şarabı içmeme neden oldu. Zihnim hoş bir şekilde vızıldıyor ve kendimi hafif, kaygısız hissediyorum.

Cuma günü Gayle beni konserlerinden birine götürecektir. Bana bir randevu ayarlamak istedi ama bu olmayacak. Christian'ın hayatta olduğunu ve Ğehre döndüğünü bilmiyor ve ben de elimden geldiğince onu bu bilgiden uzak tutacağım çünkü bu benim yüküm, bağkasının değil. Yine de

eğlenceli olacak. Onu sahnede görmek için sabırsızlanıyorum.

Kapıyı arkalarından kilitleyerek merdivenlerden çıkmaya başlıyorum, kapı zili çaldığında duruyorum. Bir şey mi unuttular? Aşağıya iniyorum ve hızla kilitleri açıp kapıyı açıyorum.

Gayle değil, Rebecca da değil.

Uzun boylu, iri yarı bir figür kapımın önünde duruyor, gözleri simsiyah, saçları alnının üzerinde dağınık bir şekilde sallanıyor.

Christian Russo.

"Bir Russo'yla mı yattın, Ker?"

"Öylesin."

Çılgılık atıp kapıyı kapatmaya çalışıyorum ama avucunu kapıya vurup hareketi durduruyor. Nedenini bilmiyorum. Buraya daha önce de gelmişti. Sadece Christian, ama bu gece bir şeyler farklı. Onunla ilgili bir şey tehlike çılgınlıkları atıyor.

"Ben yatmaya gidiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Bu-"

"Mükemmel," diyor karanlık bir sesle, bir kürdan tükürüyor ve kapıyı arkasından iterek koridoru o heybetli varlığıyla işgal ediyor.

Hareket edemiyorum ve çok yakınımda duruyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Kerry," diyor elini kaldırırken, başımın, omzumun, kolumun hatlarını takip etmesine izin vererek ama bana dokunmadan, aramızdaki havayı ateşe vererek. "Artık uzak kalamam. Kalmayacağım."

"Ne diyorsun sen?" İçim sıvılaşmış gibi hissederken mırıldanmayı başarıyorum.

Christian eğiliyor, ben bir adım geri atıyorum, o da beni takip ediyor, duvara çarpıyorum ve ani duruştan sıçıyorum, kaçmak için etrafıma bakıyorum. Avuçlarını duvara vuruyor, biri bacağımın iki yanında. Viski ve sandal ağacı kokuyor, hafif narenciye kokusu da var. Kokusu beni etkiliyor. Hep öyle olur.

"Ne dediğimi çok iyi biliyorsun. Artık oynamayacağım."

"Oynadığımızı bilmiyordum," diye fısıldıyorum, karanlık bakışları karşısında donup kalıyorum.

"Güven bana. Ben oyun oynayacak biri değilim." Eğiliyor, gözleri benimkilerle aynı hizada, nefesi dudaklarımda sıcak. "Kımıldama."

Ağız benimkinin üzerine iniyor ve dizlerimin bağı çözülüyor, orada olduğunu bile unuttuğum ilkel bir ihtiyaçla. Ağızımı açmam için beni kandırıyor, göğsünü göğsüme bastırarak beni hapsediyor. Kendimi geri itiyorum, bu adama karşı kendimi savunmaya devam etme içgüdüsü neredeyse üç yıllık kaçıştan sonra içimde bu kadar derin kök salmış durumda.

"Christian."

"Kapa
çeneni."

"Hayır! Chr-"

"Tek kelime etme, Kerry."

Eli boğazıma doğru ilerliyor ve ben gerilerek hırıltılı bir şekilde nefes alıyorum, sonra savunmasız boynum boyunca aşağıya doğru okşuyor, göğsümü kabaca, sıkıca kavramadan önce yaka kemiğimi izlemek için bir an alıyor,

acı verici.

Kıvraniyorum ve ne yapacağımı bilemiyorum. Neler olduğunu biliyorum. Neden burada olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok ve bana yardım edebilecek, bizi engelleyebilecek kimse yok. Saat gecenin ikisi ve o geldiğinde iyi uyanmış olmama rağmen şaraptan hafif başım dönüyor. Uyuşmuş zihnim tehlike çılgınlıkları atsa da bedenim ona tepki veriyor.

Eli karnım boyunca iniyor, kalçamın kıvrımını takip ediyor, uyluğumun dış kısmı boyunca aşağı iniyor ve elbisemi avucunun içine alıp yukarı çekmeye başlıyor.

Ağzı hâlâ benimkini yutuyor ve parmaklarının ucu aniden kalçamın çıplak teniyle buluştuğunda ona duyduğum açlık artıyor.

Bacaklarım beni zar zor taşıyor. "Christian," diye mırıldanıyorum. Artık itiraz etmeye mi çalıştığımı yoksa devam etmesini mi istediğimi bilmiyorum.

Elbisemi sert bir çekişle yukarı çekiyor ve iri, kaba elini bacaklarımın arasına koyuyor, parmakları açıklığıma bastırırken başparmağı klitorisime sürtünüyor, vahşi arzusu ile ağrıyan çekirdeğim arasında sadece külotum var.

"Sırılsıklam olmuşsun Ker," diye inliyor. "Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var." Ovalamaya devam ediyor, biraz fazla sert ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu artık bilmiyorum. "Söyle bana, başka biriyle birlikte oldun mu?" Külotu yana itiyor ve ıslak yarığım boyunca ileri geri, alay ederek kayıyor. "Birlikte oldun mu?"

"Hayır!" Nefes nefese kaldım. "Hiç kimse yoktu."

Kaya gibi sertleşmiş çıkıntısını karnıma doğru daha sert iterken içinden bir ürperti geçiyor. Biraz geriye yaslanıp bana bakıyor, gözleri şiş ağzım, gözlerim, saçlarım arasında gidip geliyor ve tekrar gözlerime dönüyor. "Beni diğer herkes için mahvettin, Ker. Sana havadan daha çok ihtiyacım var."

Parmaklarını içime sokuyor, beni mızraklıyor. Tutarsızca haykırıyorum, titreyen bacaklarımın üzerinde kendimi destekleyemiyorum.

"Buraya gel." Daha fazla uzatmadan beni kaldırıyor ve bacaklarımı beline dolayarak beni merdivenlerden yukarı taşımasına izin veriyorum.

Beni yatağa fırlatırken pantolonu ağırlaşıyor ve alnında boncuk boncuk terler beliriyor. "Çok ama çok kötü bir kız oldun Kerry ve tek yapman gereken sözünü tutmakken bana direnmeye, benimle savaşılmaya devam ediyorsun.

Bana doğru hamle yaparken geri çekiliyorum. "Ne sözü?"

"Bir keresinde bana benim olduğunu söylemiştin. Seni bu konuda tutacağım. Çık şu lanet elbiseden. Seni görmek istiyorum."

Onun mu? Neden bahsediyor? Sonra kafama dank etti. "Ne oluyor *lan*? Bu sen beni öldürmeye çalışmadan önceydi!"

"Defol. Çık. Of. Elbiseden. Elbiseden. Yoksa onu ikiye ayırırım." "Yapamazsın!"

Daha geriye gitmeye çalışıyorum, başım arkamdaki duvara çarpıyor. Christian bir dizini

Eliyle bileğimi kavıyor ve beni kolaylıkla kendine çekiyor. Elbisem belime kadar iniyor ve onu tutuyor.

"Hayır! Bekle!"

Elini tutup kaldırırken ellerim şiddetle titriyor. Kendimi dizlerimin üzerine çökmeye zorluyorum, tüm varlığım bana bunun böyle olmaması gerektiğini, bir sevgilinin nazik olması, tehditkâr olmaması, şefkatli olması, talepkâr ve sert olmaması gerektiğini haykırıyor. Sırtımı ona dönene kadar ayağımı sürüyerek fermuarı gösteriyorum.

"Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

Çıkardığı inilti amıma bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Sıcacık parmakları sırtım boyunca, kasten yavaşça okşarken, fermuarı indiriyor ve elbisem yanlara düşerek tüm sırtımı popoma kadar ortaya çıkarıyor. Tüy gibi hafif bir okşayışla elbisemi omuzlarımdan itiyor ve dizlerimin etrafında toplanarak yatağa düşmesine izin veriyorum.

"Güzel," diye inliyor. "Eğil." Büyük bir avucunu kürek kemiklerimin arasına koyuyor ve itiyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğümde, itaat etmem gerektiğini biliyorum.

Geçen seferi hatırlıyorum. Benim gücüm onun acımasız gücünün yanında bir hiç. Geçen seferi hatırlıyorum ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Acıyı, korkuyu, şehveti ve arzuyu hatırlıyorum.

Okşamalarını ve bana şaplak atmasını hatırlıyorum. Boyun eğmek zorunda kalacağımı biliyorum. Hayır cevabını kabul etmeyecek.

Avuçları sıcak ve nasırlı, popomu okşuyor. "Çok yumuşaksın, Ker. Çok solgunsun." Tokat beklenmedik bir şekilde geliyor ve beni derinden sarsıyor. İleri atılıyorum ama kalçalarımı kavrayıp beni geri çekiyor. "Benden kaçmaya çalıştın." Eli haince yumuşak, sonra bana bir tokat daha atıyor ve ben çığlık atıyorum.

"Güvenli bir kelime istiyorum, Christian!"

"Lanet olası bir güvenli kelimeye ihtiyacın yok," diye homurdanıyor. "Sen benimsin. Sana zarar vermeyeceğim. Çok fazla." Avucu tekrar tenime değiyor ve artan sıcaklıkla karışık korku içinde haykırırken yüzümü yatağa gömüyorum.

"Ben seninim!" Nefes nefese kaldım. "Ben seninim. Senin olacağım ama bana *bir şey* vermelisin. Beni korkutuyorsun." Hareket etmiyor. Kesik kesik nefes alışını dinliyorum.

Ham tenime serin bir hava üflerken, hassas kıcımdaki dudakları yumuşak ve yatıştırıcı. "Bu seni tahrik ediyor mu? Korkmak?" Islanmış külotumu ısırp kenara ittikten sonra ıslak yarığım boyunca klitorisime kadar bir yol yaladığında inliyorum. "Çünkü çok ıslaksın bebeğim."

Öyle mi? Öyle olduğunu biliyorum. Nedenini bilmiyorum ama sanki Christian'ın acımasız ruhu benim yumuşaklığımla eşleşmek için yaratılmış gibi, sanki onun pürüzlü kenarları Kerry'yi oluşturan çatlaklara uyuyor. Sanki birlikte bir bütünüz.

"Biraz," diye fısıldıyorum, yüksek sesle söylemeye utanıyorum.

Kıçımın bir yanağını ısırp külotumu kaptığı ve yırtarak çıkardığı için inliyorum.

Be

n. "Bunun sadece filmlerde yapılan bir şey olduğunu sanıyordum," diye nefes nefese kaldım. Christian alay ediyor. "Engelleri sevmiyorum." Yüzünü tekrar bacaklarımın arasına gömüyor, dili

Parmaklarını tekrar içime sokarken, önce yavaşça, sonra daha sert, daha hızlı iterken klitorisimin etrafında sertçe dönüyor, fiske vuruyor, emiyor.

Çarşaflara tutunup inliyorum, geriye sallanıyorum, beni gittikçe kenara yaklaştıran hevesli dokunuşunu karşılıyorum. Tüm odağım tek bir noktaya dönerken başım dönüyor. Teni benimde, dili ve parmakları beni daha yüksek sesle inletiyor, titremeye başlıyorum, aklımı kaybetmenin eşiğinde sallanıyorum, kim olduğumu ve kiminle olduğumu unutuyorum.

Durup geri çekildiğinde ağlıyorum.

"Hayır!"

"Beni şimdi istiyorsun,
değil mi?" Yatağa doğru
inliyorum.

"Söyle bana!" Bana sert bir tokat atıyor, çok sert ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Bir sonraki tokat daha da sertti ve çığlık attım.

"Christian, hayır, *lütfe*!"

Eğilip çenemi tutuyor, gözleri benimkilerle buluşuyor, yanaklarımdaki yaşlara dalıyor ve sonra tekrar bakışlarımla buluşuyor.

"Bana benim olduğunu
söyle." "Bana bir kelime
söyle," diye tısladım.

"Bana boyun eğceğini ve benimle savaşmayı bırakacağını söyleyene
kadar olmaz." Dudaklarımı birbirine kenetledim ve meydan
okurcasına ona baktım. Sikeyim onu!

"Kerry," diye homurdanıyor.

"Öylece gelip alamazsın, alamazsın, alamazsın. Seni lanet olası göt!"

Christian gülüyor ve yüz hatları aydınlanırken, kalbim onun ne kadar güzel
olduğunu anlıyor. "Yapabilirim. Ve yapacağım."

Geri çekiliyor ve beni sertçe şiltenin üzerine itiyor, avuç içi belimde ağırlaşıyor. Tekme atıyorum, kaldıraç almaya çalışıyorum, kaçmaya çalışıyorum, ama o kalçalarımın üzerine oturuyor.

"O ilk geceyi hatırlıyor musun?"

Hâlâ mücadele ediyorum ama o konuşurken hareketsiz
kalıyorum. "Ne?" "Seni mutfak tezgahına doğru ittiğimde
mi?"

Hatırlıyor muyum? Şaka gibi. Onunla geçirdiğim her saniye hafızama kazındı, ruhuma işlendi.

"Evet."

"Neredeyse seni orada ve o anda alıyordum. Senin rızan olsun ya da olmasın. Beni durduran neydi biliyor musun?"

Titreyerek nefes veriyorum ve başımı sallıyorum.

"Ben de öyle. Sence bu gece beni durduracak bir şey var mı?"

Nefesim kesiliyor, ilkel ihtiyaç bacaklarımın arasında yeni bir fırın başlatırken bir sonraki nefesimi almak için savaşıyorum. Sonra tekrar başımı sallıyorum. Hayır, bu gece hiçbir şeyin onu durdurabileceğini sanmıyorum. Sadece içinde birazcık dürüstlük olması için dua edebilirim. Bana zarar vermeyeceğini söylemişti. Her zaman bana zarar vermeyeceğini söyledi, beni gerçekten incitmek istediği bir zaman hariç.

"Aferin kızıma." Sesi boğuk, tahrik edici ve sadece bu bile beni tekrar kıvrandırıyor. Onu istiyorum ve kaçmak istiyorum.

"Lütfen."

Bir el gürültülü bir şaplakla kışma iniyor ve ikinci kez, üçüncü kez. Bir daha. Ve tekrar. Saymayı unuttum. Durduğunda, çığlık atıp atmadığımı bilmiyorum ama boğazım acıyor. Beni okşuyor, bacaklarımın arasına dalıyor, çaresiz etimi buluyor.

"Benim olduğunu söyle." Okşamaya devam ediyor, baskı yapıyor. Konuşmadığım zaman duruyor. "Söyle bana." Klitorisimin etrafında kısa, kısa daireler, dar kanalında zar zor bir parmak, tatmin edici olmayan, alaycı, bir tatmin vaadi.

"Sen kötüsün!" Yüzümü kollarımın arasına sıkıştırdığım yorgana gömüyor ve onu sıkıca kavriyorum.

"Öyle mi?"

Yine durdu. Acı çekiyorum. Çok yaklaştım. Çok, çok yakın. "Ben seninim! Sikeyim seni! Sik beni!"

Derin, karanlık kahkahası göğsünde gümbürdüyor, parmaklarıyla beni mızraklıyor, itiyor, başparmağını dar arka deliğime itiyor, itiyor, giriş kazanıyor.

"Tanrım," diye ağlıyorum.

"Kendine dokun, Kerry. Benim için gel."

Sertçe yutkunuyorum ve elimi bacaklarımın arasına itiyorum, amım çiğ, hassas, karıncalanıyor. Şişmiş klitorisimin, kendimi kaybetmeden önce son bir okşamaya ihtiyacı var, onun ellerinde tamamen çözülüyorum.

Hristiyan

Kerry parmaklarımın üzerinde kıvranıyor, sırtı ince bir ter tabakasıyla kaplı, kalp şeklindeki küçük poposu geriye doğru itiliyor, davetkâr, güzelce kızarmış, acımasız avuçlarım yüzünden teni benek

benek olmuş. Daha sütyenini bile çıkarmamıştım. Ağrıyan sikimi henüz pantolonumdan bile çıkarmadım ama acısını ve zevkini görmek, onu bu kadar kararsız ve benim için hala bu kadar vahşi görmek çok hoşuma gitti.

Son bir titremeyle tamamen hareketsiz kalıyor, sadece göğsü kabarıyor. Parmaklarım hala onun içinde.

sıcak, dar amcığı ve sikim oraya, onun darlığına, o ıslak sığağı girmem için ıgık atıyor.

"Kııldama." Ayağı kalkıyorum ve pantolonumu çıkarıp
üzerimden atıyorum. "Yapamam," diye inliyor.

Gölüyorum. İyi, güzel.

"Safeword," diye fısıldıyor. Kesinlikle yenilmiş görünüyor, neredeyse kırılmanın eşiğinde. Ama öyle olmadığını biliyorum. Gerektiğini düşünürse benimle savaşıacağını biliyorum. Ve böyle hissediyor olabilir.

"Ne istiyorsun o zaman?"

Acımasız olabilirim, sertliğı severim ama ona saldırmaya niyetim
yok. "Kanada."

Kıcına bir tokat atıyorum, zıplıyor. "Siktir, hayır. Başka bir şey." Gölleğimi ve külötümü
ıkarıp taş gibi olmuş sikimi elime alıyorum, okşuyorum, neredeyse titriyorum. Yatağın üzerinde diz
Çökerek kalçalarını birbirinden ayırdım. "abuk bir şeyler bul Kerry, yoksa hiç bulamayacaksın."

"Kırmızı," diye soluk soluğı bağılıyor. "Kırmızı!"

Elimi poposuna koyuyorum ve seğıriyor, bu da sırtımama neden oluyor. Kerry'nin benden
korkmasını istemiyorum. Yatak dışında. Ama yatakta, onun ateşli, ağlayan, dehşete düşmüş ve
kendinden geçmiş olmasını istiyorum. Parmaklarım onun ıslak, kaygan çekirdeğini buluyor. Ben
onu okşarken, doldururken, iterken, hazırlarken kıvranıyor.

"ok iyi." Aletimi, başımı onun girişine hizalıyorum, yukarı aşağı alay ediyorum, doğru noktayı
buluyorum, kıcını benimle buluşmak için kavislendirmesini sağıyorum. "Bunu kötüye kullanma."
Sert bir hamleyle içeri itiyorum. Kerry ciyakladı. Çarşafı kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyor.

Tam bir cennet. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Çok sıkı, sikimi yumuşak, ipeksi
kanalıyla sarıyor.

"Bana direnme," diye fısıldıyorum içinde hareket etmeye başlarken. Öne doğru eğilip bileklerini
kavıyorum ve sertçe yatağı bastırıyorum. "Bana bir daha asla direnme. Seni istiyorum; beni
istediğini biliyorum. Artık oyun yok."

Sertçe iterek, nefesini keserek onu yan çeviriyorum. Diğer elimle klitorisini okşarken kalçasını
göğsüme bastırıyorum. Kerry'nin geniş gözleri koyu, koyu ela yeşili, doğal kalın koyu kirpiklerle
erevelenmiş. Bana şaşkınlıkla bakıyor, gözleri şehvetle kaplanmış.

"Ben," diye mırıldanıyor, "yapmadım, Tanrım-" Tüm vücudu geriye doğru eğilirken
boynundaki kaslar geriliyor. Klitorisine masaj yapmaya devam ederken itişlerimi
yoğunlaştırıyorum. Yanaklarında yoğun bir kızarıklık oluştu. Kızıllar. Çok kolay morarır ve
kızarırlar. "-Oyun oynamadım," diye homurdanıyor sonunda. "Tekrar boşalacağım!"

Kalçalarını sallıyor, itişlerimi karşılıyor, amının duvarları kasılırken ıgık atıyor, beni sertçe
sıkıyor. Vuruşlarımı yoğunlaştırıyorum, önümdeki yatakta çırpınan kadının görüntüsüne kesinlikle
bayılıyorum. İçimdeki her sinir bir jilet keskinliğinde tek bir noktaya odaklanıyor.

"Siktir, Kerry," diye inledim. "Korunuyor musun?"

"Hayır!" diye bağıyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. "İçime girme."

Bir an için aklım karıştı. Neden olmasın?

Çekiliyorum. Çok yaklaştım. Bir canavar olabilirim ama onu çocuk yapmaya zorlamayacağım. Tekrar.

İlk seferinde harika olmasına rağmen.

Kollarından tutup onu döndürüyorum ve sırtüstü yatarken başını yatağın kenarına, sikimin tam önüne koyuyorum.

"Kımıldama. Ve hiçbir şeyi güvenli hale getirme." "İşler böyle yürümüyor," diye nefes nefese kalıyor.

"Kapa çeneni ve ağzını aç."

İçime doğru iterken içimden bir ürperti geçiyor. Beni tatmasına izin veriyorum ve sikim beklentiyle seğiriyor.

Sonra daha derine, daha derine itiyorum ve itmeye başlıyorum ve aman Tanrım. İnanılmazdı.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken Kerry öğürüyor ve kalçalarımı itiyor. Nefes almasına izin veriyorum ve boğazına tekrar soktuğumda, eğilip elimi bacaklarının arasına koyuyorum, ıslak yarık boyunca kayıyorum, arka girişini buluyorum, her iki deliğin içine itiyorum, itişlerimi eşleştiriyorum.

Aletime ısı hücum ediyor, muazzam, kavurucu bir ısı ve ağzına boşaldığımda zihnim kararıyor. Sertçe. Amcığı parmaklarımın etrafında tekrar kasılmaya başlıyor, kıcı da öyle. Oraya gideceğimi zaten biliyorum. Onu bağlayacağım, durmam için yalvarana kadar boşalmasını sağlayacağım. Ona kendi zevkinin güvenli kelimesini yazdıracağım, çünkü daha fazla dayanamayacak.

Çekiliyorum ve dizlerimin üzerine çöküp ellerimle yanaklarını avuçluyorum. Kerry kıpırdamadan yatıyor, sadece gözleri hareket ediyor ve benimkilerin arasında gidip geliyor. Başımı eğiyorum, onun baş aşağı pozisyonunu dengelemeye çalışıyorum, sonra yükümün nereye gittiğini merak ederek ona bakıyorum. "Yuttun mu?"

Kerry alay ediyor, karnının üzerinde dönüyor ve yorganı kendine doğru çekerek sırtına örtmeye çalışıyor. "Başka seçeneğim yoktu yoksa boğulacaktım."

Sırıtmadan edemiyorum. "Seni çok seviyorum."

Doğruluyor, poposu topuklarına değdiğinde inliyor ve hızla pozisyon değiştirerek bana karanlık bir bakış atıyor. "Aklın başında değil."

"Bir daha gevezelik etme."

Gözleri yumuşuyor ve içinden bir ürperti geçiyor. "Üşüyorum," diye fısıldıyor.

"Buraya gel, bebeğim." Onu kaldırıyorum ve yanına uzanabilmem için hareket ettiriyorum, sonra yorganın altına da giriyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Bir an için direniyor, kendini tutuyor. Güvensizlik var ve bu hoşuma gitmiyor ama onu suçlamıyorum. Asla onun parlak zırlılı şövalyesi olamayacağım ama onu ve bebeğimizi ölene kadar koruyacağım ve o da buna güvenmeyi öğrenecek.

Kerry sonunda rahatlayıp ona sokulduğunda, kalbim saf mutlulukla sarsılıyor. Saçlarını,

yanağını okşuyor, başparmağımın alt dudağının kıvrımlarını takip etmesine izin veriyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum.

O sessiz. Aşağı bakıp gözleriyle buluşuyorum. İçlerinden bir sürü duygu geçiyor ve bir insanın nasıl bu kadar çok ifadeye sahip olabildiğine inanamıyorum. Bana bakıyor, saçlar, gözler, burun,

ağzıma, gözlerime.

"Sen de öylesin," diyor sonunda.

Neredeyse onu kendime ezecektim. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu, bende ne kadar derin bir yer edindiğini bilemez. Tek umudum, onun da benim için aynı duyguların en azından bir kısmını hissetmesi.

Bitişikteki banyodan gelen sifon sesiyle uyandım. Gerinirken, kremi almış büyük bir kedi gibi hissediyorum. İçimde bir sakinlik hissi var. Bunu çözeceğiz, hayatlarımız olan bu karmaşada yolumuzu bulacağız. Biraz daha uyuyacağız, ama sonra onu tekrar alacağım. Onu nasıl bağlayacağıma, becereceğime, sözlerini poposunun rengiyle -kırmızı- eşleştirene kadar nasıl şaplak atacağıma dair görüntüler gözümün önünden geçiyor ve sikim seğiriyor. Belki de uyumayacağız.

Dışarı çıktığında üzerinde eşofman altı ve tişört vardır. Gözleri parlak ve burnunun ucu biraz kırmızı.

"Bu değil-"

Kerry kollarını göğsünde kavuşturuyor, dudakları geriliyor. "Chloe'ye ne yaptın?" Bir an için tamamen boşluğa düştüm. Kimden bahsediyor bu?

"Arkadaşım. Ne yaptın sen?"

Chloe. *Hay sikeyim.*

Arkadaş.

Kerry'yi bulamayınca, Chicago'dan kaçtıktan sonra, çaresiz kaldım ve güvenebileceğini düşündüğüm tek kişiyi aradım. Karanlık bir yerdeydim. Biraz kaba davranmış olabilirim.

"Kim?"

Kerry bir adım daha yaklaşır. "Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Yemin ederim, eğer bana gerçeği söylemezsen, seni bir daha asla içeri almam. Cecilia'yı görmene asla izin vermeyeceğim!"

Çırlıçılak yataktan fırlıyorum ve ona doğru yürüyorum, içimde karanlık bir öfke yükselirken onun üzerinde yükseliyorum. Herhangi bir talepte bulunacak durumda değil.

Hareket etmiyor. Bakışlarımı tutabilmek için başını arkaya yaslamak zorunda kalıyor ve onunki sert, inatçı. "Chloe'yi sen mi öldürdün?"

"Ne oluyor lan? Hayır!"

Ölmedi. Durumu pek iyi değildi ama onu son gördüğümde hayattaydı.

"Ama sen *bir şey* yaptın. Bunu biliyorum. Söyle bana. Buraya geleceğini biliyorum. Seninle olmamı isteyeceğini, bana emredeceğini biliyorum. Hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorum, çünkü sen ya da lanet amcan bundan emin olacak, ama şunu bil Christian: Yaşadığım sürece sana bir daha *asla* güvenmeyeceğim."

Midem çalkalanıyor. Ona gerçeği söyleyemem. Bu çok çirkin. Ama ona yalan da söyleyemem.

Dönüp kıyafetlerimi buluyorum ve ona ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken onları tekrar giyiyorum.

Cehennem.

Döndüğümde hâlâ aynı pozisyonda duruyor, yüz hatları donmuş.

"Bir keresinde arkadaşınla tanışmıştım. Sen Chicago'dan kaybolduktan sonra." Kerry konuşmuyor.

"Cevaplar istedim. Nerede olduğunu bildiğini sanıyordum. Sürekli inkâr ediyordu." Derin bir nefes aldım ve bir şey söylemesini bekledim. Söylemedi. Bu limandaki Kerry. Kulübedeki ilk günkü Kerry. Dişi kaplan, bizi bu kadar iyi bir eş yapan içindeki karanlık. "Kendimi ikna etmek zorundaydım."

"Kıvrınmayı kes, seni sikik," diye hırlıyor.

İlerleyip onu duvara doğru itiyorum, elimle çenesini kavırıyorum. "Bu lanet tavrına dikkat etmelisin!"

"*Umurumda değil!*" diye bağılıyor yüzüme. "Chloe'ye ne yaptın? Nerede o?"

Gitmesine izin verdim ve bir adım geri attım. Bir elimi saçlarımın arasından geçirirken irkildim. Bunu iyi karşılamayacak. "Onu dövdüm."

"Ne oluyor lan? Çık dışarı!" Sanki beni bir santim bile hareket ettirebilecekmiş gibi göğsümü itiyor. Gözyaşlarını, öfkeli gözyaşlarını ve kararlı yüzünü gördüğümde midem sıkışıyor. "Git, Christian! *Git buradan!* Defol git buradan!"

"Gerçeği istedin," diye hırladım. "Onu dövdüm ama canlı bıraktım, birkaç kemiği kırıktı, öleceği bir şey değildi! Kayıp olduğundan haberim yoktu."

Kerry dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırırken gözleri kısılır. "Senden nefret ediyorum! Seni asla sevemem!"

Asla. Senin olduğun her şeyden nefret ediyorum! Defol git buradan."

Beni hareket ettirmek için yaptığı fiziksel küçük girişimlerden değil, sözlerinin gücünden dolayı sendeleyerek geri çekiliyorum. Göğsümden acı fışkırıyor. Ben acı *çekmem*, acıyla uğraşırım. Duygular seni zayıflatır ve benim işim bitti.

"Bu iş daha bitmedi," diye homurdanıyorum ve hışımla merdivenlerden iniyorum. Kalbimin olması gereken yerde dönen karanlık bir boşluktan başka bir şey yok, içimdeki canavar öfkeyle kükrüyor. Bunu düzeltebilir miyim bilmiyorum ama inatçı değilsem hiçbir şeyim. Onu yıpratacağım. O benim. Her zaman benim olacak, ne olursa olsun. O ve kızım.

Bölüm 20

Kerry

İ Kapı o kadar sert kapanıyor ki tüm temel sarsılıyor. Kalbim göğsümde çarparken, düzensiz nefesler alıp veriyorum. Öfkem derin bir üzüntüyle karışıyor.

hiçbir şey kalmayana kadar beni yiyeceğini zaten biliyorum.

Christian benim için hiçbir şey olamaz ama yine de o benim tüm dünyam. Var olduğunu hiç bilmediğim karanlık bir tutkuyla beni uçuran tek kişi o. O benim çocuğumun babası ve ne olursa olsun, Cecilia'ya karşı derin bir bağlılığı olduğu aşikâr.

İlk hıçkırık boğazımı yırtıp geçtiğinde, beni dizlerimin üzerine çökerten ağlama dalgasını hiçbir şey durduramaz. Kalın halının üzerinde küçük bir top gibi kıvrılıyorum ve artık gözyaşı kalmayana kadar ağlıyorum.

Suçluluk duygusu beni boğuyor. Hepsi benim hatam. Tamamen ve tamamen benim hatam, başından sonuna kadar? Hayır.

Sonu yok.

O sabah Salvatore ile konuşmamış olsaydım? Küçük David gördüğü kırmızıyı anlatırken bu kadar canlı bir hayal gücüne sahip olmasaydım. Chloe'yi bu işe karıştırmasaydım. Kaçmasaydım.

Eğer, eğer, eğer.

Saat sabahın sekizini biraz geçiyor. Annem ve Cecilia uyanmış olmalı. Annemi istiyorum. Tekrar küçük olmak istiyorum. Tüm bunların geçip gitmesini istiyorum. Çok acıtıyor.

Şişmiş yüzüme biraz su sıçratırken ellerim titriyor, sonra anahtarlarımı ve telefonumu alıp birlikte geçirdiğimiz gecenin anılarıyla yankılanan boş evimden kaçıyorum. Son içkimi içtiğimden beri yeterince saat geçti mi emin değilim ama bekleyemem. İyi insanlarla, beni basit söz ve eylemlerle seven insanlarla birlikte olmalıyım.

Pazar sabahı erken saatlerde San Francisco'da pek trafik olmaz. Taksiler. Çöp kamyonları. Garip saatlerde çalışan insanlar. Arada sırada çok yavaş giden, düzensiz şerit değiştiren, eyalet dışı plakalı

erkenci turistler. Ve ben, çok hızlı sürüyorum, gözyaşlarımdan görüşüm bulanıklaştı, şeytandan kaçıyorum.

Arkadaşımı düşündüğümde içime bıçak saplanıyor. Tekrar ve tekrar. Cece'nin beni saran sıcak kollarına, bağlılığına ve koşulsuz sevgisine ihtiyacım var. O benim kayam ve dünyanın merkezi.

Annemin garaj yoluna park ederken lastiklerimin altında çakıllar çıtırdıyor. Meraklı bir baş mutfak penceresindeki perdenin arkasından dışarı bakıyor ve uyandıkları için rahatlayarak nefes veriyorum. Kapı açılıyor ve annemin şaşkın yüzü beni karşılıyor, darmadağınık halimi görünce şaşkınlığı endişeli bir kaş çatmaya dönüşüyor.

"Kerry! Ne oldu?"

"Açıklayacağım," diye boğuluyorum. "Cecilia nerede?" Koridora bir adım atıyorum ve sağdaki odadan gelen çocuk şovunun sesine doğru yürüyorum. Babamın eski ofisi, hâlâ pencerenin yanında büyük meşe masasıyla duruyor ama onun dışında misafir odasına dönüştürülmüş.

Cecilia başını kaldırıyor, küçük sevimli yüzünde şaşkın bir ifade, koyu renk gözleri açılıyor. Sonra yataktan sürünerek kalkıyor ve kollarını bacaklarıma dolayarak bana doğru koşuyor. "Anne!"

"Balkabağım!" Dizlerimin üzerine çöküp sırtına sarılıyorum, onu sıkıca tutuyorum, vücudunun benimkine sımsıkı sarılmasının, göğsünün kabarmasının, pudra kokusunun tadını çıkarıyorum.

Lakabına şaşırdım. Ona daha önce hiç böyle hitap etmemiştim. Sanki babam benim aracılığımla söylemiş gibi.

"Ayılar, anne!" Televizyonu işaret ediyor. "Gel!" Elimi tutuyor ve ben de onu takip ederek çekyatta yanına uzanıyorum.

Annem kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapının pervazına yaslanmış duruyor. Kusursuz, kırışksız mavi bir elbise giymiş, kusursuz bir makyaj yapmış ve saçları mükemmel bir şekilde düzenlenmiş. Tam benim annem. Görünüşü.

Berbat görünüyorum ve bunun farkındayım.

"Kahve yapıyorum," diyor ve arkasını dönüyor.

"Birazdan gelirim," diye yarı bağıryorum kaybolan arkasından, sonra kızıma daha sıkı sarılıyorum ve sevgimizin ya da yakınlığımızın ruhuma sızmasına ve dikenlerin en kötüsünü kovmasına izin vermeye çalışıyorum.

Sonunda kendimi dikkatlice kollarından kurtarıyorum. Gösteriye daldığı için farkına bile varmıyor. Korkuyla dolu bir şekilde, önünde iki fincanla kanepede oturan anneme doğru ilerliyorum. Yanına oturuyorum ve başımı omzuna yaslıyorum.

"Anne, iyi değilim. Bu hiç iyi değil."

"Anlayabiliyorum tatlım. Sana ne oldu? Başın belada mı?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Bana söylemek ister misin? Bir şey yapabilir

miyim?" "Evet ve hayır."

Ona isim vermiyorum ama neredeyse her şeyi anlatıyorum. Mafyadan bahsetmiyorum, Salvatore'un varlığından bahsetmiyorum, sadece Christian'dan bahsediyorum. Beni neredeyse öldürdüğünü söylemiyorum, sadece tanıştığımızı, Cecilia'yı yarattığımı, aramızda bir şey olduğunu

düşündüğümü, beni nasıl takip ettiğini ve sonunda beni bulduğunu anlatıyorum. Ona fedakarlığını, bağlılığını ve şimdi de saplantısını anlatıyorum. Ona ne kadar acı verdiğini anlattım.

"Polise gitmelisin, Kerry!"

"Anne, yapamam. Lütfen bana nedenini sorma ama eğer yaparsam, sen yaparsan, herhangi biri yaparsa tehlikede olurum.

Lütfen bana güvenin."

"Bunca zamandır yalnız mıydın?"

"Gayle ve Rebecca ile biraz konuştum. Annem... Chloe, kayıp ve sanırım onun bu işle bir ilgisi var." Gözlerim yine yaşlarla doldu. "Yapamam!" Sesim kesiliyor ve annem beni sımsıkı kucaklıyor.

"Bana söylemediğin şeyler var," diyor zeki annem.

Başımı salladım. "Ama gerçekten yapamam. Sadece canım yanıyor. Canım acıyor. O benim her şeyim ama onu bir daha görmek istemiyorum."

"Bu adama aşık mısın? Kerry, tehlikeli birine benziyor!"

"Öyle," diye fısıldadım, "ama Cecilia ve bana asla zarar vermez." "Bilemezsin-"

"Hayır, biliyorum. Bütün o diğer şeyler... O iyi bir adam değil. Bana iyi, nazık bir adam lazım, o değil... Ben ne yaptım? Neden o olmak zorundaydı anne?"

Annem cevap vermiyor. Bunun bir cevabı yok. "Evan gibi biri mi?" diyor sonunda.

"Belki."

"O iyi bir adam."

Aldatmasını ve şimdi de çalmasını, tüm aptallıklarını, aslında sadece saflık olduğunu düşünüyorum. Ama yıllarca süren arkadaşlığımızın da bir anlamı vardı. Sakin bir hayattı.

"Onun gibi biri."

"Ama o değil?"

"Hayır, anne!"

Beni aldattığını, evliliğimizin son altı ayında ofiste bir sarışınla yattığını hiçbir zaman tam olarak kavrayamadı, ama ona defalarca anlatmaya çalıştım ve o inkar içinde yaşamaya devam etti. Başlangıçta beni yeterince eş olamadığım için suçluyormuş gibi bile hissetti ama en azından bu geçti. Evan'ı gerçekten seviyordu.

Saatlerce kalıyorum, nihayet biraz kendime geldiğimde öğle yemeğini geçene kadar. İçinde bulunduğum karmaşanın bir çözümü yok. Ona uzak durması için bağırdım, Cecilia'yı görmesine izin vermeyeceğimi söyledim ama bu benim için tutulması imkansız bir tehdit. O istediğini alacak ve ben gerçekten onu bir daha görmek istemiyor muyum? Bu düşünce beni incitiyor. Her şey acıtıyor. Bir daha huzur bulabilecek miyim?

Arabada eve doğru giderken telefonum çaldı. Numarayı hayal meyal hatırlıyorum ama çıkaramıyorum. Aramayı hoparlöre alıp cevap veriyorum. "Evet?"

"Tekrar aradığım için çok özür dilerim." "Evan?"

Aman Tanrım. *Bir Russo'yu mu becerdin?* D n geceki sert sözleri kulaklarımnda  ınılıyor ama

Aynı zamanda: Haklı değil mi? Yargılayıcı tonu canımı yaktı ama bugün onun haklı olduğunu hissediyorum.

"Ker, sadece dün gece için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. O şekilde ortaya çıkmasını istememiştim." "Nereden bildin?"

"Bir arkadaşımın senin hakkında konuşuyordum, çocuğun olduğu hakkında. Bu beni biraz sarstı, üzgünüm, sadece içimi dökmek istedim ve o da kimin olduğunu biliyordu."

Görünüşe göre tam olarak kimin değil, ama çok yakın.

"Ker. Bugün bir kahve içmek ister misin? Sadece barışmak istiyorum. Cecilia'yı da getir, çok tatlı. Bende çocuk sahibi olma isteği uyandırıyor. Çok fazla yanlış yaptım ama şimdi onları nasıl düzelteceğimi biliyorum ve sonra hayatımı düzene sokacağım. Sizinle tanışmak bana ilham verdi."

Sorun Evan değil. O benim için doğru kişi değil. Ama onun gibi biri ve beni tam da normal bir insan görmek istediğim bir zamanda yakaladı. Ya da en azından normale yakın.

"Tabii. Aynı yerde mi?" "Evet! Saat üçte?"

"Bu mükemmel olur." Saat öğleden sonra bir ve duş almak, makyaj yapmak ve kendimi toparlamak için biraz zamanım olacak.

EVAN kafenin önündeki caddeyi arşınıyor. Arabamı park edecek bir yer ararken korna çalıp el sallıyorum. Dönüp bakıyor, sonra yüzü aydınlanıyor ve hevesle, neredeyse çocukça el sallıyor.

Cadde boyunca park edip iki arabanın arasına geri geri girdiğimde, koşarak geliyor, bakmadan caddeyi geçiyor ve tam motoru durdurduğumda kapımı açıyor. Telefonunu cebine koyarak elini garip bir selamla kaldırdı.

"Cecilia ile mi?"

"Evet."

"Kemerini çözmeme yardım eder misin?"

Gülüyorum. Yarım günlük sefaletten sonra özgürleştirici bir şey. "Elbette."

Bebek arabasını bagajda bırakıyorum. Kafe caddenin hemen karşısında. Evan, ellerini kalın sarı sakalına sokan ve saçlarını çeken Cecilia'yı taşıyor.

Hemen yanımızdaki asfaltta gıcırdayarak duran bir motorun ve tekerleklerin sesi kalbimi yerinden fırlatıyor. Evan'ı yoldan çekmek için dirseğinden tutuyorum. Siyah minibüsün arka kapıları çarparak açılıyor ve yüzlerinin alt yarısı kapalı, siyah giyimli üç adam dışarı fırlıyor. Biri beni tutuyor, Evan Cecilia'yı diğerlerinden birine veriyor. Beni yere attılar ve herkes minibüse atladı. Evan bana son bir kez baktı.

"Özür dilerim. Yapmak zorundaydım."

Kapılar kapanırken çığlık atıyorum ve minibüs cadde boyunca ilerleyerek bir sonraki kavşaktaki köşede kayboluyor.

"Cece!"

Zihnim bomboş ama kalbim acı içinde haykırıyor ve kafamın içindeki seslerin ağzımdan da çıkıp çıkmadığını bilmiyorum. Asfaltın üzerinde dört ayak üstündeyim, göğsüm yırtılmış gibi hissediyorum.

"Hanımefendi!"

Bir adam koşarak geliyor. Arkasında genç bir çift duruyor, yüzleri bembeyaz, gözleri kocaman. Bana doğru uzanıyor, beni ayağa kaldırmaya çalışıyor.

"Polisleri aradım! Plakayı aramaya çalıştım ama göremedim, her şey çok hızlı oldu. Sanırım birlikte olduğun adamı tarif edebilirim. Gelin lütfen."

"Kızım," diye nefes nefese kalıyorum gözyaşlarım akarken. "Kızımı aldılar!"

İçimde büyümeye devam eden bir boşluk var. Daha önce hissettiğim her şeyin ötesinde. Ruhum söküldü, bir parçam gitti, bedenimden koptu. Nerede o? Kimdi onlar? Nereye gidiyorlar? Neden? Korkuyor mu? Evan mı?

Evan!

Telefonumu karıştırıyorum, hala sokakta oturuyorum, yanımdaki adam konuşuyor ama ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Son aramalara bakıyorum ve Evan'ın aradığı numarayı buluyorum.

Bağlantı kesildi.

Hayır! Hayır!

Arabalar

korna

çalıyor.

"Bayan!"

Biri kolumu çekiyor.

Ayağa kalktım, uyuşmuş bir halde telefonuma bakıyordum.

Cecilia!

O zaman biliyorum.

Christian'ın numarası bende yok ama Salvatore'nin numarası bende var, yıllar önce adresini araştırdığım zamandan kalma. Bir şey onu saklamamı sağladı. Umarım hala aktiftir.

Adam kolumu çekiyor, sesi yalvarıyor ve ben kısa kişi listemi karıştırırken peşinden kaldırıma doğru sendeliyorum. Sadece S. yazıyor. Numaraya dokunup dua ediyorum.

"Evet?"

Sesi tanımıyorum. Konuşurken sesim titriyor ve beni yutmakla tehdit eden paniğe karşı yutkunuyorum.

"Salvatore ile konuşmam gerekiyor," diye nefes

nefese söylendim. "Bay Salvatore bir toplantıda.

Kimsiniz?"

"Kerry. Kerry Jackson. Lütfen! Cecilia hakkında! Çok acil! Cecilia tehlikede. Lütfen onu getirin.

Ya da Christian'ı. *Lütfen!*"

Sessizlik. Tam tekrar konuşacaktım.

"Bir dakika, bayan."

"Hanımefendi, polisler yolda. İçeri gelin." Adam beni kafenin içine götürdü ve itti.

bir sandalyeye oturdum. Telefona sarılıyorum ve sessizliği dinliyorum. Adam tezgahın arkasında kayboluyor ve sonra bir bardak suyla geri geliyor.

"Bayan Jackson. Bu bir sürpriz. Yine." Salvatore'un yumuşak sesi beni ürkütüyor

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor.

"Ne oldu?" Birden o kadar da yumuşak değil. Sesi değişiyor, keskinleşiyor. "Cecilia-" Sesim kesiliyor. "O kaçırıldı. Lütfen gel."

"Neredesin?"

"Onu götürdüler," diye

sızlanıyorum. "*Neredesin,*

Kerry?"

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Bana yardım eden adama bakıyorum, volta atmaya devam ediyor, sürekli pencereden dışarı bakarken endişeyle geziniyor.

"Adres nedir?"

Salvatore'a söylediklerini tekrar ediyorum.

"Birazdan yanınızda biri olacak. Polisleri aradın mı?"

Birden bunun yanlış bir hareket olduğundan korkuyorum ama bunu saklamanın bir yolu yok ve bunu düşünürken bile uzaktan siren sesleri duyuyorum. "Evet."

"Güzel. Onlarla işbirliği yap. Olduğun yerde kal."

"Tamam," diye fısıldıyorum kimseye. Arama çoktan kesilmişti.

Göbeğimi tutuyorum, zihnim dönüyor. Beni yakalayan adamın izi hâlâ duruyor ve tenimi tiksintiyle büzüştürüyor. Cecilia'yı kollarımda hissediyorum, sıcak, güven dolu, mutlu. Daha doğrusu, onun olması gereken yerde boşluğu hissediyorum. Bu dayanılmaz bir şey. Gözyaşları yüzümden aşağı akmaya devam ediyor. Elime bir mendil tutuşturuldu ama umursamayacak kadar uyuşmuş durumdayım. Bir sonraki nefesi nasıl alacağımı bilmiyorum.

Christian'ı burada istiyorum. Ona ihtiyacım var!

Telefonum çaldığında neredeyse çatıdan atlayacaktım. Numarayı tanımıyorum ve şaşkın bir an için kaçırınlar olduğunu düşünüyorum. Christian'mış.

"Kerry. Olduğun yerde kal. Biz yola çıkıyoruz. Polisler için endişelenme. Onlara her şeyi anlat."

Bir polis aracı hemen dışarıda durur, cadde boyunca uzanan araba sırasının dışına çift park eder, mavi ve kırmızı ışıkları yanıp söner. İki iri yarı polis küçük alana giriyor.

"Buradalar," diye fısıldıyorum.

"Güzel. Yakında görüşürüz. Dayan."

Polisler bana yaklaşırken bağlantıyı kesiyorum. Sordular. Cevap verdim. Bir şey sordular. Ne olduğunu bilmiyorum.

Kafedeki adam ellerini sallıyor, işaret ediyor ve konuşuyor. Her şeyi sanki uzaktan duyuyorum.

Kapı uçarak açılıyor ve içeri üç adam giriyor, hepsi takım elbise ve şık paltolar giymiş, karanlık, Etkileyici. Salvatore'un bakışları odayı tarıyor ve bana takılıyor. Arkasında Christian ve konakta

gördüğümü hatırladığım bir adam var.

Salvatore polislere doğru yürür ve ellerini sıkar. Christian yanıma geldi. "Kerry!"

Nefesi kesilmişti, sesi kalındı, neredeyse tanınmaz haldeydi. "Ne oldu?"

Ona doğru eğiliyorum, rahatlamaya ihtiyacım var ama inisiyatifi ele alamıyorum. Christian dizlerinin üzerine çöküyor ve beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor. "Bana her şeyi anlat. Kesinlikle her şeyi. Tek bir ayrıntıyı bile atlama."

Kucağında eriyerek ona Evan'la tanışmamı, her şeyin nasıl birkaç saniye içinde olup bittiğini anlatıyorum.

"Planlanmıştı," diye fısıldadım. "Bunu Evan planladı. Babasının sen olduğunu biliyordu. Ya da... aileden birinin öyle olduğunu. Borcu vardı. Richter. Charlie Richter."

Ona bakıyorum, yüzünde bir şey arıyorum, teselli arıyorum, bu işi halledeceğine dair güvence arıyorum.

Yüz hatları donmuş durumda ve onun da en az benim kadar korktuğunu fark ediyorum.

"Christian, bir talep var." Salvatore ayağa kalkıp dönen Christian'ın arkasından yaklaşıp. Salvatore eldivenli elinde bir telefon tutuyor. Gözleri bana kayıyor ve bakışlarında şefkat, koruyuculuk, endişe ve cinayet var.

"Fidye mi?" diye soruyor Christian, elimi hâlâ avucunun içinde tutarken. "Evet. Halledemeyeceğimiz bir şey değil."

"Charlie Richter diye birini tanıyor musun?" diye sorar Christian.

Salvatore kaşlarını çatar. "Biliyorum. Şahsen değil ama onu tanıyorum. Vegas'ta bir sürü kumarhanesi var." "Görünüşe göre bu işin arkasında o var."

Salvatore kılını bile kıpırdatmıyor, sonra başını bana doğru eğiyor. "Kerry'yi yanına al, benim evime git, kadınla ilgilen. Bunu çözeceğiz."

Salvatore polislerin yanına gidip konuşur ve tekrar ellerini sıkarken Christian beni ayağa kaldırıyor.

"Gel, Kerry. Cecilia'yı geri getireceğiz."

Zihnim dönüyor. Yanında sallanıyorum, kolu belime dolanmış, sıkı, ayaklarım hissetmesem de hareket ediyor.

"Fidye mi?" Kelime sislerimin arasından geçerken soruyorum.

"Bunu düzelteceğiz, aşkım. Sana söz veriyorum." Büyük siyah cipin arka kapısını açtı ve beni içeri soktu.

Salvatore ve diğer adam ön koltuklara atlarken, Christian yanıma yerleşiyor, kemerimi bağlıyor ve beni kendine çekiyor. San Francisco sokaklarında çok hızlı ilerlerken, Şehir merkezini geride bırakıp tepelerdeki varlıklı banliyölere doğru ilerlerken, Christian'a yaslanıp onun sıcaklığını, gücünü içime çekiyorum. Kim olursa olsun, Şu anda ona o kadar ihtiyacım var ki, onsuz öleceğimi düşünüyorum.

Bölüm 21

Hristiyan

I Van çok hızlı araba kullanıyor ama ne yaptığını biliyor. Salvatore yolun yarısından fazlasını telefonla konuşarak geçirdi, sonra dönüp Kerry ve bana baktı.

"Onu bugün geri alacağız. Avukatımı aradılar ve fidye istediler." "Onlara ödeme yapmak zorundayız," diye nefes nefese kalır Kerry.

Luci de ben de ona acıyarak bakıyoruz. Bu ailede işleri nasıl çözdüğümüzü bilmiyor. Güneş battığında Richter'in adamlarından geriye kimse kalmayacak ve adamın kendisi de restoranlarımızdan birinin et dolabında asılı, canlı canlı derisi yüzülüyor olacak. Bunu memnuniyetle kendim yaparım.

Kerry'ye sıkıca sarılıyorum ve titremesine rağmen kucağımda biraz sakinleştiğini hissediyorum. Aramızda geçen son sözleri çok iyi biliyorum, bütün gün bu sözler üzerinde düşündüm, bunu nasıl düzelteceğimi bilemedim. Yaptıklarımı, onu incittiğim yolları geri alamam, tek yapabileceğim kendimi affettirmeye çalışmak.

"Kızını geri alacağız, Kerry," diyor Salvatore. "Güven bana. Adamına güven," diye başını sallıyor bana. "Bunu yapabilir misin? Beni arayarak iyi yaptın."

Nefes veriyor, koyu yeşil gözleri Luci ve benim aramda gidip geliyor. "Ya ona zarar vermişlerse?" Alt dudağı titriyor ve sesi titriyor.

"Bunun için bir sebepleri yok, Ker," diyorum. "O çok küçük, kendilerine karşı tanık olmasından endişe etmeleri gerekmeyecek, bir talepte bulundular ve bu iyi bir şey. O yaşıyor, yaralanmadı ve siz farkına bile varmadan onu geri alacağız."

Söylediklerimin doğru olduğundan emin değilim, ama içim ham korkunun siyah boşluğundan başka bir şey değil ve bir şeye tutunmak zorundayım yoksa içine düşeceğim ve kimseye faydam olmayacak. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nabzım kulaklarımda uğulduyor. Cecilia'nın küçük, sıcak, güven dolu şekli kollarıma kazınmış ve sanki hayaleti kucağıma oturmuş gibi hissediyorum.

Orada olmayan bir şeyin fiziksel hissini hiç bu kadar hissetmemiştim. Artık kollarımda olmadığına nasıl sarıldığımı hatırlıyorum.

O nehirde soğuk suya yuvarlanmışım ama o farklıydı, şu an hissettiklerime hiç benzemiyordu.

Boşluk hissedilebilir.

Kerry ağlıyor. Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Polis mi?" diye soruyor Kerry.

"Bakıyorlar mı?"

Salvatore omzunun üzerinden bakar. "Elbette. Onlar üzerlerine düşeni yapıyorlar. Doğrudan bana rapor veriyorlar. Bir şey öğrenirlerse bir dakika içinde haberim olur."

Ona bakıyorum, yüzündeki şaşkın ifadeye, sonra da her şeyi nasıl anladığına. Ağzı bir O şeklini alıyor ve cevap vermiyor. Kerry, San Francisco Polis Departmanı'nda bağlantılarımız olduğunu herkesten daha iyi biliyor. Onlara söylediklerimizi yapmak için iyi para alan bir sürü bağlantı.

Salvatore'nin malikanesine girdiğimizde, Salvatore'nin oğlu David'in genç annesi Carmen, yüzünde endişeyle koşarak geliyor. Kerry'nin boştaki elini tuttu. Diğer elini ben tutuyorum ve Kerry elimi çekmeye çalışmıyor, bu da tüm bunların ortasında beni gizliden gizliye memnun ediyor.

"Duydum!" Carmen bana bakıyor, gözleri parlıyor. Kıvrımlı, küçük Kolombiyalı Salvatore'un evine nadiren gelir. Kocas Lucas'la yandaki evde yaşıyor, David çoğunlukla onlarla birlikte yaşıyor, bu yüzden burada olması gerçekten nişanlı olduğunu gösteriyor.

"Kerry," diyor, Carmen'e bakan ama onu görmeyen Kerry'nin dikkatini çekerek, "birbirimizi tanımıyoruz ama sanırım uzun zaman önce bir kez telefonda konuşmuştuk. Ben David'in annesiyim."

Kerry'nin gözleri benimle Carmen arasında gidip geliyor, sonra başını sallıyor. "Hatırlıyorum."

"Bırak onunla ben ilgileneyim," diyor Carmen ve gözlerini kısarak bana dönüyor. "Sen git en iyi yaptığın şeyi yap ve..." diye devam etmeden önce dudağını çiğniyor, koyu kahverengi gözleri kararıyor, "iyi yap. *Kimse* bu aileye bulaşamaz!"

İntikamcı sözler beni şaşırttı, Carmen geri kalanımızın yaptıklarından nefret ediyor, ben onun nefretini payıma düşenden daha fazla hissettim ve o bu işlerden uzak duruyor. Kocas bir zamanlar Salvatore için çalışıyordu ama şimdi lisede öğretmenlik yapıyor ve onlar sadece biraz anormal koşullarda yaşayan, görünüşte normal iki insan. Yine de o kadar şaşırmamalıyım. Carmen gerektiğinde dişi bir aslan kesilir. Bir keresinde Salvatore'u kendi oyununda yenmişti. İçinde bir ateş var ve şu anda kıpkırmızı yanıyor, yoluna çıkmaya cüret eden herkesi yakıp kavuruyor.

Kerry'yi sıkıyorum. "Onunla git. Benim yapacak işlerim var. Merak etme."

Kerry alay ediyor, yüzü şişmiş, gözleri parlamış ve kirpiklerinde taze gözyaşları asılı kıpkırmızı olmuş. "Ne yapman gerekiyorsa yap," diyor sesi kırık bir şekilde. "Cecilia'yı geri getir."

Ne istediğini bildiğini biliyorum. Nefret ettiği canavar, korktuğu iblis olmam için bana izin veriyor. Benden olduğum her şey olmamı, hayatım boyunca öğrendiğim her şeyi kullanmamı, üç

kişilik küçük işlevsiz ailemizi tehdit edenleri yok etmemi istiyor.

Ve yapacağım.

"Carmen'le git, tatlım." Eğilip başına hızlı bir öpücük konduruyorum, kokusunu içime çekiyorum, vanilya ve çilek kokulu sabunu, Kerry'nin kendi tatlı özümüyle karışmış. Üzerinden nemli bir ter, korku ve acı kokusu da sızıyor.

Carmen kolunu Kerry'nin omuzlarına doluyor. Kerry gözlerimi bir süre daha tutuyor, sonra eğilip Carmen'in söylediği her neyse onu dinliyor. Bakışları göğsüme saplanıyor. Ön kapı arkalarından kapanıncaya kadar gözlerimle onları takip ediyorum. Carmen ona göz kulak olur. Tanıdığım en yetenekli insanlardan biri ve ailemde bu gerçekten önemli bir şey. Carmen korunmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğü kişilere şiddetle sadıktır ve Kerry'yi de buna dahil ettiği çok açık.

Odaklanabileceğim anlamına geliyor.

Bu, Kerry'yi zihnimin gerisine itebileceğim ve onun bu koşullarda olabildiğince iyi olduğunu bilerek dinlenebileceğim anlamına geliyor.

Salvatore'u en son gördüğüm yer olan yemek odasına doğru yürüyorum. Ivan, Johnny ve yüzlerini bildiğim ama isimlerini bilmediğim birkaç adamıyla oturuyor.

Ivan bana döndü. "Polisler aradı. Ellerinde birkaç olası yer varmış." Onun önünde, tanımadığım adamlardan birinin yanına oturuyorum.

"Adrian, Francesco." Salvatore iki adamı işaret eder.

Sırayla ellerini sıkıyorum ama kendimi tanıtmıyorum. Herkes benim kim olduğumu biliyor. "Kaç kişi?"

"Beş. Yine de şehri terk etmediklerinden eminler."

"Bunu daraltmamızın bir yolu var mı?" diye soruyor Salvatore. "Organizasyonlarında tanıdığımız biri var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok," diyorum, "ama bizimkinde birileri var."

Herkes bana döndü. Kerry'nin bana söylediklerini açıklayacağım. Eski kocasının, ailemizden biri ona söylemediği sürece Cecilia'nın babasının ailemizden biri olduğunu bilmesine imkan yok. İşte bu yüzden. Richter'e olan borcunu ödüyor. Acı içinde ölecek. Bundan emin olacağım. Bir adama ölmeden önce çok uzun süre acı çektirmenin yolları var ve Cece annesinin kollarına döndüğünde, Kerry ve Cecilia'ya yaşattığı acıyı ona ödeteceğim. Ve bana da.

Salvatore'un yüzü bir öfke maskesi, görünüşte sakın ama gözlerinde ölüm pusuya yatmış. Yanımdaki iki adama bakıyor: Adrian ve Francesco. İkisinin de beti benzi attı.

"Patron, yemin ederiz!" diyor Adrian ve diğer adam sanki savunuyormuş gibi ellerini kaldırarak hevesle başını sallıyor.

Salvatore silahını çıkarıp onlara doğrultur. "Sadece en yakın adamlarıma güvenebilirim. Ivan ve Johnny ile gidin. Yaygara yapmayın."

"Luci?" Ivan elini diğerlerinin göremeyeceği şekilde bir silaha dönüştürür. Onları öldürüp

öldürmediklerini soruyor.

Salvatore başını sallar. "Sadece kilitle onları."

Dört adam odadan çıkıyor, ikisinin yüzünde dehşet ifadesi var. Salvatore'a bakıyorum, konuşmasını bekliyorum. Kapı kapanana kadar bekliyor, sonra bana dönüyor.

"Ivan ve Johnny?" Ben soruyorum.

"Onlara kendi ailem gibi güveniyorum. Ama yakın biri. Matteo'yu aramanı istiyorum. Herkesin hesabına girsin ve gerektiği kadar uzun bir süre boyunca yapılan her işleme baksın, adamlarımın paralarını nereden aldıklarını ve gelirleriyle uyuşmayan alışverişler olup olmadığını görsün. Arabalar. Kumar. Fahişeler. Evler."

"Herkes mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Yüzlerce insandan bahsediyoruz.

"Hayır. Size bir isim listesi vereceğim. Bana bir dakika ver, Matteo'yu ara ve hatta kalmasını sağla. Hemen döneceğim."

Adımları geniş odalarda yankılanarak gözden kayboluyor. Telefonumu elime alıp ikinci en küçük kardeşimin numarasını tuşluyorum. Telefonu açmasını beklerken, küçük Cecilia'yı onun iyiliğini umursamayan, onun sadece kendi çıkarları için kullanılacak bir et olduğunu düşünen adamların pençesine emanet ettiğimi düşünerek göğsüm sıkışıyor.

Her birini öldüreceğim. Söz veriyorum.

Kerry

"Otur tatlım, sana içecek bir şeyler vereyim."

Carmen beni bir kanepeye itiyor ve yüksek topuklu ayakkabıları parke zeminde tıkırdayarak hızlı adımlarla gözden kayboluyor. Birkaç dakika sonra elinde sert kokulu, berrak içerikli bir bardakla geri dönüyor ve elime tutuşturuyor. Ona geri vermeye çalışıyorum.

"Alkol içemem," diyorum uyuşmuş bir şekilde, göğsümü tutarak. Sanki acıdan çatlayacakmışım gibi geliyor. Uyanık kalmak istiyorum; duyularımı köreltemem.

"Bu tekila," diyor, sanki bir fark yaratacakmış gibi. "İhtiyacın var. Dediğimi yap!" Sesi sert, sanki itaatsiz bir çocuğu düzeltir gibi.

Bardağa bakıyorum, sonra üç yudumda içiyorum, boğazım yanarken ve yanaklarıma sıcaklık hücum ederken öksürüyorum. "Bu çok sertti," diye nefes nefese kalıyorum, bir anlığına korkudan başka bir duyguya kapılıyorum.

"Tabii ki." Carmen üzerime bir battaniye örtüyor ve yanıma oturuyor. "Bana neler olduğunu anlat."

"Nereden biliyorsun?" Sesim kısık ve bozuk. Zar zor tanıyabiliyorum.

"Luciano beni aradı ve seninle ilgilenmemi söyledi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Beni umursayacağını hiç düşünmemiştim.

"Adamına ihtiyacı vardı."

Christian mı? "O benim erkeğim değil," diyorum hemen.

Başını eğip bana bakıyor. "Birbirinize bakış şekliniz kesinlikle öyle görünüyor." "O Cecilia'nın babası." Çenem tekrar titremeye başladığında kontrol edemiyorum ve yeni gözyaşları dökülüyor.

"Çok korkuyorum, Carmen!"

Küçük kadın beni kollarının arasına alıyor ve sıkıca sarılıyor. "Kerry," dedi. "Luciano, Christian ve adamları kızını geri alacaklar. Hiçbir şey için durmayacaklar. Bu, adımını atacağın en yanlış aile ama şu anda daha iyi ellerde olamazdın."

"Onlar olmasaydı bunların hiçbirisi olmazdı," diyorum acı acı.

"Cecilia'ya da sahip olamazdın," diyor hemen. "Ya da Christian." Sesi biraz utangaç ve ben ona bakıyorum. Carmen uzanıp başparmağıyla yanaklarımı siliyor, sonra da bana hızlı bir gülümseme fırlatıyor. "Onu geri alacaksın."

"Bunu *bilemezsin*," diye ağlıyorum ve göğsüme sarılıp ileri geri sallanıyorum.

Carmen beni susturdu ve sonra bana sarıldı. Uzun bir süre kollarında ağlamama izin verdi. Söyleyecek başka bir şey yok, yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Sokaklara koşmak, her eve bakmak, kendilerini göstermeleri için bağırarak istiyorum ama her yerde olabilirler. Bu imkansız.

"Ne yapabilirler ki?"

Fısıldıyorum. "Luciano?"

Başımı salladım.

Carmen sessiz, bakışlarında duygu titreşimleri var. "Onun yapamayacağı hiçbir şey yok," diyor sonunda. "Herkesi tanıyor. Eğer onun kötü tarafındaysanız, hiçbir yerde güvende değilsiniz demektir."

İçimden bir ürperti geçiyor. Eski yaralar. Oh, bunu biliyorum. "Christian'la nasıl tanıştığımı biliyor musun?" diye soruyorum.

Yanımdaki küçük güzel kadın başını sallıyor. "Elimden geldiğince o yuvadan uzak duruyorum."

"Çok zekice."

"Kendimce sebeplerim var."

"Ama... sen David'in annesisin... değil mi?" Carmen başını sallar. "Evet."

"Yani..." Dudağımı çiğniyorum, "Sen ve Salvatore-"

"Bu başka zaman anlatılacak bir hikâye. Erkeğinle nasıl tanıştın?" "O benim erkeğim değil!"

Carmen yarım bir omuz silkiyor, sanki ben bir şey söyleyebilirmişim gibi, o zaten kararını vermiş. "Ben onun vuruşuydum."

Carmen başını eğerek beni incelerken kaşlarını çatıyor, sonra başını sallıyor. "Yemin ederim, bu adamlar... Ne oldu? Sakıncası yoksa?"

Hayatımda ilk kez bu konuda rahatça konuşabileceğim biri var. Ona her şeyi anlatabilirim. O da bunları biliyor. Ayrıca zamanın geçmesini sağlamaya, aklımı şu anki durumdan uzaklaştırmaya çalışıyor.

tam bir felaketti ve en baştan başladığım için sonsuza dek minnettarım. Christian'ın karanlık tutkusunu, beni nasıl korkuttuğunu ve ayarttığını anlatmaya çalışırken kekeleyor ve kızarıyorum, o da kolumu tutuyor.

"Kerry, aşkım. Ben bir fahişeydim. İki yıl sokaklarda çalıştım, sonra birkaç ay Salvatore'nin genelevlerinden birinde. Duymadığım, görmediğim ya da deneyimlemediğim hiçbir şey yok. Çekinecek bir şey yok."

Çok şaşırdım. Hiçbir fikrim yoktu.

Carmen gülümser. "Sorun değil. Lafi dolandırmaya gerek yok. İçimde birbirimizi daha çok göreceğimize dair bir his var ve tüm kirli detayları açıklığa kavuşturabiliriz." Uzun, kıvrırcık siyah saçlarından birkaç tutamı omzunun üzerinden atıyor. "Ve bu adamlar iyi oynamıyor. Ne yatak dıĞında, ne de yatakta. Christian seni incitti mi, Kerry? Bu yüzden mi onunla arana duvar ördün?"

Yenilenmiş bir acıyla karnımı sıkıca kavıyorum. Birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin anıları beni şimdiki zamana, Cecilia'ya, içimdeki çiğ, korkunç boşluğa geri götürüyor. "O tekiladan biraz daha var mı?" İnliyorum.

"Elbette." Ayağa fırlayıp odadan çıkıyor ve bir süre sonra elinde şişenin tamamıyla geri dönüp bardağımın dibine biraz daha döküyor. "Sarhoş olmana izin vermeyeceğim. Duyularına ihtiyacın var. Yas tutuyorsun ve bunun üstesinden gelmelisin."

Bardağı bir yudumda içiyorum. "İstemiyorum," diye sızlanıyorum. "Bu acıyı hissetmek istemiyorum."

Carmen kolunu omuzlarıma doluyor. "Biliyorum," diyor. "Biliyorum. Küçük güzel kızını tekrar kucağına alana kadar seninle ilgileneceğim. Şimdi bana sen ve Christian'dan bahset."

Ben de anlattım. Carmen Moreno-Payne'in kollarında dinlenirken, ruhumu saran acıya rağmen, Christian Russo ve Kerry Jackson hakkındaki tüm berbat hikâyeyi anlattım.

Bölüm 22

Hristiyan

Luci, benim oturduğum yemek salonunun yanındaki balo salonunda, tabandan tavana kadar uzanan geniş pencerelerin önünde volta atıyor ve bir telefon bekliyor. Her seferinde gözlerimle onu takip ediyorum.

kapı aralığından geçiyor. Tüm vücudundan bastırılmış bir öfke yayılıyor. Telefonuna sarılıyor. Ben de öyle. İkimiz de nefeslerimizi tutuyoruz, bu aciz öfkenin içinde hüsrana uğramış durumdayız. Matteo bize dönene kadar adamlarımızı toplayamayız çünkü kimi dahil *etmeyeceğimizi* bilmemiz gerekiyor. Döndüğünde, saflarımızdaki yılanın yerini tespit edip onu konuşturmalıyız.

Kerry'nin feryat figan arayışının üzerinden bir saat geçti, çığlıkları odanın öbür ucundan duyulacak kadar yüksekti, ben ise kanepede oturmuş bir fincan kahve içiyor, gazete okuyor, geceden ve sabahki felaketten kalan duygularımı sıralamaya çalışıyordum.

Luci telefonu çaldığında neredeyse sıçırıyor ve bir küfür savurarak telefonu kulağına götürüyor. Bir an sonra benim telefonum çalıyor ve biraz yalnız kalmak için mutfağa geçerken aramayı bağlamak için dokunuyorum.

"Evet?"

"Kardeşim," diyor Matteo. "Hesaplarında yeterince ilginç finansal hareketlilik olan üç adamım var. Biri Laurence. Büyük kumar borçları var. Fred, görünüşe göre pahalı arabalara bayılıyor, ayrıca kulaklarına kadar banka kredileri var ve Rusty, hesabına büyük meblağlar yatırılıyor ama bir bok satın almıyor. Sanırım-"

"Adamımız Rusty," diyorum. Diğer ikisi düpedüz aptal, ama Rusty, o her kimse, saklanıyor, zamanını bekliyor, bu konuda akıllıca davranmaya çalışıyor.

"Katılıyorum," diyor Matteo.

"Teşekkürler, kardeşim." Bağlantıyı kesip odalara doğru ilerliyorum ve Salvatore'u barın yanında, elinde viski dolu bir bardakla buluyorum.

Bilgiyi ona aktarırken bakışları kararıyor. "Rusty," diye homurdanıyor. "Onu ben büyüttüm."

Telefonunu kaldırır. "Ivan, adamları serbest bırak ve dördünüz Rusty Alfonsi'nin yerini tespit edip onu et deposuna getirin.

Milane'deki dolap. Onunla konuşacağız. Bu konuda nazik olmana gerek yok." Bağlantıyı kesiyor. "Gel," diye homurdanıyor. "Vakit geldi. Hazır mısın?"

Cevap vermiyorum, sadece konağa doğru yürürken yanına yaklaşıyorum. Çok iyi durumda olmayabilirim ama amcamın bu operasyona katılmamı sorgulamayacağını biliyorum. Ürkütücü bir sessizlik var. Bu ev her zaman insanlarla doludur, her zaman bir şeyler olur. Şimdi ise ölü. Bu uğursuz ve endişe verici bir his. Artık hiçbir şey normal değil. Ruhum bölünmüş durumda, iki farklı yöne uzanıyor, biri Kerry'ye, diğeri kızımıza doğru.

Luci arabayı sürüyor, çenesi sıkılı. İkimiz de tek kelime etmiyoruz. Telefonu çaldığında, hoparlörü açıyor.

"Konuş," diye hırlıyor.

"Onu yakaladım. Onunla ne yapmamızı istiyorsun?" Ivan'ın sesi kararlı ve tehlikeli geliyor. Çok az ifade kullanan bir adam. Sesinde duyguları duymak neredeyse bir şok. Bütün ev halkı kargaşa içinde.

"Hiçbir şey yapmayın, biz oraya varana kadar onu yerinde tutun." Peki patron."

On dakika sonra kapalı restoranın önünde duruyoruz. Francesco ağır cam kapının hemen içinde duruyor ve kapıyı bizim için açıyor. Kapıyı kapatıp arkamızdan kilitlerken ona başımla selam veriyorum.

Soğuk et dolabında dört adam durmaktadır. Ivan, Johnny, Adrian, hepsi de yarı otomatik silahlarını, Salvatore ile karşılaştığı güne pişman olmak üzere olan, bebek yüzlü, kısa boylu, solgun Rusty Alfonsi'ye doğrultmuşlardır.

Luci ölçülü adımlarla gruba doğru yürür, sonra yana kayar, duvara yaslanmış bir levyeyi alır, sakince Rusty'ye doğru yürür ve sonra tüm gücüyle dizine doğru savurur. Adamın bacağı yanlış yöne doğru bükülüp yere düşerken çığlıklar kulakları sağır eder. Luci levyeyi karo döşeli zemine vuruyor, çıkan takırtı sesi Rusty'nin çığlıklarından zar zor duyuluyor.

"Rusty Alfonsi. Seninle ne yapacağım?"

"Patron!" diye bağırır adam. "Patron, neden?"

Luci onu tekrar dövecekmiş gibi levyeyi kaldırır ama sonra indirir ve Ivan'a başıyla işaret eder. "Onu bağla ve as. Onu baş aşağı istiyorum."

Johnny kıvranan adama doğru bir adım atar ve Ivan yerden bir yığın ip alırken ağzına bir bez tıkayarak iniltileri bir nebze bastırır. Kırık bacağın bükülüp eğilmesini umursamadan ipleri Rusty'nin ayak bileklerine bağlamaya başladıklarında sesler daha da şiddetlenir.

Luci dirseğini benimkine vuruyor. "Gel."

Sahneye son bir kez bakıyorum, sonra ne yaptığını merak ederek arkasından gidiyorum. "Rusty ne zamandır sende?"

Luci espresso makinesine doğru yürür, devasa, cilalı metal, İtalya'dan ithal edilmiştir. Çalıştırıyor

ve ustalıkla iki fincan hazırlamaya başlıyor. "Beş yıldır benimle birlikte. Yirmi iki yaşında, etkilenebilir, aç. Sadık olduğunu defalarca kanıtladı. Yakın zamana kadar bizimle çalıştı-

geçen yıl İrlandalılarla yapılan savaş."

Başımı sallıyorum. Bu adamla tanışmamış olsam da ben de oradaydım. "O kadar da sadık değil."

Salvatore bana bir fincan uzatıyor ve buzdolabını açıp bir şişe soda çıkarıyor. "Hayır," diyor sıkılmış dişlerinin arasından ve şişeyi tezgâha çarparak indiriyor. "O kadar da sadık değil."

"Patron?" Johnny'nin arkadan gelen sesi ikimizin de dönmesine neden oldu. "Senin için hazır."

Mutfağa doğru geri yürürken bu adamdan cevap almak için soru sorma zahmetine bile girmiyorum. Hem Luci'nin hem de benim Rusty'nin konuşmasını istemek için geçerli nedenlerimiz var ama amcam o kadar kararlı ki bu işi olurlarına bırakıyorum. Onu iş başında, işini yaparken izlemek neredeyse bir sanatın tadını çıkarmak gibi.

Rusty baş aşağı asılı. Kolları arkadan bağlanmış, ayak bileklerinin etrafındaki ip bir et kancasına sabitlenmiştir. Salvatore ağzındaki paçavrayı çıkarır ve adamdan bir yalvarma sesi dökülür. Gözyaşları ve sümük saçlarını ıslatmış, alnına doğru akmaktadır.

"Rusty, oğlum." Salvatore'un sesi mantıksız derecede sakindi. "Küçük akrabam kayboldu ve bunun arkasında Charlie Richter diye birinin olduğunu öğrendim."

Rusty'nin gözleri bir an için açılıyor, sonra başını sallıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye homurdanıyor.

Salvatore iç çeker, yanında getirdiği soda şişesini açar, bir yudum alır, sonra Rusty'nin başının arkasından tutar, saçlarını kavrar ve burnuna soda döker. Rusty gargara yapar ve yutkunurken, öksürürken, ağlarken vücudu kasılır.

"İçine çekmemeni öneririm," diyor Salvatore, sesi taş gibi soğuk.

Arka cebimde bir kürdan bulup dişlerimin arasına sokuyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturarak duvara yaslanıyorum.

"*Patron!*" diye bağılıyor Rusty soluk soluğa.

"*Lütfen!*" "Küçük yeğenimi nerede tutuyorlar,

Rusty?" "*Hiçbir şey bilmiyorum!*"

Salvatore genç adamın burun deliklerine biraz daha soda döker. Hafif bir işkence gibi görünebilir ama köpüren soğuk sıvı, kemiğin en ince tabakasından beynin yüzeyini gıdıklar ve bu inanılmaz derecede acı verici ve paniğe neden olur.

Rusty birkaç dakika daha direndikten sonra gevezelik etmeye başlar. "Size isim verebilirim!"

diye ciyaklıyor. "*Yeğenim nerede!*" diye kükrüyor Salvatore, öyle hiddetli ki ben bile sıçıyorum.

"Adres," diye feryat ediyor, "var. İndirin beni! Lütfen!" Sesi son kelimedede kesiliyor. "Ver.

Bana. Her şeyi. Rusty, ben bazı şeyleri hallederken senin geleceğini de düşüneceğim."

"Evet!"

Salvatore omzunun üzerinden Rusty'nin söyledikleriyle eşleştiğinden emin olmak için bakarken Johnny telefonundaki bilgileri not etmeye başlar. Genç adam konuşuyor ve konuşuyor. Saate bakıyorum. Otuz dakikadır buradayız. Cecilia gideli iki buçuk saat oldu. Korkuyla doluyorum, kalbim kararıyor ve yumruklarımı sıkıyorum. Bir şey yapmak, birine zarar vermek istiyorum.

Hemen şimdi!

"Pekala," diyor Salvatore. "Sen, sen ve sen, bizimle gelin. Francesco, sen geride kal." "Peki ya bu kış?" diye sorar Francesco.

Salvatore tiksintisini gizlemeden adama bakar. "Bırak takılsın. Evde ne varsa buyurun, espresso, Grappa, buzdolabında güzel yemekler var, dün gecedan kalanlar."

Biz küçük odadan çıkarken Rusty yeniden çılgılık atmaya, yalvarmaya, ağlamaya başlıyor. Francesco paçavrayı alıp Rusty'nin ağzına geri sokuyor ve bizi restorana kadar takip ederek soğuk hava deposunun ağır metal kapısının kapanmasına izin veriyor.

İki büyük siyah SUV'a bölünmüş olarak şehirde hızla ilerliyoruz.

"Christiano," diyor Salvatore, beni yutmakla tehdit eden yorucu karanlıktan sıyrılmamı sağlıyor. "Simon ve adamlarını çağır, beş kişiye ihtiyacımız var. Bizimle bu adresin bir blok güneyinde buluşmalarını söyle." Elime bir not sıkıştırıyor.

"Onu burada mı tutuyorlar?" Kişi listemden Simon'ın numarasını bulup telefonu kulağıma götürdüm.

"Sözde," diyor amcam, sesi ciddi. "Polislerin bize verdiği adreslerden biriyle eşleşiyor. Eğer yalan söylediye Rusty'nin başı çok ağrıyacak ve o da bunu biliyor."

Simon hemen cevap veriyor ve ben de ona yaptığı her şeyi bırakmasını söyleyerek bilgiyi aktarıyorum. Simon ve adamları yasadışı kumar kulüplerimizin fedaileridir. Birçoğu gazi ve eski paralı askerler. Ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar. Çalışma saatlerinde gündüz uyuyup gece çalışıyorlar. Öğleden sonra oldu ve birkaç dakika içinde harekete geçebilirler.

Bağlantıyı keserken Salvatore'a "Orada olacaklar," diyorum. Cevap vermiyor, sadece başını sallıyor, yüz ifadesi asık. İki endişesi olduğunu biliyorum. Cecilia'nın iyiliği ve ihanete uğradığı gerçeği. İkincisi ilkinde yol açtı, bu yüzden tamamen onun yanımdayım.

Cecilia'nın tutulduğu ofis binasından bir blok ötede bir ara sokağa giriyoruz. Bir süre sonra diğer araba arkamızda durdu. Ivan arabadan atlıyor ve arka kapıyı açıp iki büyük çanta çıkarıyor.

"Buyurun," diyor ve silah çeşitlerini işaret ediyor. Savaşa hazırız. Her zaman hazırız. Bu hayatımızın bir parçası, genlerimize işlemiş.

Hazırlanıyoruz. Adrian ve Ivan binayı incelemek için ayrıldılar. Otuz acı dolu dakika sonra iki adam aynı anda geri dönüyor, iki SUV daha geliyor, hızla yaklaşıyor ve araçlarımızın hemen arkasında aniden duruyorlar. İçlerinden beş siyah giyimli dev çıktı, zaten tam teçhizatlıydılar. Birçok kez birlikte çalıştığım Simon, Salvatore'ye doğru yürürken bana başıyla selam veriyor.

"Üç çıkış, altı katlı bir bina, birinci ve dördüncü katta hareketlilik belirtileri, yan kapılardan birinde bir nöbetçi görülüyor." Ivan gördüklerini aktarırken kulaklıkları ve telsiz ekipmanlarını dağıtıyor. Salvatore'nin Simon ve adamlarına durumu açıklamasını dinlerken ben de teçhizatımı topluyorum,

İçeride hiçbir şekilde zarar görmemesi gereken bir çocuk olduğunu vurgulayarak. Midem bulanıyor ve aciliyet hissim artıyor.

"Patron." Johnny elinde bir telefonla araçlardan birinin yanından geliyor. "Bunu duymak istersin."

Salvatore telefonu alır ve kulağına götürür, dinledikçe yüz hatları kararır. Elinde hafif bir titremeyele telefonu geri uzatır. "İkinci bir talep var. Fiyat yükseldi ve talimatlara göre ödeme yapmazsak bir saat içinde bir vücut parçası teslim edilecek."

Mide bulantısı beni vuruyor. "Hadi gidelim. Kimseyi kurtarmayalım," diye homurdanıyorum.

Gölgeler arasında ilerliyoruz, her giriş için bir tane olmak üzere üç gruba ayrılıyoruz. Bizimkinin dışında bir adam duruyor. Kim olduğu, masum bir seyirci mi yoksa Richter'le birlikte mi olduğu hiçbirimizin umurunda değil. Susturucuyla donuk bir patlama sesi çıkar ve temiz bir kafa vuruşuyla yere düşer. Simon'ın adamlarından biri öne atılıp bir pencerenin altına çömeliyor ve gelmemiz için başıyla işaret etmeden önce hayati organlarını kontrol ediyor. Salvatore, Adrian'a geride kalmasını ve çıkan herkesi indirmesini işaret ediyor.

Kirli beton zeminli, yarı karanlık bir koridorda ilerlerken kalp atışlarım hızlanıyor. Yanımdaki bir gölge arkamı dönmeme ve bıçağımı başka bir adamın boğazına gömmeme neden oluyor. Sessiz bir fokurtu ve silahının sert yüzeye çarparken çıkardığı hafif bir takırtıdan başka bir şey olmadan yere düşüyor.

Telsiz hafif bir çıtırtıyla canlanıyor. "Ana giriş temiz," diyor alçak bir ses kulağıma. "İki kişi sol arkada," diye fısıldıyorum.

Salvatore, "Rusty yedi kişi sandığını söyledi," diyor. Ben de Ivan gibi başımı sallıyorum.

İlerlerken alt katta başka kimseyi bulamıyoruz. Diğer iki grupla tekrar bir araya gelerek tek merdiven boşluğundan yukarı doğru ilerlerken bir adam girişteki asansörü korumak için geride kalıyor. Ayrıca sağ arka çıkışa da bir gözcü koyduk.

Kalan yedi kişi binanın içinde gizlice ilerliyor, kat kat, oda oda bölünüyor ve yeniden birleşiyoruz. Dördüncü katta kapalı bir kapının arkasından sesler geliyor. Birinin sesi tedirgin geliyor, bir başkası da ilkini sakinleştiriyor gibi görünüyor. Bu insanlardan birinin Richter olmasını umuyorum ama şansımın düşük olduğunu biliyorum. Muhtemelen şehirde bile değildir.

"Binanın geri kalanını kontrol et," diye fısıldar Simon. "Kız başka bir yerde tutuluyor olabilir. Onu önce biz bulursak işler daha kolay olur." Johnny ve Ivan'ın yanı sıra üç adamına da ilerlemelerini işaret eder.

Ivan'ın kolunu tuttum. "Sen kal. Ben gidiyorum."

Ivan Salvatore'a bakıyor, o da başını sallayıp devam etmemiz için el sallıyor.

Kaçıranların sesleri azalırken kalbim göğsümde çarpıyor. Cecilia buralarda bir yerde. Bunu tüm varlığımla hissediyorum. Kerry'nin çılgınca aramasından bu yana dört saat geçti. Dünyamızın bir kez daha parçalanmasının üzerinden dört saat geçti. Bizi buraya getiren benim seçimlerim. Bizi acıya ve yıkıma geri döndüren şey benim yaşam tarzım.

Beşinci kat boş. Altıncı kat son kat ve iki farklı yöne dağılıyoruz. Köşede bir adam duruyor, dar

alanda ağır bir sigara dumanı kokusu var. Ateş ediyorum, ama o da kendini yana atıyor ve kalçasından vurulduğu için ağlıyor. Tekrar ateş ettim ve o da

Johnny, bu sefer göğsünün ortasından vurdu. Silahlarımız susturuldu. Onunki değil. İki kat aşağıda kıyamet kopuyor, çığlıklar, silah sesleri, yüksek sesle çarpmalar, daha fazla silah sesi. Vurulmadığımı kontrol etmek için hızla vücudumu yokluyorum. Adrenalinin etkisiyle kurşunu hissettiğimden bile şüpheliyim. Johnny'ye bakıyorum, o da başıyla onaylıyor, sonra da korunan kapıya bakıyorum. Dua etmem, dinle işim olmaz ama hayatımda ikinci kez çocukluğumun Tanrısına dönüp kendim için değil, yakında iki yaşına girecek olan masum küçük bir kız için dua ediyorum.

Lütfen Tanrım, onun orada olmasına izin ver, lütfen Tanrım, ona zarar gelmesin.

Johnny kolu deniyor ve kapı bir gıcırtyla açılıyor. İçeride başka kimsenin olmadığından emin olamıyoruz ve silahlarımız hazır bir şekilde kapının iki yanına koşarken kapıyı açıyoruz.

Odanın içinden tek bir ses bile gelmiyor ve ben de şansımı deneyip kapı çerçevesinin etrafına hızlıca bir göz atıyorum.

Uzak köşede, kirli bir pencerenin altında, çıplak çizgili bir şiltenin üzerinde, peluş bir hayvana sarılmış, uyuyan küçük, siyah saçlı bir kız yatıyor. Hemen ileri atılıp yanına çömeliyorum. Yanakları kurumuş gözyaşlarıyla kaplı ama sapasağlam ve sakin bir şekilde nefes alıyor. Elimi sırtına koyuyorum, rahatlamış bir şekilde titriyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor Johnny, sesi dehşet içinde.

Ona bir bakış attım. "Git ve onu aşağı indirmenin güvenli olduğundan emin ol." Başını salladı ve gözden kayboldu.

Nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Küçük kızımın nefes alışının yumuşak fısıltılarını dinliyorum. Gerginlik beni yavaşça terk ederken gözlerim sulanıyor. Gerçekten ne kadar korktuğumu fark etmemiştim, ama şimdi bu beni kahrediyor. Başka bir insana duyulan sevginin ne kadar derin olabileceğini hiç bilmiyordum ama bu küçük hanımı ve annesini seviyorum. Mutlu ve güvende olduklarından emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Radyo kulağında çıtırdayınca sarsılıyorum.

"Aşağı inmekte bir sakınca yok," diyor Salvatore. "Kimse kalmadı."

"Tamam. Hemen geliyorum." Cecilia'yı hafifçe sarsarak uyandırmaya çalışıyorum ama uyumaya devam ediyor. "Ufaklık iyi mi?" diye soruyor Salvatore.

Onu tekrar sallayıp, gevşek bedenini kaldırdığımda içimdeki korku artıyor. Onu sıkıca kavrayarak koridordan aşağıya, merdivenlerden inmeye başladım.

"Yoldayım," diye homurdandım, boğazım sıkılıyordu. *Lanet olsun!* "Sanırım ona ilaç verdiler, Luci."

Salvatore'un ben yanına gelmeden cevap verecek vakti yok. Cecilia'nın saçlarını yüzünden çekip onu selamladıktan sonra telefonunu eline aldı. "Doktoru arıyorum. Hadi gidelim."

Arabada, Ivan bizi bir sağlık ekibinin karşılayacağı hastaneye götürürken, Simon Cecilia'nın üzerine eğiliyor, nabzını kontrol ediyor, göz kapaklarını kaldırıyor.

"İyileşecek. Muhtemelen ona bir benzo vermişlerdir. Hayati değerleri iyi."

"Nereden biliyorsun?" Homurdanıyorum, korku tüm hislerimi ele geçirmişti.

"Ben eğitimli bir sıhhiyeciyim, askeri. Sorun değil. Annesini aramalısın." Nefesimi kesik kesik verdim ve telefonumu elime aldım.

"Evet?" Kerry nefes nefese kalmış, sesi zar zor seğilebiliyor.

"Cecilia iyi. Onu yakaladım."

Diğer yandan sözsüz feryat telefonu kulağımdan çekmeme neden oluyor ve arabadaki herkes dönüp bana bakıyor.

"Ker?"

"Evet," diye inliyor, "seninle mi?"

"O güvende. O güvende. Kontrol için hastaneye gidiyoruz ama yakında evde olacağız."

"Hangi hastane? Ben de geliyorum."

Hayır, görmeyecek. Cecilia'yı bu halde görmesine izin vermeyeceğim. "Carmen'le kal. Sen farkına varmadan evde oluruz." Bağlantıyı kesiyorum.

Bir inilti aşağıya bakmamı sağlıyor. Cecilia'nın uzun siyah kirpikleri dalgalanıyor ve sonra gözlerini açıyor.

Uykulu ama uyandı! Simon'a minnettar bir bakış atıyorum, az önceki sözlerini takdir ediyorum. "Kis?" diye fısıldıyor ve kaşlarını çatıyor.

Küçük bedenini çok fazla sıkılamaya dikkat ederek ona sarılıyorum. "Baban geldi tatlım," diye mırıldanıyorum yüzümü onun koyu renk buklelerine gömerken.

Salvatore ön taraftaki koltuğundan dönüyor. "Uyandı mı?"

Başımı sallıyorum ve Cecilia çenemdeki kirli sakala uzandığında yüzüme yayılan muhtemelen aptalca gülümsemeye engel olamıyorum. Telefonum çalmaya devam ediyor, sesli mesajlar ve mesajlar gelmeye devam ediyor. Hepsi de çılgına dönmüş Kerry'den. Ona sakinleşmesi gerektiğini, çünkü her şeyin yolunda olduğunu söyleyen bir mesaj atıyorum ve sonra telefonu kapatıyorum. Belki biraz sert oldu ama Kerry'ye bilmesi gerekenleri söyledim ve yanında Carmen var. Şu anda kızımıza odaklanmak istiyorum.

Hastane ziyareti hızlı oldu. Cecilia'nın hayati değerleri Simon'ın dediği gibi iyi. Salvatore ile o adama terfi vermesi için konuşacağım, çünkü arabada akıl sağlığımı kurtardı.

Carmen ve Lucas'ın evine doğru giderken Salvatore'un omzuna dokunuyorum. "Daha işimiz bitmedi."

Dönüp başını sallıyor, yüzünde acımasız bir ifade var. "Richter'in tüm organizasyonunu yok edeceğim. Son adamına kadar."

"Tahminimce Richter şehirde değil."

"Bugün iki hainle idare etmek zorundayız. Rusty ve diğer pislik Evan." "Kerry'nin eski kocasını kendi ellerimle parçalara ayıracağım," diye homurdandım.

"Onu almanıza izin vereceğim."

Araba durur. Evin ön kapısı çarparak açılıyor ve Kerry dışarı fırlıyor, yalınayak, yüzü bembeyaz. Onu karşılamak için dışarı çıkıyorum, Cecilia kollarımda güvende. Ona sonsuza kadar sarılmak ve hiç bırakmamak istiyorum ama yapacak işlerimiz var ve onun ve annesinin birbirlerine ihtiyacı var.

Her zaman bir savaş, her zaman yeni bir felaket, kan, hasar, acı var. Benim hayatım böyle.

Bölüm 23

Kerry

Christiyan, uzun boylu, esmer ve yüzünde korkutucu bir öfke ve kararlılık ifadesiyle, sarı bir elbise, beyaz çoraplar ve beyaz bir hırka giymiş küçük bir kızı taşıyordu. Erken saatlerde Akşam, arka planda güneş batarken, gerçeküstü bir görüntü. Cecilia'nın kahverengi saçları etrafına bakarken dalgalanıyor ve sonra gözlerini bana diyor.

"Anne!" Tombul küçük kollarını kaldırıyor ve bir sonraki anda onu göğsüme bastırıyorum. Bugünün yaralarının iyileşmesi uzun zaman alacak, içimde açtığı delik çok derin, ama şu anda her şey mükemmel. Onu okşuyorum, hırkasını kaldırıyorum, iyi olup olmadığını görmek için çıldırıyorum.

"O iyi, Kerry." Christian'ın sesi sakın ve hızla atan kalbimi biraz yavaşlatıyor.

Ona bakıyorum. O kadar yakınımda duruyor ki kokusunu alabiliyorum, neredeyse vücut ısını hissedebiliyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

İçeri giriyor ve güçlü kollarını etrafımıza doluyor, koruma ve asla bırakmama sözü veriyor. "Her zaman," diye mırıldanıyor.

"Christiano." Salvatore'nin sesi ikimizi de sarsıyor. "Yapacak işlerimiz var."

"Hemen geliyorum," diyor Christian ve sonra kollarını indirerek bana dönüyor. "Kerry. Evan, Evan Jackson mı?"

Cevap verirken dudaklarım uyuşuyor ve sanki yüzümdeki tüm kan çekiliyormuş gibi hissediyorum. "Evan Thomas Linden." Yüzündeki şaşkınlık ifadesi üzerine, "Kızlık soyadıma geri döndüm," diye ekliyorum.

Christian başını sallar, yüzü asıktır.

"Christian!" Nefes nefese kaldım,

"Ona zarar verme!" "Ne?"

"Bırak onu ben alayım, Kerry." Carmen'in sesi sağımda dönmeme neden oldu. Cecilia'ya

uzanıyor.

Önce ona, sonra Christian'a bakıyorum. "Hayır." Kime cevap verdiğimi bilmiyorum.

"Kerry!"

İkisi de aynı anda konuşuyor ve bu çok fazla, sanki beynim patlayacakmış gibi hissediyorum. Carmen'in Cecilia'yı almasına izin veriyorum ve Christian'a doğru koşup gömleğini kapıyorum.

"Onu öldürmeyin!"

"Bu kararı sen veremezsin," diye homurdanıyor, bana bakarken burun delikleri açılıyor, gözleri sert ve soğuk.

Sanki kendimi yakmışım gibi ellerimi yumruk yaparak onu bıraktım. "Lütfen! O..." Sesim kesiliyor. "O hak etmiyor-"

"Acıyı ve ölümü hak ediyor! Ne yaptığına bir bak! Bunu *o* yaptı, Kerry! Sana bunu yaşattı!"

"Değiştğini söylemiştin," diye fısıldıyorum gözyaşlarımı tutamayarak, "ama sen aynısın. Her zaman."

Carmen'in güzel evinin ön verandasına doğru ilerlerken bacaklarım kurşun gibi ağırlaşıyor. Arkasında kocası Lucas, üç küçük çocuğuyla birlikte bacaklarını tutmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ön bahçelerindeki manzaraya bakıyor.

"*Kerry!*" Christian'ın sesi aynı anda hem emrediyor hem de yalvarıyor.

Dönmüyorum. Carmen bana yine Cecilia'yı verdi. Lucas ve küçükler ben içeri girerken yol açıyorlar. "Anne," diyor Cecilia ve ben burnumu ensesine gömüyorum. "Artık her şey yolunda bebeğim. Kötü adamlar gitti."

Kapı arkamızdan kapanıyor ve bir an için her şey sessizleşiyor, sonra Carmen ve Lucas'ın çocuklarından biri koşarak geliyor. "Ben Benjamin," diyor üç yaşındaki küçük çocuk.

Cecilia'nın kafası bir anda dönüyor ve tüm bu insanları görünce ağzı açık kalıyor. Elini tutan Benjamin'e uzanıyor.

"Legolarımı görmek ister misin?" diye

sorar. "Anne," diyor Cecilia,

"Legolarım var."

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Evet, öyle. Çocukta ne olduğunu görmek ister misin?"

Cecilia başını sallıyor ve aşağı inmek için kıvranıyor. Yorgun görünüyor ama Benjamin'in peşinden koşuyor, Carmen ve ben de onu takip ediyoruz. Bir daha gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim.

"Her şey yoluna girecek," diyor Carmen ve oynayan çocukların yanındaki kanepeye yerleşirken elini koluma koyuyor. "Çocukların bölümlere ayırma ve rasyonalize etme konusunda inanılmaz bir yetenekleri var. İyileşecek, muhtemelen senden daha hızlı. Liderliği ona bırakmalısın."

Gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum. "Hayır, olmayacak," diyorum usulca. "Hiçbir şey asla yoluna girmeyecek. Her zaman yeni bir şey olacak. Yeni bir felaket. Bu şekilde yaşayamam. Ya bu tekrar olursa? Ya başka biri ona zarar vermek isterse?"

"Kerry." Carmen'in sesi keskin. "Kendini 'keşke'lere gömme. Hayatını yaşa, sana verilenin

tadını çıkar ve sahip olmadığın şeylerin yasını tutma. Çok güzel bir şeye sahipsin," diyerek Cecilia'ya doğru başını sallıyor, "ve seni güvende tutmak için kelimenin tam anlamıyla cinayet işleyecek bir adama sahipsin."

İrkildim.

"Hepsi bu," diye fısıldadım. "Bir katil."

"Hayır, hepsi bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Kes şunu artık. Kızını al ve git dinlen. Sana bir oda göstereceğim."

Bacaklarıma yaslanmış olan Cecilia'ya bakıyorum, küçük bedeni sıcak ve hareketleri yavaş. "Gel bebeğim." Onu kucağıma çekiyorum ve Carmen'i evin içinde takip etmek için ayağa kalkıyorum.

Düzgünce hazırlanmış, kral boy bir yatağın bulunduğu geniş bir odaya götürüldük.

"Git dinlen, Kerry. Çok fazla düşünme. Bu senin için iyi değil. Bazen sana verilen kartları oynaman gerekir." Kapıyı arkasından kapatmaya başladı.

"Carmen," diye ağzımdan kaçırdım. "Teşekkür ederim!"

Güzelce gülümsüyor, bir sıra beyaz dişini sergiliyor, koyu renk gözleri parlıyor.

Cecilia uyuyor. Yorganı ikimizin üzerine çekiyorum ve ona sıkıca sarılıyorum, zihnim duygular ve görüntülerle dönüyor. Kelimelere dökemeyecek kadar yorgunum.

Retinama kazınmış bir görüntüyle uykuya daldım. Vahşi görünümlü bir Christian, çocuğumuzu taşıyor, bana doğru geliyor, güzel, ölümcül. Benim çocuğum.

Hristiyan

Ivan, Johnny ve Adrian'la Salvatore'un ofisinde yeniden bir

araya geliyoruz. "Linden," dedim. "Evan Thomas."

Johnny başını sallıyor ve masanın üzerinde sırtı bana dönük duran dizüstü bilgisayara dokunuyor. Burada pek çok karanlık iş yapıldı, insanları ve hatta imparatorlukları yok eden pek çok karar alındı, Russo klanının zirveye tırmanmasını sağlayan kararlar alındı.

Amcam şeytani bir dahidir, kız kardeşi Bianca da öyle, beni doğuran kadın.

Her şeye sahibiz ve yine de tek bir çakal adam bugün bizi yok etmeye çok yaklaştı.

Kerry'nin lanet olası eski kocasını düşündükçe dudaklarım öfkeyle kıvrılıyor.

"Christiano, iyi misin?" Salvatore nadir görülen bir şefkat gösterisiyle elini omzuma koyuyor. Salvatore'un birine dokunduğu tek zaman, onu becerdiği ya da dövdüğü zaman oluyor.

Kendimi hayal dünyamdan çekip çıkarıyorum. "Evet," diye mırıldandım. "Gidip şu işi yapalım."

Salvatore sırtımı sıvazladı. "Aferin oğlum. Bizimkiler Linden'in izini sürerken sen ve ben Milane'i geçeceğiz."

FRANCESCO ayaklarını bir masaya uzatmış, önünde bir birayla oturmaktadır. Karşısında ellerini kucağında birleştirmiş gergin bir kız oturmaktadır.

"Personel gelmeye başladı. Onunla ne yapacağım'dan emin değilim." Cüssesine rağmen şaşırtıcı bir kolaylıkla ayağa fırlarken başını ona doğru salladı. "Ufaklığı sağ salim geri getirdiğini duydum!"

Salvatore, kendisine kocaman gözlerle bakan kıza doğru yürür. "Şekerim, neden mahallenin etrafında on beş dakikalık bir yürüyüşe çıkmıyorsun? Hm?"

Ayağa fırladı. "Tamam, Bay Salvatore. Elbette."

Mekândan aceleyle çıkarken onu izliyoruz. Francesco bize döndüğünde sırtıyor. "Sevimli kız."

"Aklını başına topla, evlat." Salvatore onun sırtına tokat atar. "Henüz yumuşamadı mı, sevgili Rusty?"

Loş restorana doğru yürüyoruz. Birkaç saat içinde burası insanlarla dolup taşacak. Şu anda sessiz, boş sandalyeleri ve masalarıyla neredeyse hayalet gibi.

"Son baktığımda yüzünün rengi ilginçti."

Küçük odanın kapısını açtığımızda hepimiz durup başımızı eğerek Rusty'nin şişmiş mavi yüzünü görüyoruz.

"Rust-" diye başlar Salvatore, sonra omuz silkip ceketinin altından silahını çıkarır. "Boş ver."

Salvatore göğsüne beş kurşun sıktığında Rusty'nin vücudu sarsılır. Genç adamın bilinci bir daha yerine gelmez.

"Onu indirin ve bu pisliği temizleyin. Arabayla arkadan geleceğim."

Francesco ve ben önce birbirimize sonra da yerde biriken kana bakarken Salvatore ortadan kayboluyor, sonra da harekete geçip hayatımızda daha önce pek çok kez yaptığımız şeyi yapıyoruz.

Rusty'nin gevşek, plastiğe sarılı bedenini bagaja attığımızda çok ağır nefes alıyorum ve terden sıırıslam oluyorum. Hay sikeyim! Eğer bunu yapamazsam, kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. Tanrı aşkına, başka bir şey bilmiyorum.

Ön tarafta onun yanına atladığımda Salvatore bana yan gözle bakıyor ama bir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Ne düşündüğünü biliyorum. Daha önce de söylemişti. Bu hayat artık bana göre değil.

"Bay Linden evde yalnız. Johnny ve Adrian gitmediğinden emin olmak istiyorlar." "Güzel," diye homurdandım. "Hadi başlayalım."

"Buna hazır mısın, Christiano?"

Amcama karanlık bir bakış attım. Yapacağım son şey olsa bile, kadınıma tehdit eden kişiyi yok edeceğimden emin olacağım. Beni bir daha görmek istemeyeceği anlamına gelse bile.

Araba kararan sokaklarda hızla ilerlerken, bu düşünce beni duraksatıyor. Kerry'nin solgun, kararlı yüzü gözlerimin önünden geçiyor.

Onu öldürmeyin.

Neden olmasın ki? Anlamıyorum. Kıskanmıyorum. O küçük pislikle romantik olarak

ilgilenmediğini biliyorum. Biri sana yanlış yaparsa, onu bitirirsin. Yapacağın şey budur. Ben böyle büyüdüm. İntikam.

Kan. Nefret.

Şehrin gölgeli bölgelerinden birindeki bir apartman kompleksinin önünde aniden duruyoruz. Johnny ve Adrian bize katılıyor ve beşimiz sessizlik içinde Evan Thomas Linden'in evine doğru on üç kat çıkıyoruz.

Cecilia'nın masum yüzü aklımdan çıkmıyor. Kerry'nin ıstırabı içimi burkuyor. Kapıyı tekmeleyerek kolayca açtım ve silahımı kaldırdım.

"Evan!" Kükrüyorum.

Geri kalanımız iki yatak odalı rutubetli dairede ilerlerken iki kişi kapının yanında kalıyor. Televizyondan gelen ses bizi oturma odasına yönlendiriyor. Her yer dağınık. Her yerde bira kutuları, masayı kaplayan fast food kutuları, her yüzeye saçılmış giysiler.

Gerçek bir ses ya da hareketten çok altıncı bir his. Kanepeyi tekmeleyerek birkaç metre yana kaymasını sağlıyorum ve arkasında Kerry'nin canını benden daha çok yakan şerefsiz çömeliyor. Yavrularıma zarar veren. Kızımı.

Silahımı kaldırıyorum. "Evan Linden."

Tiz bir sesle çığlık atıyor ve ellerini başının üzerinde tutuyor. "Ateş etmeyin! Bu da kim? Sen de kimsin?"

Göğsüne tekme attım. Sırt üstü düşüyor, nefes nefese, yan tarafını tutuyor. "Dostum!"

Bir ayağımı boğazına koyarak, gözleri şişene kadar bastırıyorum. Çırpınıyor ve kaçmaya çalışıyor. Eğilip silahı alnına dayıyorum ve onu tamamen hareketsiz hale getiriyorum.

"Bugün hayatının en büyük hatasını yaptın Evan, Kerry'ye kazık attığında, Richter'in adamlarının onun küçük bebeğini almasına izin verdiğinde. Görüyorsun, haklıydın. Bir Russo'yla yattı. Benimle. Cecilia benim kızım ve bir Russo. Bir Russo'yu sonuçlarına *katlanmadan* incitemezsin ve ben affedici bir tip *değilim*."

Gözleri büyür. "Lütfen," diye bağıyor, gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlarken ağzından tükürükler fışkırıyor. "Başka seçeneğim yoktu. Lütfen!"

"Her zaman bir seçenek vardır," diye kükrüyorum ve yüzü acıyla buruşurken silahı etine daha sert bastırıyorum.

Kendi sözlerim, yakında üç yıl öncesine dönmeme neden oluyor. *Her zaman bir seçenek vardır*. Ben Kerry'ye bir seçenek sunmadım.

Çizmelerimin altındaki acınası varlığa bakarken Kerry'nin sözleri kulaklarımda çınlıyor. Üzerime karanlık bir sis çöküyor. Saf nefret, bugünün acısı, üç yıl önceki Kerry, ellerimde yaşam savaşı veren Kerry, yabancı bir şehirde tek başına doğurmak zorunda kaldığı çocuğumun annesi Kerry, değişmem için yalvaran Kerry. Omzumun üzerinden, pasif bir şekilde sahneyi izleyen amcama bakıyorum, sonra silahı çıkarıyorum ve yumruğumu Evan'ın yüzüne indiriyorum. Ona tekrar tekrar vurdukça kan fışkırıyor. Burnunu kırdım, dudaklarını yırttım. Kalın sarı sakalı kısa sürede kırmızıya boyandı. Çığlık atmayı bırakıp kafasını yana yatırdığında kendimi ayakta durmaya zorluyorum, parmak eklemlerim acıyor ve kanıyla boyanıyor.

"Ara. Polisleri. Polisleri ara," diyebilmeyi başardım, yine de nefesi kesilene kadar onu dövme dürtüsüyle savaşıyordum. "Christiano?" Salvatore şaşırmış gibiydi.

"Yapma!" Hırladım. "Ivan. Sadece yap." İki adama döndüm. "Bu benim kararım ve böyle olacak.

Bir daha hapishaneden dışarı adım atmamasını sağlayacağız. Richter'in adamlarının ölümünü onun üzerine yıkın, her neyse."

Salvatore birkaç dakika daha beni inceledikten sonra Ivan'a başını sallıyor. "Yap şunu."

Küçük, kirli bir banyoda ellerimi yıkarken, amcam kapının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyor. "Onu gerçekten seviyor olmalısın."

Onun sözleri doğrudan kalbimin en derin köşelerine ulaşıyor. Seviyorum. Onu gerçekten seviyorum.

Bölüm 24

Kerry

[Uyanıyorum ve nerede olduğumu ya da saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Cecilia uyuyor, kolumla göğsümün arasına sokulmuş ve onu görünce her şey geri geliyor. Bir yerlerden sesler geliyor, boğuk

ama üzgün. Cecilia'dan kurtuluyorum ve telefonumu bulmak için büfeyi karıştırıyorum.

Saat 1:03.

Ayağa kalkıyorum ve parmak uçlarımla hafif aralık olan kapıya doğru ilerliyorum. Açıklıktan bir

parça ışık geliyor ve daha iyi duyabilmek için kapıyı biraz daha itiyorum.

"Burada olmamalısın, Christian." Carmen'in sesi hem yalvaran hem de üzgündü. "Uzak kalamam."

Christian'ın alçak hırıltısı, sesindeki umutsuzluk, sırtımdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Sarhoşsun sen. Evine git."

"Ben... şeyler yaptım. Yapamam... Beni asla affetmeyecek."

"*Ay Dios mio! Hombres!* İmkansızsınız! Uyuyun. Olanlara üzülmeyi bırak ve ileriye bak.

Kerry'nin kafası karışık ve incinmiş durumda, kendine gelmesi biraz zaman alacaktır. Ona bu

zamanı ver. Şimdi kışt, git buradan."

Bir hışırtı, bir ayak sürüme sesi.

"Christian, seni hareket ettiremiyorum. Bir *dağı* kaldırmaya çalışmak gibi. Ivan'ı aramamı ister misin?" "Hayır, lanet olsun." İnliyor.

Biraz daha karıştır.

Bir kapı çarpıyor. Sessizlik.

Uzun süre uyanık kaldım, Cecilia'ya sarıldım, onu benden aldıkları anı tekrar tekrar yaşadım.

Artık Evan'a ne yaptıklarını umursuyor muyum bilmiyorum. Onun küçük bedenini tutuyorum ve

bize bunu yapanın gerçekten o *olduğunu*, sadece o *olduğunu* düşünmeden edemiyorum. Umarım her

neredeyse çürür.

Ertesi gün Christian'ı görmedim. Lucas bizi eve bıraktı.

"Salvatore için mi çalıştın, Lucas?"

Uzun boylu, kocaman bir sakalı olan ve sarı saçlarını at kuyruğu şeklinde arkadan bağlayan adam bana şöyle bir bakıyor. "Bu uzun zaman önceydi."

"Nasıldı? *O nasıl* biri? Christian ile çalıştın mı?"

Lucas iç geçirir. "Bak Kerry, bilmek istemeni anlıyorum ama bunu geride bıraktım ve o kapağı bir daha asla açmayacağım." Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekliyor, "Christian'la çalıştım. En kötülerinden biriydi."

Göğsüme inen bir yumruk gibi sertçe çarptı.

En kötülerinden biriydi.

Nefes almak için savaşıyorum, gözyaşlarımı tutmak için savaşıyorum.

Lucas bana tekrar bir bakış atıyor ve arabayı evimin önüne çekene kadar konuşmuyor. Cecilia ve ben indikten sonra arabanın kapısını kapatırken bana öyle ciddi bir ifadeyle bakıyor ki içim daralıyor. "Bunlar tehlikeli insanlar, Kerry. Kendine dikkat et. Bir duruş al, uzak durmaya çalış. Onun için." Cecilia'ya başıyla selam veriyor, sonra elini kaldırıp arabaya atlıyor ve bizi kaldırımda bırakıyor, kalbim paramparça oluyor.

Uzak dur.

Seçme lüksüm yok.

Yapmam gerektiğini biliyorum ama deneyecek gücüm var mı bilmiyorum.

Günü annemlerde geçirdim. Ona ne olduğunu asla anlatmayacağım. Onu endişelendirmeye gerek yok. Yıllardır birikmiş sırlarım var. Bu da bir diğeri. Geceyi de annemin çekyatında dönüp durarak, uyuyamayarak, Christian'ın evime gelip boş bulup bulmadığını merak ederek geçiriyorum.

Ertesi gün gazetede Evan Linden'in suçlular arasında bir savaş gibi görünen yedi cinayete karıştığı gerekçesiyle kefaletsiz tutuklandığını okudum. Annemin bunu asla öğrenmemesini umarak gazeteyi hızla çöp kutusuna itiyorum. Onu Christian öldürmedi! İçimden bir ürperti geçiyor. Gerçekten değişti mi?

Sonra Chloe'yi hatırladım.

O değişebilir ama bazı şeyler geri alınamaz.

Kalbim boğazımda, ona mesaj attım.

"Teşekkür ederim."

Gönderilirken, teslim edilirken ve okunurken ekrana bakıyorum. Küçük noktaları izlerken nefesimi tutuyorum

bir cevap yazıldığını gösteriyor. Sonsuza kadar sürer. Yazıyorum. Sonra hiçbir şey. Yazıyor. En sonunda:

Uzak duracağım, Ker. En iyisi bu. Kendine iyi bak.'

Mesaja bakarken midem bulanıyor. *Olamaz.*

Tam ne olduğunu bilmediğim bir cevap vermek üzereydim ki Lucas'ın sözleri kulaklarımda çınlıyor.

En kötülerinden biriydi.

Telefonu tutarken parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Bu en iyisi. Onca acı ve dramdan sonra bana verdiği hediyenin farkındayım. O sadece yaşamamızı ve mutlu olmamızı istiyor. Ve benim için mutluluk onsuz olmak zorunda.

Değil mi?

Sonunda iki gün daha annemle kaldım. Üniversitedeki derslerime katılamıyorum. Cece'nin gözümün önünden ayrılmasına izin veremem. Yapamam işte.

Evim çok boş geliyor. Geceleri kapının çalmasını bekliyorum ve Christian'ın yokluğu beni rüyalarım kadar takip ediyor. Kalbimin olması gereken yerde bir boşluk var, sanki onu almış gibi.

Bir hafta sonra, yemek yiyeceksek çalışmam gerektiğini, sınavımı kazanacaksam okula gitmem gerektiğini fark ettim ve uykusuz bir gecede mükemmel bir çözüm buldum. Ertesi gün Carmen'i aradım.

Carmen'in cevabı beni rahatlatmıştı. Tabii ki Cece'ye bakacak.

Dünyada kendini daha güvende hissedeceği tek yer Salvatore'un malikanesinde kilitli ve Christian'ın gözetiminde olmasıydı. Ama bu olmayacak.

Bir öğleden sonra kızımı almaya geldiğimde Carmen farklı görünüyordu, kaskatı kesilmişti, çenesi sıkılmıştı. Uzun kıvrıkcık saçlarını geriye atıyor ve beni takip etmem için eliyle işaret ediyor.

"Burada seni görmek isteyen biri var."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Christian mı?

Oturma odasında, ayaklarının dibinde Cecilia ve yanında David ile Salvatore oturuyor. Sahneye bakıyorum. Kusursuzca temizlenmiş pencerelerden içeri giren parlak öğleden sonra güneşinde bu karanlık ve tehlikeli adamı çocuklarla çevrili görmek gerçeküstü. O gölgelere ait, buraya değil.

Beni görünce ayağa kalktı ve kollarını açtı. "Kerry Jackson, dünyadaki en sevdiğim insan."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken dudaklarımı kıvrıyorum. "Ne istiyorsun?"

Öpüyor. "Sadece arkadaşça bir ziyarette

bulunamaz mıyım?" "Hayır," dedi Carmen ve ben

aynı anda.

Salvatore gözlerini devirir ve ellerini havaya kaldırır. "Bu kadınları hayatımda hak edecek ne yaptım ben? Her neyse. İşe dönelim o zaman. Bu küçük hazine," diyerek Cecilia'nın başını okşar, "Cuma günü ikinci yaş gününü kutlayacak ve doğum günü partisi için evime davetlisiniz."

Kaskatı kesildim. Anneme gidiyordum. "Bu... çok nazikçe, ama hayır teşekkürler." Sinirle yutkundum,

Birisi bana Salvatore'a hayır denemeyeceğini söylemişti.

Gözleri bir ton kararıyor. "Sormadım. Öğleden sonra dört. İyi günler." Carmen'e başıyla selam veriyor, David'in başına hızlı bir öpücük konduruyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor, sonra yanımdan geçip gidiyor.

Carmen ve ben ön kapının kapandığını duyana kadar sessizce duruyoruz. Ona ne yapacağımı sormak üzere döndüm.

"Sen git," diyor ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan. "Salvatore'a hayır diyemezsin."

Sikeyim.

GÜNLER ÇOK HIZLI GEÇİYOR. Cecilia hediyeler, pastalar ve balonlar konusunda giderek daha da heyecanlanıyor. Ben de giderek daha fazla heyecanlanıyorum, daha doğrusu korkuyorum.

Cuma günü öğleden sonra 3:55'te çakılların üzerinde durmuş, zıplayan Cecilia'nın elini tutuyordum, onun iyiliğinden çok benim iyiliğim için. Yan taraftaki park alanının yarısı özel arabalarla dolu ama kuş cıvıltıları dışında çıt çıkmıyor.

Kapı ziline bastığımda usulca çalıyor ve kapı hemen açılıyor. Önümde uzun boylu, iri yarı sarışın bir adam duruyor, içeri girmemiz için başını sallarken yüzü nötr. Ivan, eğer doğru hatırlıyorsam.

"Mutlu yıllar küçüğüm," diyor ve onunla aynı hizaya gelmek için tek dizinin üzerine çöküyor.

"Teşekkür ederim efendim," diyor küçük kızım büyük bir şaşkınlıkla. Efendim mi? Vay be.

Bunu ona kim öğretti? Ivan ayağa kalktı ve dudaklarından hayalet gibi bir gülümseme geçti. "Onu iyi yetiştirmişsin. Bu taraftan."

Devi evin içinde takip ederken bacaklarım korkudan ağırlaşıyor. İnsanların konuşma, kahkaha ve müzik sesleri artıyor. Birden kendimi çok yalnız hissediyorum ve Christian'ın yanımda olmasını, beni sıkıca tutmasını dileyerek kendimi Çağırıyorum.

Yan tarafa itilmiş sürgülü cam kapılardan oluşan bir duvar, dışarıda geniş bir veranda, her yerde insanlar ve yetişkinlerin bacaklarının etrafında koşuşturan çocuklar olan büyük ve aydınlık bir odaya giriyoruz. Cecilia balonları, serpantinleri ve güzelce paketlenmiş hediyelerle dolu masayı görünce zıplıyor ve elimi çekiyor.

İçeri girdiğimizde herkes dönüyor. Nefesimi tutuyorum, gözlerim kalabalığın üzerinde geziniyor. Görmek istediğim tek bir kişi var ve Tanrı şahidim olsun ki onu gerçekten görmek istiyorum. Kaç hafta oldu. Salvatore bize doğru yürürken kollarını açıyor, omuzlarımı tutuyor ve yanaklarımdan öpüyor. Sonra çömelip aynısını Cecilia'ya da yapıyor.

"Günün genç hanımı!" Onu güçlü kollarına alıyor ve etrafında dönüyor. Şaşırtıcı derecede nazik selamlaması karşısında yanaklarım alev alev yanıyor. "Millet, size genç Cecilia Russo'yu takdim edeyim!"

Gözlerimi açıyorum. "Jackson," diye kulağına tısladım.

Gülüyor. "Jackson. Şimdilik." Cecilia'nın poposunu tokatlıyor. "Şimdi git oyna. Her yerde çocuklar var." Onu yere bırakır ve Cecilia bahçeye, renkli bayraklara doğru koşar ve başlar

başıboş bir balonu kovalamak için.

Protesto etmek için nefes alıyorum.

"Ve bir sürü insan onlara göz kulak oluyor," diyor bana. "O güvende."

İzlendiğime dair bir karıncalanma hissi topuklarımın üzerinde dönmeme neden oluyor. En sağda Christian duruyor, yüzü korunaklı, uzun boylu, güzel, koyu gri bir takım elbise giymiş, sanki doğrudan vücuduna dikilmiş gibi. Onu son gördüğümde daha güçlü görünüyor. Gözlerim güçlü ellerine, kalçalarına bakıyor ve bedenim beynimle hiçbir bağlantı kurmadan tepki veriyor. Ona doğru bir adım atarken Salvatore'u, etrafımdaki insanları, gece ya da gündüz olduğunu unutuyorum. Bir an tereddüt eder gibi oluyor, sonra o da hareket ediyor ve yarı yolda buluşuyoruz.

"Hey," diyoruz hep bir

ağızdan. "Nasılsın?" diye

soruyor. "İyiyim," diyorum.

"Cecilia'nın Carmen'le birlikte olduğunu duydum. Zekice

bir hamleydi." "Onu ziyaret ettin mi?"

Başını sallar.

"Neden?"

"Sana uzak duracağımı

söylemiştim." "Ama

buradasın."

"Sözlerimi tutma konusunda pek iyi değilimdir," diyor karanlık bir sesle.

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. "Kafamı çok karıştırıyorsun, Christian."

Dudaklarını yalıyor ve bakışlarımın diline takılmasına engel olamıyorum. "Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?" diye soruyor.

Aramızdaki hava kalınlaşıyor, tutuşuyor. Sendeleyerek geri çekildim. "Yapmalıyız-"

Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Evet, hadi gidelim- Parti." Yanıma kayarak bir avucunu sırtımın küçük kısmına koyuyor, tüm bedenimi elektrikleştiriyor, sonra kaldırıyor. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Olma, demek istiyorum. Ama demiyorum.

Bir grup insana doğru yürüyoruz. Altmışlı yaşılarında, çelik grisi saçları eski moda bir görünümde düzgünce kıvrılmış bir kadın dönüp beni süzüyor, sonra bir kağıdı kaldırıp Christian'a dönüyor.

"Bianca," diyor ona. "Cecilia'nın annesi Kerry Jackson'la tanışmanı istiyorum. Kerry, bu benim annem, Bianca Russo."

Ona elimi verdim. Elimi tutmadığında birkaç dakika geçiyor, gariplik artıyor, etrafımızdaki tüm konuşma ölüyor.

"Bayan Jackson," dedi sonunda ve benimle çok sert bir şekilde tokalaştı. "Hakkınızda çok şey duydum."

Benim hakkımda iyi Şeyler duymuŐa benzemiyor. Christian neredeyse ölüyordu diye beni mi suçluyorlar? Onu daha önce de neredeyse öldürdüğümü fark ettim. Bacaklarımı titrememesi için zorlamalıyım.

onun gözetimi altında.

"Bayan Russo. Sizinle tanıştığma çok memnun oldum."

Siyah gözleri benimkileri delip geçiyor ve hem görünüş hem de tavır olarak kardeşi Salvatore ile aralarındaki benzerlikleri görmek çok kolay. "Henüz görmediğim bir torunum var." Elimi tutmaya devam ederken Christian'a döndü.

"Bianca," diyor, sesi soğuk ve sert.

Gözlerini kısıyor, sonra bırakıyor ve elime kan geri geliyor. Birden burada olduğum için aşırı derecede kendime geldim. Gözlerim etrafımdaki diğer kadın ve erkeklere kayıyor. Hepsi benden nefret mi ediyor? Buradaki herkes Christian ve benim hakkımdakileri biliyor mu? Tam olarak ne kadarını biliyorlar?

Hızlı bir şekilde Matteo, Luca, Eric, Anna, Nathan ve Sydney ile tanıştım. Daha az gergin. Gülümsemeler, selamlaşmalar, Cecilia adına tebrikler ve bir sürü 'onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz' cümlesi var. Tüm isimleri hatırlamaya çalışıyorum. Bu çok zor. İki kadın beni biraz daha içtenlikle selamlıyor. Nathan kibar ama altında yatan bir gerginlik seziyorum. Eric tehlike saçıyor. Christian'ın karardığında yaptığı gibi. Geri çekiliyorum ve yanındaki kadına, Anna'ya bakıyorum. Çok çekingen görünüyor ama onunla birlikte olmayı seçtiyse çelik gibi cesareti olmalı.

Yoksa o mu seçti?

Sen benimsin. Christian'ın sözleri aklıma geldi. Onun için de aynı mıydı?

Yemek yiyoruz. Bol miktarda pasta ve bana tanıtıldıkları anda isimlerini hatırlayamadığım İtalyan lezzetleri var. Oyunlar var. Bol bol kahkaha. Cecilia nihayet geniş ailesiyle düzgün bir şekilde tanışıyor ve Nathan ile Sydney'in küçük güzel kızları Ava'da küçük bir ruh eşi buluyor.

Christian bütün öğleden sonra yanımdan ayrılmadı. Varlığı içimi ürpertiyor, sürekli onun, kokusunun, alçak gürleyen sesinin farkındayım.

Saatler geçtikçe Russo'ların tavırlarındaki değişim beni hayrete düşürüyor. Zalimlik, sahiplenme ve güçten başka bir şey görmedim ama Salvatore çocuklara gerçekten düşkün görünüyor. David'i özlüyorum ama otizmiyle bu kalabalığı çok fazla bulacağını biliyorum, bu yüzden annesinde kalmasına izin vermek muhtemelen doğru bir seçim. Nathan ve Eric tüm gece boyunca kadınlarının yanından ayrılmıyor ve sanki üzerinde yürüdükleri zemine tapıyorlarmış gibi sürekli onların ihtiyaçlarıyla ilgileniyorlar.

Göğsümde bir sıkışma hissiyle Christian'a bakıyorum. Böyle bir şey olabilir miydi? Beni bu kadar önemser miydi? Kulübedeki günlerimiz aklıma geliyor. Şefkatli olabiliyor. Çok güzel şefkatli ve sevecen olabiliyor.

Ne yapıyorum ben? Neden bununla savaşıyorum?

Bir şey dönüp arkama bakmamı sağlıyor. Odanın en ucundaki kapı aralığında, uzun çilek sarısı saçları omuzlarından aşağı dökülen, ağırbaşlı, beyaz bir elbise ve beyaz balerin ayakkabıları giyen bir kadın duruyor. Gözlerimiz kilitlendiğinde kalbim duracak gibi oluyor.

Chloe.

Chloe!

Odaya koştum ve kollarımı ona doladım. "Chloe!"

"Kerry?" diye nefesini tutuyor ve beni içine çekerek itiyor. "Kerry! Aman Tanrım! Burada ne işin var?"

"*Ben mi?* Burada ne yapıyorsun? Nerelerdeydin? Seni çok özledim! Aileni!

Döndüğünü biliyorlar mı? Nerelerdeydin?"

"Bu... çok uzun bir hikaye. Kerry... sen ve Christian..." Dudağını çiğniyor ve omzumun üzerinden bakarken yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. Bakışlarını takip ediyorum ve Christian'ın etkileşimimizi incelediğini görüyorum, gözleri karanlık ve okunamaz.

Onu dövdüm.

Olamaz. Chloe'ye dönüp bakıyorum. "*Hayır!* Hayır, değiliz," diyorum çabucak.

O rahatlamış görünüyor ve benim göğsüm sıkışıyor. Biz değiliz, ama tüm ruhum onu özleyor. Arkadaşıma nasıl ihanet edebilirim? İhanet edemem.

"Ne yaptığını duydum," diyorum sessizce. "Çok üzgünüm." "Bu uzun zaman önceydi."

Ona, en iyi arkadaşıma bakıyorum ve artık onu tam olarak tanıyamadığımı fark ediyorum. İçinde daha sert bir çizgi var, bir şekilde daha uzun boylu, olgun görünüyor. Benim neşeli kızımın içinde yeni bir karanlık var.

"Ne oldu sana?" diye sordum. "Nerelerdeydin?"

"Burada. Ve uzağa," diyor bakışlarımdan kaçarak, tekrar omzumun üzerinden bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve Salvatore'un tam arkamda, üzerimde yükseldiğini, beni Chloe ile arasına hapsettiğini görüyorum. Gerginlik çatırdıyor, etrafımızı sarıyor ve sonra kafama dank ediyor. Bunca zamandır onun nerede olduğunu biliyordu. Salvatore arkadaşımın nerede olduğunu *biliyordu* ve bana söylememiştii. İçimde kara bir öfke bulutu yükseliyor.

"Seni piç kurusu," diye bağıriyorum ve yumruğumu suratına indiriyorum. "Nasıl-" Yüzüstü duvara itildiğimde çığlık atıyorum ve sonra beni kendisiyle birlikte yan odaya götürüyor. Yüzüm acıyor ve ellerim acıyla zonkluyor.

Kıyamet kopuyor, Chloe yalvarıyor, Christian Salvatore'u benden koparıyor ve iki adam yumruklarını sıkarak yüzleÇiyor. Herkes bağırarak koşuşturmaya başladı. İnsanlar Salvatore ve Christian'ın arasına giriyor. Elimi tutarken ağlıyorum.

"Tam bir baş belasısın, değil mi?" diyor arkamdan soğuk bir ses. Dönüp Bianca'nın sert bakışlarına bakıyorum.

Anna aramıza girdi. "Bunu o seçmedi hanımefendi." Sesi en az yaşlı kadınınkı kadar sertti. "Bundan sonrasını ben hallederim." Kolunu omzuma doladı ve beni de yanına çekti.

"Cecilia," diye nefes nefese kaldım ve etrafıma bakındım.

"Çocuklar üst katta film izliyorlar." "*Tanrım,*" diye inledim. "Ne yaptım ben?"

"Bu adamın iyi bir yumruğa ihtiyacı var. Çok az kişi cesaret

edebilir. Aferin sana." "Beni öldürecek!"

Anna beni yan odadaki deri koltuğa, gürültünün uzağına çekiyor. "Christian

bunun olmasına izin

veremem." "Ama

onsuz?"

"Boku yemiş olursun." "Herkes

benden nefret ediyor!"

"Hayır, yok, Kerry. Kes şunu. Boktan bir şansın var. Sende kendimi tanıyor gibiyim."

Ona baktım. "Öyle mi?"

Sıcak bir şekilde gülümsüyor, iri, kahverengi gözleri parıltıyor. "Evet, ama sonunda gerçekten iyi oldu."

"Christian ve benim aramda gerçekten berbat bir durum var."

"Kerry. Bu konuda yeterince bilgim yok. Bildiğim tek şey, sana ve güzel çocuğuna bakmaktan başka bir şey istemeyen harika bir adama sahip olduğun."

Yutkunuyorum ve ortalığın sakinleştiği diğer odaya doğru bakıyorum. Herkes bana bunu söyleyip duruyor. Beynim kaçmamı söylerken, kalbim uzun zamandır bana bunu söylüyor.

Bölüm 25

Kerry

I Malikaneden ayrılırken her şeyin normal olduğu maskaralığını sürdürmek için mücadele ediyorum. Salvatore en iyi ihtimalle okunamazdı, Cecilia'ya karşı sevimliydi, bana karşı daha az sevimliydi, yanağı sol altından biraz kırmızıydı

gözüne, ona vurduğum yere.

Bana veda ederken söylediği şu sözler tüylerimi diken diken etti: 'Sen ve ben konuşacağız.

Yumruğum acıyor ve ona vurduğum için çok pişmanım. Anna ve ben telefon numaralarımızı değiş tokuş ettik. Chloe beni arayacağına söz verdi. Yine de temkinli görünüyordu ve içimde yine ortadan kaybolacağı hissinden kurtulamıyorum.

Cecilia bizi takip eden Christian'ın yanına koşuyor, bacaklarına sarılıyor. "Kis! Sakın gitme."

Onun önünde çömeliyor. "Giden sensin, tatlım." Bana bakıyor ve içime bir belirsizlik saplanıyor. Birbirlerine ihtiyaçları var.

"Uğramak ister misin? Bir gün? Onu görmek?"

Christian ayağa kalkar ve dudakları bir gülümsemeye dönüşür.

"Evet. Bunu isterdim." Garip bir vedayla elimi kaldırıyorum.

"Tamam... Görüşürüz."

Sonra kaçıyorum. Kapıları geçene kadar onun bakışlarını sırtımda bir karıncalanma olarak hissediyorum.

İçine atıldığım bu yeni dünyayı nasıl idare edeceğimi bilmiyorum. Christian'ın pek de dost canlısı olmayan ailesi, düpedüz düşmanca davranan annesi ve ona yumruk attığımda gözlerinden cinayet akan Salvatore. Umarım Anna bana yardım edebilir. Umarım Chloe beni görmek ister. Hâlâ onun kayboluşu ve şimdi yeniden ortaya çıkışıyla ilgili gizemi çözmem gerekiyor. Christian'ın dürüst olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı. Aslında bilmiyordu.

Cecilia neşeli, şeker ve mutluluk dolu. Ava'dan ve diğer çocuklardan bahsediyor ve kalbimde bir sızı ile oldukça izole yaşadığımı fark ediyorum. Annem, Gayle ve Rebecca ile tanışıyorum ama

başka aile ya da çocuklu insan tanımıyorum. En azından gündüzleri Carmen'in çocuklarıyla birlikte. Bu durumu telafi eder. Öyle değil mi?

Eve dönerken başım dönüyor. Öğleden sonra, akşamın erken saatlerinde çalkantılı bir gündü, ama aklımda kalan tek bir şey vardı, o da Christian'ı davet ettiğimde yüzünde beliren sevinç ifadesiydi.

Hristiyan

Evinin önünde oturup bekledim. Ne için? Bilmiyorum. Arabadan inip ona gitmeliyim ama bu iki insana ne kadar bağımlı olduğumu fark etmenin şokuyla donup kaldım.

Felaket doğum günü partisinden bu yana beş gün geçti. Salvatore öfkeli ama ben de öyleyim. O yumruğu hak etmişti ve Kerry'yi dengesiz olmakla suçlamak yerine yaptığını kabul etmeliydi. Chloe Becker'dan saklanarak ne halt ediyordu? Bunca zaman? Onu bir yerde kilitli mi tutuyordu? Benimle konuşmak zorunda. Kerry kızın kaybolmasıyla bir ilgim olduğunu düşünüyordu, en azından bu aradan çıktı.

Bianca ile de ciddi bir konuşma yaptım. Ailemin Kerry'ye karşı kin besleyeceği hiç aklıma gelmemişti. Bunların hiçbiri onun suçu değil ve geri çekilip seçimlerimi kabul etmeliler.

Kerry. Evde Cecilia ile yalnız olduğunu biliyorum. Mahalleyi iki kez turladım. Normal insanlarla nasıl takılacağımı ve nasıl konuşkan olacağımı bilmiyorum. Ne hakkında konuşuyoruz ki? Havadan mı? Dün geceki televizyondan mı?

Bilmiyorum ama öğreneceğim. Belki.

Kerry

Cecilia televizyonun önündeki kanepeye atlamış, çizgi filmlere dalmış. Ben bulaşık makinesine tabakları yerleştirirken kapı zili çalıyor ve neredeyse çatıdan uçuyordum. Çarşamba akşamı saat altı on beş. Christian aramadı, mesaj atmadı ya da gıkını bile çıkarmadı ve ben de gelmeyeceği konusunda giderek daha fazla endişelenmeye başladım.

Avucumu çarpan kalbimin üzerine koyarak ön kapıma doğru yürüdüğümde, Tanrı'ya yemin ederim ki bir gözetleme deliği *açacağım*, çünkü bu kapıyı açmak, dışarıda kimin olduğunu asla bilmemek, yaşadığım hayatla sinirlerimi kızartıyor. Korku dolu bir şekilde kapının kilidini açıp çekiyorum.

Christian'ın heybetli varlığı kapı aralığını dolduruyor. Ğkimiz de konuşmuyoruz, aramızdaki

boğluk aniden enerjiyle dolup tağarken birbirimize bakıyoruz.

"İçeri girebilir miyim?"

Seğirerek kendime geliyorum. "Evet, tabii." Yana doğru bir adım atıyorum ve içeri girmesi için işaret ediyorum.

Kapıyı kapatırken, "Sanırım beni ilk kez gerçekten buraya davet ediyorsun," diyor. "Gönüllü olarak."

"Belki." Onu evde her zaman hissediyorum. Bu evin her santimetrekaresi onun varlığıyla ya da yokluğuyla dolup taşıyor. "Cece televizyonun önünde." Oturma odasının derinliklerine doğru başımı sallıyorum.

Bana bakıyor ve yüz hatlarından anlam veremediğim bir ifade geçiyor. "Tamam."

O kızımızın oturduğu kanepeye doğru ilerlerken ben mutfığa kaçıyorum. Vücudum yanıyor. Onun görünüşü beni nefessiz bırakıyor. Bu işe yaramayacak!

Konuşmalarını, bir şeyler çalmalarını dinlemeye devam ediyorum. Cecilia'nın hafif sesi. Christian'ın ciddi mırıltısı.

Her şeyi kaldırdıktan, her yüzeyi sildikten ve mutfığımı tertemiz olduktan sonra ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden kendime bir kadeh beyaz şarap dolduruyorum ve sonra mutfak masamın yanında öylece oturuyorum, felç olmuş bir halde.

"Kerry."

Şaşkınlıktan neredeyse bardağı deviriyordum. "Selam. Evet!"

"Uykusu var. Ben-" Omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor, gözleri okunmuyor. "-Yola çıkıyorum."

Zihnimde onu yakalıyorum ve gitmemesi için yalvarıyorum. Gerçek dünyada ise gülümsemeye zorluyorum. "Tamam. Seni kapıya kadar takip edeceğim." Yolumun üzerindeki Cecilia'yı kucığıma almak için yönümü değiştiriyorum. "Babana hoşça kal demek ister misin?"

"Baba," diyor ve ona doğru uzanıyor.

Christian onun elini tutuyor ama gözleri benimkilerde. Hava yoğunlaştıkça kalbim hızlanıyor. Evet, bu *hiç* iyi gitmeyecek.

"Ker," dudaklarını yalıyor ve gözlerim dilini takip ediyor. Bakışları ağızma düşüyor ve sonra tekrar gözlerimle buluşmak için yukarı çıkıyor. Boğazını temizliyor. "Teşekkür ederim." Bir adım geri atıyor.

"Tekrar gelmek ister misin?" Ağızımdan kaçırdım.

Çarpık gülümsemesi kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. "Planlıyorum."

O gittikten sonra Cecilia'yı yatağına yatırdım ve sonra ikinci bir kadeh şarap doldurdum. Ve bir üçüncü. Titriyorum.

ERTESİ SABAH, çay için su kaynatırken bir mesaj alıyorum.

Konuşmamız lazım. Beni ara.

Salvatore'dan. Kalp atışlarım hızlanıyor ve ağzım bir anda kupkuru oluyor. Bastırmaya çalıştığım anı, siyah gözleri, ona vurduktan sonra acı vaat eden bakışları tüm gücüyle geri geliyor. Nefesim kesiliyor ve dizlerimin arkası bir mutfak sandalyesine çarpıp oturana kadar sendeliyorum. Ellerim titriyor.

Sikeyim.

Birdenbire Christian'ı istiyorum ama onu hayatımda doğru olmayan her şeyle aramda bir kalkan olarak kullanamam. Birçok yönden o da sorunun bir parçası.

Cevap yazıyorum, otomatik düzeltme yazdığım her şeyi karıştırıyor, ama sonunda birkaç kelime yazmayı başarıyorum.

Şimdi olmaz. Sonra görüşürüz.

Teslim eder. Okunur. Bir mesaj yazılıyor, yarıda kesiliyor, sonra telefon çalıyor. İçim sıkıştı. Salvatore.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, sanki bir maraton koşuyormuşum gibi." "Bayan Jackson. İnsanların bana hayır demesine alışık değilim."

"O zaman belki de biraz sabırlı olmayı öğrenmelisin." *Yok artık!* "Yani-"

"Bir saat içinde benim evimde olacaksın. Adamlarımdan biri seni alacak." "I-"

Hat kesildi. Vücudum çiğ bir korkuyla gevşiyor. Bir kadını incitmenin ötesinde değil. Luciano Salvatore hiçbir şeyin ötesinde değil. Tüm içgüdülerim Christian'ı aramam için bana bağılıyor ama aynı zamanda bununla yüzleşmem gerektiğine dair çok canlı bir his var içimde. Beni buraya getiren benim davranışlarım ve biraz cesaretlenip bunu yapmalıyım. Yine de beklemeyeceğim. Bir serseri gelip beni de yanına çekene kadar boş boş oturmayı reddediyorum.

Ayağa kalktım ve oturma odasına daldım. "Ce, büyükanneye gidiyoruz." Canlandı ve ayağa kalktı. "Büyükanne!"

Merdivenleri koşarak çıktım ve yumuşak pantolonum yerine kot pantolonumu giydim.

Arabadayken annemi aradım, evde olduğundan emin olmak için. Bir şeylerin ters gittiğini duyuyor ama ne diyebilirim ki?

Bir şey yok. Her zamanki gibi.

"Neler oluyor, tatlım?"

"Sadece bir şey yapmam gerekiyor. On dakika içinde senin evinde olacağım ve uzun sürmeyecek." Umarım uzun sürmez. Umarım tek parça halinde dönerim.

Cecilia'yı, endişeli yüzü sorularla dolu anneme bıraktıktan sonra, tepelerdeki daha varlıklı banliyölere doğru otoyola çıktım. Yirmi dakikalık bir yolculuk ve zihnimi temelden karıştırıyor. Nihayet malikânesinin kapısına vardığımda, aklımda bedensel cezalar, işkence ve ıstırap görüntüleri canlanıyor.

Muhafızlardan biri, birkaç gün önce partide gördüğüm bir adam, ben camı indirirken eğiliyor. Daha o ağzını açmadan, "Salvatore ile konuşmam gerek," diye geveliyorum.

Gözlerini kısar, ayağa kalkar ve yarı yana dönerek telsiziyle konuşur. Geri dönerek başını sallar

ve kapılar kayarak açılır. "Sana iyi şanslar."

Sertçe yutkunuyorum ve ona bakıyorum, sonra dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve motoru çalıştırıyorum. Hepsini sikeyim!

Her zaman yanımda olan Ivan kapıyı açıyor ve bana başıyla onay veriyor. Ona orada durmaktan başka bir şey yapıp yapmadığını sormak istiyorum.

"Yemek odasında," diyor ve başını üst kata çıkan iki geniş, kavisli merdivenin arasında, en uçtaki çift camlı kapıya doğru eğiyor.

Başımı salladım. "Yolu biliyorum."

Ağır adımlarla yürüyorum, bacaklarım bana zar zor itaat ediyor. Büyük yemek masasının en ucunda, önünde bir espresso fincanı ve dizüstü bilgisayarıyla Salvatore oturuyor. İçeri girdiğimde başını kaldırıp bir kaşını kaldırıyor.

"Sen sürprizlerle dolu bir kadınsın."

"Evet," diyorum, dudaklarım uyuşmuş, zihnim bomboş. "Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım.

"Korkmuş küçük bir tavşana benziyorsun." Ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor, adımları ölçülü. Masanın köşesinden dönüp arkama geldiğinde ağzım kuruyor. "Hoşuma gitti."

Sertçe yutkunuyorum, kaçma içgüdüğü muazzam. Ensemdeki deriye dokunan, saçlarımı yana iten parmaklar beni sarsıyor ama kendimi hareketsiz durmaya zorluyorum. Eğiliyor, nefesi kulağıma okşuyor.

"Siz gerçek bir belasınız, Bayan Jackson. Kendi evimde tokat yediğimde itibarımı kaybediyorum. Hem de bir kız tarafından."

"Özür dilerim Bay Salvatore. Düşünemedim."

Aniden ensemdeki saçları tutup beni yüzüstü masaya yatırdığında çığlık atıyorum.

Salvatore eğiliyor, vücudu benimkinin tüm arka tarafına bastırıyor. "Biliyorsun, seninle istediğimi yapabilirim. Seni becerebilirim. Seni zincire vurdurabilirim ve ölümle burun buruna gelene kadar dövebilirim. Seni öldürebilirim. Bana meydan okuyabilecek kimse yok. Sevgili Christian'ın bu konuda söylenecek, sevgili arkadaşın surat asacak ama kimsenin yapabileceği bir şey yok. Bunu hatırlayarak en iyisini yaparsın."

Gözyaşlarımla savaşıyorum ama faydası yok, yine de dökülüyorlar. Saçlarımı mengene gibi tutuyor ve kafa derim acıyla çığlık atıyor, ama bu vücuduma yayılan ürpertinin yanında hiçbir şey. Yalvarmak istemiyorum. Yalvarmayı reddediyorum. Luciano Salvatore'un ağlamaklı ve gözyaşı dolu mazeretleri dinleyeceğini bir an bile hayal edemiyorum.

"Benden ne istiyorsun?" Sonunda gözlerimi sıkarak soruyorum.

"Mutlak itaatini istiyorum. Sana buraya gelmeni söylediğimde 'sonra' diye bir şey duymak istemiyorum. İnatçı bakışlar ve sessiz hoşnutsuzluk istemiyorum. Artık benim dünyamdasın, Kerry Jackson."

"Beni gerçekten tanıımıyorsun, değil mi?" Sesim kısık bir şekilde söylüyorum.

Beni saçlarımdan tutup kaldırıyor, çığlık atmama ve elini tutmama neden oluyor, sonra beni duvara fırlatıyor, eli çenemi kavırıyor. Eğiliyor, bedenini bedene bastırıyor, burnu boynumun

kenarında geziniyor, ta ki ağız kulağıma gelene kadar. Pahalı bir kolonya kokusu yayılıyor. "Tatlım. Senden daha inatçı kadınları evcilleştirdim. Er ya da geç herkes kırılır. Gerçekten gitmek istediğin yer orası mı?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Özür dilerim. Sadece... arkadaşım."

Doğruldu ve bana baktı, sonra eli yüzümün önüne geldi. İrkiliyorum, ama tek yaptığı parmaklarının ucuyla saç çizgimi takip etmek. Gözlerimiz kilitlendi. Bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken hafifçe yumuşayan karanlık bakışlarına bakıyorum.

"Sebepleri vardı. Bu onun bir gün, hazır olduğunda anlatacağı bir hikâye. O zamana kadar onu yalnız bırakmanızı öneririm."

Salvatore bir adım geri atıyor ve ben de destek için yanımdaki dolaba tutunarak sarkıyorum.

"Bunu bana sen mi söylüyorsun?"

Sırıttıyor. "Öğreniyorsun."

"Şimdi ne olacak?"

"Evine git, Kerry Jackson. Evine git ve o küçük güzel kızına iyi bak. Bir dahaki sefere kadar."

Doğruca anneme gidemem. Titrememi kontrol altına almalıyım. Yol boyunca ağladım. Yanağım kızarmış ve masaya çarptığım için hafifçe şişmiş. Gayle yüzüme bir kez bakıyor, sonra beni dükkânına doğru sürüklüyor ve kitapçısının arka odasındaki bir kanepeye oturtuyor ve bana büyük bir fincan bitki çayı yapıyor.

"Ne oldu?"

"Bu konuda konuşamam." Bacaklarımı yukarı çekip dizlerime sarılıyorum.

"Aptalca bir şey yaptım." "Onlarla... bir şey mi?" Beni incelerken dudağını çiğniyor.

"Evet," diyorum nefes verirken, "ama sanırım halloldu. Sadece... hiçbir zaman her şey yoluna girmeyecek. Her zaman bir şeyler olacak."

"Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm."

Christian'ı, Cecilia'yı düşünüyorum, yüzlerini gözümün önüne getiriyorum. Sıcaklık, tutku, hayattan daha büyük bir aşk. "Ne hissettiğimi bilmiyorum Gayle. Hiçbir şey kolay değildir, değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor ve iç çekerek başını sallıyor. "Hayat bu."

HAFTALAR GEÇİYOR. Hayat bu. Benim hayatım.

Kimse peşimde değil. Kimse beni öldürmek istemiyor. Hayat artık korkunç değil, sadece çok garip.

Neden öylece bırakamıyorum?

Güneş batıyor, hızla alçalıyor. Huzurlu bir an olmalı ama hayal kırıklığıyla kaşınıyorum. Son birkaç aydır, sonbahar kışa dönerken, haftada bir, iki, bazen üç kez ziyaret etmesini bekler oldum.

Cece ile çok iyi anlaşıyor, onu güldürüyor ama ben giderek daha da ürküyorum. Öngörülemezlikten, plansız ziyaretlerden, kapının aniden çalınmasından nefret ediyorum. Ya zaten

bir ziyaretçim varsa? Ya biri onu görürse? Nasıl açıklarım? Ya kendini tehdit altında hissederse? Ya tehdit altında hissederse?

Şiddet mi? Benimle değilken ne yaptığını bilmiyorum. Yine adam mı öldürüyor? Luciano Salvatore için mi çalışıyor? Hiçbir şey bilmiyorum ve buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Bana karşı bir hamle yapmamasından nefret ediyorum. O ilk ziyaret dışında, aramızda bir şey olduğuna dair hiçbir ipucu vermedi. Başka biri mi var? Onu düşünmeden edemiyorum ve o ne kadar soğuk görünürse ben de o kadar ateşleniyorum. Acınası olmak ve kendimi aptal yerine koymak istemiyorum, bu yüzden sormuyorum.

Zaman geçiyor. Kafa sallıyor ve gülümsüyoruz, birbirimize karşı kibarız ama belli ki daireleri çiziyoruz.

Masama yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor ve okyanusun üzerindeki turuncu gökyüzüne bakıyor. "Sanırım uyuyor. Yola çıksam iyi olacak."

"Ne yapıyorsun, Christian?"

"Ben... gidiyor muyum?" Bana garip bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?" Alnını ovuşturarak bir sandalyeye çöktü. Şakaklarında küçük ter tanecikleri beliriyor ve saçları nemden hafifçe kıvrılıyor. Anlaşıldığı kadarıyla, yerleşmeden önce uzun bir süre üst koridorda bir ileri bir geri koşmuşlar.

"Sen burada değilken, Christian Russo. Bizimle değilken ne yapıyorsun?" Sormak istediğim bu değil. Aramızda ne olduğunu sormak istiyorum. Ama soramıyorum.

Rahatsız görünüyor ve cevap vermeyince hayal kırıklığım öfkeye dönüşüyor.

"İnsan öldürmeye geri mi döndün? Mafya işine mi? O Salvatore denen pislik için mi çalışıyorsun?" "Bu ne lan? Bunu sormamalısın."

"Sanırım bilmeye hakkım var. Seni herkesten çok görüyorum, annem, en iyi arkadaşlarım, herkes dahil. Cecilia sana tapıyor ve sen burada yokken seni soruyor-"

"Öyle mi?" Işığı yanıyor.

"Bu yüzden bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum. Ve evet, onun da var." Karşısındaki sandalyeye çöktüm. "Konuş benimle. Ne olursa olsun. Ne kadar acımasız olursa olsun, bana gerçeği söyle. Lütfen. Zaten çok şey biliyorum. Hem senin hem de amcanın sahip olabileceği en kötü sorumluyum ama işte buradayım. Ne zaman birinize ihanet ettim ki? Biraz inancınız olsun."

Christian burnunun kenarını kıştırır ve iç çeker. "Cecilia'yı kurtardığımızdan beri tek bir kişiyi bile öldürmediğimi söylesem bana inanır mısınız? Artık Salvatore için çalışmadığımı söylediğimde bana inanıyor musunuz?"

Bön bön bakıyorum. "Ne iş yapıyorsun o zaman?"

Ellerine bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse pek bir şey yapmıyorum. Hâlâ nasıl yaşayacağımı anlamaya çalışıyorum. Ailemi ziyaret ettim, New York'ta Nate, Syd ve Angela ile takıldım. Kayboldum, Kerry."

Kalbim küt küt atıyor. "Özür dilerim, ben-" "Üzülme. Her şey yoluna girecek."

"Christian," elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve az önce ne yaptığımı fark edince geri çekiyorum. Eline bakıyor ve sonra yüzümü tarıyor. "Ne zaman gelmek istediğini bana bildirir misin? Bu beni tahrik ediyor.

Aniden ortaya çıkıp çıkmayacağını asla bilememek. Ara beni, mesaj at, her neyse."

"Elbette," diyor. İşte böyle. Bunca zamandır tek yapmam gereken sormaktı.

"Belki de biraz daha sık konuşmalıyız?" Ben de öyle dedim. "İnsanlar bunu yapar. Ya da ben öyle duydum."

O sıcak, zengin kahkahasını atıyor, gözleri parlıyor. "Hiçbir fikrim yoktu. Hiç normal insan tanımadım."

"Peki ya ailen? Onlar hakkında hiç konuşmuyorsun. Kız kardeşin, erkek kardeşlerin?" "Oh, onlar normal değil."

"Onlar da... bu işin içinde mi?" Sessizliği bana her şeyi anlatıyor. Başımı sallıyorum. "Hiç şansın yoktu, değil mi?"

"Kız kardeşim değil," diyor. "O uzak duruyor. Bakın, ben bir seçim yaptım. Her insan bir seçim yapar ve kim olduğunu kabul etmelisin. Suçu başkasının üzerine atmayacağım."

"Bu kulağa... çok olgunca geliyor."

Christian gülüyor. "Kırk yaşındayım amına koyayım. Umarım bu süre içinde bir şeyler öğrenmişimdir." "Gelecek yıl otuz olacağım. Zaman uçup gidiyor, değil mi?"

"Evet. Büyük üçlün için ne yapmak istersin?"

"Hiçbir fikrim yok. Sence de biraz erken değil mi? Kırk yaşına bastığında ne yapıyordun?"

"Buradaydım, kızımı yatırıyordum."

Ona bakıyorum. "Şaka yapıyorsun. Neden bir şey söylemedin?"

"Senin için önemli olduğunu hiç düşünmemiştim."

Şaşırdım. Neden böyle düşünsün ki? Ondan nefret ettiğimi mi düşünüyor? Bu yüzden mi bu kadar soğuk davranıyor? Fikrimi değiştirmeden önce hızlıca söyledim.

"Cuma günü gelmek ister misin? Bizim için bir şeyler pişiririm? Cece ile film izleyebiliriz?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Christian'ı tekrar içeri mi davet ettim? Gerçekten mi? Sadece Cece'yle değil, benimle de takılması için mi?

Sanki zaman durmuş gibi. Bir şeyler değişir. Dünya tamamen sessizleşir.

"Cuma günü," diyor.

Gitmek için ayağa kalktığı anda, birden ona bakmakta zorlanıyorum. Onu kapıdan çıkarıyorum. "Evet. Görüşürüz."

O gittikten sonra duvara yaslanıyorum, zihnim dönüyor, kalbim göğsümde çarpıyor. Tek yapmak istediğim onu yakalamak, ona sarılmak ve bir daha asla gitmesine izin vermemektir.

Bölüm 26

Hristiyan

I Ziline basmak için elimi kaldırdığımda kendimi beceriksiz, terli bir ergen gibi hissediyorum. İçimde varlığından bile haberdar olmadığım yeni bir insan uyandı. İçinde umut olan bir adam, bir parça ışık olan

ve gelecek için hayaller. Taze otlarla dolu bir tencereyi elime alıyorum ve evde hiç bulunmadığını bir kez daha fark ediyorum. İyi yemek pişirmek için bu şart, bunu herkes bilir. Aynı elin bir parmağında Cece için bir hediye olan bir çanta asılı, doldurulmuş bir tek boynuzlu at, çünkü şu anda görünüşe göre var olanların en iyisi onlar.

Düğmeye basıyorum, yumuşak çan sesini dinliyorum, nefesimi tutuyorum. İçeriden günlük hayatın sesleri geliyor, birinin boğuk konuşması, müzik, yaklaşan hızlı adımlar.

Kerry'yi sanki ilk kez görüyormuşum gibi süzüyorum. Üzerinde omuzlarındaki teni belli eden işlemeli beyaz bir bluz var. Kalçalarından aşağı sarkan dar bir kot pantolonun içine sokulmuş. Alev alev yanan kumral-kızıl saçları omuzlarına kadar uzanıyor. Kalp şeklindeki soluk yüzü ve ela yeşili gözleri, onu her gördüğümde hala var olan bir endişe gölgesiyle doluyor. Birkaç dakika sonra kayboluyor ama yine de sanki hep en kötüsünü bekliyormuş gibi. Tanıştığımız ve her şeyin cehenneme döndüğü o meşum haftadan bu yana üç yıldan biraz fazla zaman geçti. O yaraların hala bu kadar derin olduğunu düşünemiyorum ama o olaydan sonra iki yıl boyunca korku içinde yaşadım ve belki de bunun iyileşmesi biraz zaman alacaktır.

Zamandan başka bir şeyim yok. Bir şey istediğimde, onu alırım. Bu kadar sabırlı olabileceğimi bilmiyordum ama belki de değişmişimdir?

Gözleri benimkilere kayıyor, göğsümde geziniyor, sonra da tencerenin üzerine düşüyor. "Bu tanıdık geliyor."

"Barış için geldim," diyorum ve tencereyi aramızda tutuyorum, ona en son ot getirdiğimde niyetimin pek de hoş olmadığını farkındayım. Tabii eğer öyleyse.

Kerry bir kahkaha patlatır. "İçeri gel."

Cecilia koşarak gelir. "Baba!"

Kerry'ye tencereyi veriyorum ve Cecilia'yı koluma alıyorum.

"Ufaklık!" "Hediye! Benim için mi?"

Ona içindekileri gösterdim ve gözleri kocaman oldu. "Tek boynuzlu at!" Kollarımdan sıyrılıyor, çantayı kapıyor ve oyun köşesine geri koşuyor, doldurulmuş hayvanı çantadan çıkarıyor ve onu diğer oyuncaklarıyla tanıştırmaya başlıyor.

"Cecilia!" diye yarı bağırır Kerry. "Ne diyorsun?"

"Teşekkür ederim!"

"Aferin kızıma." Kerry bana döndü. "Tam isabetti. Kesinlikle. Onu iyi tanıyorsun."

Kerry'nin peşinden mutfağa gidiyorum ve arka ceplerine kırmızı güller işlenmiş kot pantolonun içine tam oturan, ağız sulandıran poposuna bakmaktan kendimi alamıyorum. Biraz göbeğindeki gül dövmesine benziyorlar ve onu altımda çıplak düşününce sikim birden canlanıyor. Çok masum görünüyor, ama onu bağladığımda ve ağlatana kadar şaplak attığımda, içinde onun bile inkar edemeyeceği günahkar bir sıcaklık var.

"Bir kadeh şarap ister misin?"

Kendimi onun çıplak görüntülerinden çekip çıkarıyorum. "Tabii. Sende ne var?"

"Kırmızı." Kerry bir şişe uzatıyor. "Ben... şarap insanı değilim. Yani, severim ama markalar... üzümler. Bu

-En azından İtalyanca.

Bilmiyorum..." "Mükemmel ve evet lütfen."

Kerry gülümsüyor, yüzünde rahatlamış bir ifade beliriyor ve ikimize de yarımşar bardak doldurup birini bana uzatıyor. "Daha yarısını bitirdim. Bolonez makarna yapıyorum. Bir İtalyanla iyi gider diye düşünüyordum." Kerry birden dehşete kapıldı. "Ya da belki bu çok aptalcaydı. Vay be. Muhtemelen annenin muhteşem yemeklerine alışkınsındır."

"Bianca mı?" "O hiç yemek yapmazdı. Babam yaptı, sonra da biz çocuklar."

Yüzü biraz düşüyor ve ağzı en şirin O şeklini alıyor. O dudakları yakalamak ve onu almak istiyorum.

"Bu yüzden mi iyi yemek yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "İyi yemekleri severim. Her zaman dışarıda yiyemem. Hoşuma gidiyor. Bir süreliğine başka bir şey düşünmemi sağlıyor. Odaklanmamı sağlıyor."

"Başka bir şey...? Boş ver," diye hızla ekliyor. "Biliyor musun? Ben tabakları hazırlayayım. Sen de sostan sorumlu ol."

"Ve makarna," diye ekliyorum. "Bana güvenmiyor musun?"

"Daha iyisini yapacağım." Kurutulmuş spagetti paketini dürtüyorum. "Ve benim evimde bunu taze yapardım."

Kerry ellerini uzatır. "Makarnayı sen yap. Ben bir şey yapabilir miyim?" Kıçına şaplak atıyorum. "Bize salata yap, kadın."

Küçük bir ciyıklama sesi çıkarıyor ve sıçırıyor, yanakları kızarıyor. Nabzı boğazının kenarlarında gözle görülür bir şekilde atıyor ve aramızdaki gerilim şurup gibi, baş döndürücü bir şekilde çatırdıyor. Kerry topukları üzerinde dönüyor, mırıldanıyor

Duyamadığım bir şey söyledi ve sonra kelimenin tam anlamıyla oturma odasına kaçtı. Nefesim kesildi ve sikim bir saniye içinde sertleşti. Boğazımı temizleyerek işe koyuluyorum, her şey önümde düzgün bir şekilde düzenlenene kadar mutfağını karıştırıyorum, kendimi yemek pişirme sanatında kaybediyorum, bitkileri iyi kullanıyorum.

Kerry bir süre sonra geri gelir, gözleri ağlamış gibi biraz parlaktır, kolunda mutfak masasına oturttuğu Cece vardır.

"Salatayı yapmak ister misin, tatlım?"

Kerry bana utangaç bir bakış fırlatıyor, sonra kızımızla ve onların göreviyle meşgul oluyor. Sırıttıyorum. Bir gün hazır olacak ve o gün artık o kadar da uzak değil.

Akşam yemeği hafif ve dostça geçiyor ve sıradan şeyler hakkında sohbet ediyoruz. Kerry kreşteki işi hakkında saatlerce konuşabilir. Onu dinlemek hoşuma gidiyor. Benim söyleyecek pek bir şeyim yok ama ona Manhattan'ın Noel'de nasıl değiştiğini ve Russo-Lewis ailesinde henüz teyit etmemiş olsalar da bir bebeğin daha yolda olabileceğinden şüphelendiğimi söylüyorum.

Cecilia tüm vücuduyla ve bir metre çapında bir alanda yemek yiyor. Ben yüzünü ve ellerini yıkadıktan ve Kerry ona yeni kıyafetler bulduktan sonra üçümüz Sindirella'yı izliyoruz. Kızımız aramızda oturuyor, annesinin kızarmış yanaklarından ve babasının çarpan kalbinden habersizce mutlu bir şekilde.

Söylenecek ya da yapılacak başka bir şey kalmadığında, film bittiğinde, tabaklar bulaşık makinesinde olduğunda ve masa silindiğinde, Cece'yi yatağına yatırıyorum, kafasını yastığa koyduğu anda uyuyor. Aşağı indiğimde Kerry battaniyeleri katlamış ve Cecilia'nın oyun köşesini yenilemişti. Büyük pencerelerin yanında durmuş, elinde bir fincan çay tutuyor. Ona doğru yürüdüğümde hafifçe irkiliyor ve bir adım geri çekilmeme neden oluyor.

"Uyuyor."

Kerry sesli bir şekilde yutkunuyor. "Tamam, güzel."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için hiçbir hamle

yapmıyor. "Gitmeliyim." Gitmek istemiyorum.

"Tamam."

Onu okuyamıyorum.

"Yemek için

teşekkürler."

Kerry küçük bir kahkaha atar. "Bunu yapan sendin." "Ortak

çaba."

"Bu... çok cömertsiniz."

Sırıttıyorum ve bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken bakışlarımın gözlerinden ağzına, yumuşak, mükemmel göğüslerine ve kot pantolonlu kalçalarına kaymasına izin veriyorum. Sonra bir adım daha geri çekiliyorum. "Tamam. Görüşürüz." Kapıya doğru dönerken içimden bir ürperti geçiyor. Kendimi daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum. Ama seksten fazlasını istiyorum. Onun

tüm varlığını istiyorum. Benimle birlikte olmak istemesini istiyorum. İstedigimi almaya alışkınım ama bu Kerry'de işe yaramayacak. Bana gelmeli, yoksa bu asla olmayacak.

Kapıyı açtığımda, arkamdan hızlı adımlarını duyuyorum. "Christian!"

Dönüyorum. "Evet?"

"Gecikmiş doğum günün kutlu olsun."

Eğilip yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. Tatlı çilek kokusu neredeyse beni benden alıyor. "Teşekkürler."

Hala dürtülerimi kontrol edebiliyorken gidiyorum.

Yol boyunca lanet ettim. Kollarımda onun hayaletini hissediyorum, kokusu burnumda tütüyor. Doğruca mutfığa girip bir viski doldururken adımlarım terk edilmiş evimde yankılanıyor. Burada benim için hiçbir şey yok. İhtiyacım olan her şey kırk dakika ötede, şehir merkezindeki küçük bir evde var. Dumanlı sıvıyı yudumluyorum, ikinci bardağı doldurmak için şişeyi kaldırdığımda hem şişeyi hem de bardağı sert bir çarpma ile tezgâha bırakıyorum ve topuklarımın üzerinde dönüyorum.

Siktir et.

Uzak kalamıyorum.

Yumruğumu ön kapısına vurarak bekledim, dinledim. Hızlı, hafif adımlar duyduğumda tekrar vurmak için kolumu kaldırıyorum.

Kapı hafifçe aralanıyor ve makyajsız, pijamalı, taze yüzlü Kerry dışarı bakıyor. "Chr-" "Kapa çeneneni." Kapıyı iterek açtım ve arkamdan çarparak kapattım. "Bu oyunlarla işim bitti," homurdanıyor ve kalçalarını kavriyor, onu duvara yaslayana kadar önümde itiyorum.

Konuşmak için nefes alıyor, gözleri açılıyor ama dudaklarını yakalıyorum ve elim göğsünü bulup hiç de nazik olmayan bir şekilde yoğururken ağzımı onunkine çarpıyorum. Kerry inliyor ve meme ucu lezzetli bir tepe noktasına dönüşüyor, ben de onu kıvranarak kurtulmaya çalışacağı kadar sert bir şekilde çimdikliyorum. Kollarını tutup başının üzerinden duvara doğru itiyorum. Birbirimize bakıyoruz, yakınlık bunaltıcı, sonra ilkel tarafım devreye giriyor ve kadınıma sahip çıkmak için içimde kükrüyor.

"Çıt yok," diye fısıldıyorum, sonra tişörtünün kumaşından göğüs ucunu yakalayıp dişlerimin arasında yuvarlıyorum. Kerry eğiliyor ve inliyor. "Sana sürekli susmanı söylemek zorunda kalırsam, o zaman seni cezalandırırım kızım," diye homurdanıyorum.

Bana bakıyor, gözleri parlıyor, alt dudağını çiğniyor, sonra ağzını kapatıyor ve bu ihtiyacım olan tek onay. Onu kaldırıp küçük ofise götürüyorum, kapıyı arkamızdan kilitliyorum, sonra onu yere bırakıyorum ve gömleğinin eteğinden tutup başının üzerinden çekiyorum.

"Güzel," diye inliyorum, diri göğüslerini ve koyu, ağız sulandıran meme uçlarını alarak. "I-"

Bir elimle ağzını kapattım. "Sana konuşmanı söyledim mi?" Gözlerini kocaman açarak başını sallıyor.

"Arkanı dön ve pantolonunu indir." "Cecilia'yı uyandırma."

İçimi çekiyorum ve onu döndürüyorum. "İtaat etme konusunda kesinlikle umutsuzsun."
"Hayır, ben-" Dudaklarını kapatıp dönüyor, içinde gözle görülür bir titreme var. Sırıttım. Sevdim

Korkuyor. Ne olacağını bilmemesini seviyorum. Tamamen merhametime kalmasını seviyorum.

Kerry başparmaklarını pijama pantolonunun bel bandına geçiriyor ve pantolonu kalçalarının üzerinden geçirmeye başlıyor, külotu da onunla birlikte yumuşak, yuvarlak bir kalçayı ortaya çıkarıyor, bu manzara sikimin daha da sertleşmesine neden oluyor. İyi, iyi kız.

Pantolonu dizlerine kadar inip bir adım attığında bacaklarını daha da açıyorum. "Eğil."

Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor, gözleri kocaman ve karanlık, doğrudan içime işleyen bir bakış, sonra itaat ediyor.

"Kal."

Masaya doğru yürüyorum ve çekmeceleri birbiri ardına açıyorum. Plastik bir cetvel görünce yayılan sırtmaya engel olamıyorum. Kızım, bu biraz acıtabilir. Döndüğümde, elimde ceza seçimim, ön sevişme seçimim, Kerry dart atıyor.

"Hayır," diye fısıldıyor. "Kırmızı!"

Alay ediyorum ve belinden kavrayarak onu kanepeye doğru itiyorum. "Bunu göğüslerinde mi yoksa poponda mı istiyorsun?"

Bir nefes nefese kalır. Gözleri biraz parlıyor ve dudakları aralanıyor. Sonra dönüyor, ellerini kanepenin kol dayanağına dayıyor.

Eğilip kulağına fısıldıyorum: "Ve bebeğim. Güvenli kelime kullanabilirsin. Ama biraz inancın olsun. Ben daha başlamadan sakın güvenli kelimeyi kullanma. Şimdi, kımıldama."

Poposunun yanağını okşuyorum, bir başparmağımın çatlak boyunca kaymasına izin veriyorum, aşağı, tekrar yukarı, alay ediyorum, cildinde tüyler diken diken oluyor. Sonra kolumu kaldırıyorum ve cetvelin sol yanağına inmesine izin veriyorum. Çok sert değil, kısa süreli bir sızıdan daha fazlasını yapmaması gereken hafif bir tokat. Nefes nefese kalıyor ama hareketsiz kalıyor. Vurduğum yeri öpüyorum, sonra kolumu tekrar kaldırıyorum. Daha sert, daha hızlı. Kerry inliyor ve ayak parmakları kıvrılıyor. Sikimi düzeltiyorum, sertleşiyorum. Hızlı bir şekilde, cetvelin sol tarafına, sağ tarafına, üst uyluklarına düşmesine izin veriyorum, onu bir yandan diğer yana dans ettiriyorum, ama güvenli bir kelime yok. Eğilip acıyı öpüyorum, şişliklere, kızgın kırmızı yaralara üflüyorum. Elimi kalçalarının arasına sokup ıslak amına doğru okşuyorum. Kerry inliyor ve geri itiyor. Yarığı boyunca ilerliyorum, dudaklarını ayırıyorum, klitorisinin etrafında dönüyorum. Parmaklarımın ucunda büyüyor ve Kerry küçük miyavlama sesleri çıkarmaya başlıyor.

"Beni özledin," diye fısıldıyorum fermuarımı açıp sikimi çıkarırken ve diğer elimle okşarken. Başını sallıyor, bu da beni güldürüyor. "Evet, özledin."

"Hayır. Ne zaman seninle olsam canım yanıyor."

Cetveli elime alıp her iki tarafına beşer kez vuruyorum ve en çok ağrıyan yerlerine vurmaya dikkat ediyorum. İnliyor ama hala güvenli kelime yok.

"Kendine dokun," diyorum. Elini bacaklarının arasına koy, parmaklarını amının içine sok ve dudaklarını benim için aç. Seni görmeme izin ver."

Onu almak için can atıyorum. Çok acıyor. Çok uzun zaman oldu ve tüm ziyaretlerimden sonra

sahip olduğum tek şey

burada, benim sağ kolum oldu.

Bana itaat etmesini izlerken kaya gibi sertleşmiş sikimi okşuyorum. Onunla istediğim her şeyi yapabileceğim düşüncesi aklımı başımdan alıyor. Onu alabilir, bağlayabilir, ağzını tıkayabilir, ağlayıp yalvarana kadar tüm deliklerini kullanabilirim. İçimde karanlık bir şey ona zarar vermek, onu kullanmak *istiyor* ve bu kısmı uzak tutmak zorundayım. En azından şimdilik.

Uzun ince parmakları amının içinde hareket ederek dudaklarını aralıyor. Sularıyla parıldayan pembe kıvrımların açılmasını izlerken inliyorum. Sikimi onun açıklığına hizalayarak elini itiyorum ve sert bir hamleyle içine giriyorum, bu da onun ciyaklamasına ve öne doğru sarsılmasına neden oluyor. Onu kendime çekmek için kalçalarını kavriyorum, tekrar ve tekrar itmeden önce nefesini tutması için biraz bekliyorum. Kerry pantolonunu indiriyor ve kıvranıyor. Bir an duruyorum ve gömleğimi çıkarıp yere atıyorum, sonra ciddi bir şekilde içine girmeye başlıyorum. Kerry baskıyı hafifletmeye çalışarak beni ittiğinde, eğilip kollarını yakalıyorum, onları beline doğru sıkıca itiyorum ve her ikisini de bir elimle tutuyorum. Bu onu hiçbir kaldıraç olmadan ve tamamen benim merhametime bırakıyor. Klitorisine giden yolu buluyorum ve onu ovuyorum, çimdikliyorum, onu titretiyorum. Küçük hıçkırıklar ondan kaçıyor ve aynı zamanda beni geri itiyor, benimle birlikte sallanıyor.

Öne doğru düşerek yüzünü mindere gömüyor, iç duvarları sikimin etrafında kasılırken çığlıkları boğuklaşıyor.

Doğum kontrol hapi kullanıp kullanmadığını bilmediğimi fark ettiğimde boşalmaya çok yaklaştım. Yine de. Çekiyorum ve kolunu tutuyorum.

"Dizlerinin üzerine çök."

Kerry'nin hiçbir direnci yok, kendi iradesi yok, uyuşuk bir şekilde onu döndürmeme izin veriyor. Saçlarından tutup sikimi boğazının derinliklerine itiyorum. Öğürüyor ve elleri yukarı kalkıp kalçalarını itiyor. Çok yaklaştım ve o hiçbir yere gitmiyordu.

Sertçe boşalıyorum, boğazımdan çıkmak isteyen vahşî kükremeyi bastırmak için dişlerimi sıkıyorum. Kerry kalçalarımaya vuruyor ve sonunda ben tutuşumu bırakırken o da kurtuluyor. Ayağa fırlıyor, çenesindeki akıntıyı siliyor ve göğsüme bir tokat atıyor.

"Seni bok parçası!"

Gölüyorum ve ellerini tutarak onu kanepeye sırt üstü yatırıyorum. "Bunu telafi etmeme izin ver." Uyluklarını birbirinden ayırarak, bacaklarının birleştiği yere, şişmiş, hassas ve lezzetli bir şekilde ıslak olduğu yere kadar uyluğunun iç kısmı boyunca yalarken bakışlarını tutuyorum.

Dilimin kışından klitorisine kadar bir yol yalamasına izin verirken gözlerimiz kilitleniyor, sonra göz kapakları kapanıyor ve benimle buluşmak için kalçalarını kaldırıyor. İki parmağımı kaygan kanalının içine sokuyorum, ön duvardaki o çıkıntılı noktayı buluyorum, ovuyorum, boğazından hıçkırıkların fışkırmasına neden oluyorum. Kerry boşalırken çığlık atmamak için ön kolunu ısırıyor, titriyor ve ürperiyor. Kızıl saçlarının üzerinden öpücükler konduruyorum, göbeğindeki gül dövmesinin yanından geçiyorum, sonra daha yukarı tırmanıyorum ve onu kendime çekiyorum, bir

bacağım bacaklarının üzerinde, kollarım göğsünde, onu kendime kilitliyorum. Bırakmak istemiyorum. Hiçbir zaman.

"Aklın başında değil," diye fısıldıyor sonunda.

"Sanırım bunu tespit ettik."

Terden sırlıslıklamım, bitkinim ama aynı zamanda çok rahatım.

"Bence bunu yapmamalıyız."

Kalbim küt küt atıyor. "Neden?"

"Bu... Bilmiyorum, Christian. Bu çok fazla."

Dirseğimin üzerinde yükseliyorum ve onu inceliyorum. "Ama bundan hoşlanıyorsun?"

Kerry geri çekiliyor, ayağa kalkmak için mücadele ediyor ve içinde bir şeyler daha da soğurken ona izin veriyorum. Odaya yayılmış olan giysilerini buluyor ve teker teker giyiyor. Bana sırtını döndüğünde, alacalı teni ve poposundaki tatlı kırmızı yaralar sikimi yeniden kıpırdatıyor. Sanki aklımı okuyor gibi, çünkü elini geçici olarak kışına koyuyor ve bir tıslama sesi çıkarıyor.

"Hassas mı?"

Pantolonunu yukarı çeker, morarmış derinin yanından geçerken bel bandını tutar, sonra kendi etrafında döner.

"Bana asla bir seçenek sunmuyorsun, Christian. Asla bir karar veremiyorum. Her şey seninle ve senin ihtiyaçlarınla ilgili. Ne istediğimi hiç sormuyorsun."

Ayağa kalkıp ona doğru ilerlerken gözlerimi kısıyorum. Kerry, cesur küçük Kerry, kımıldamıyor. "İstediğimi alırım ve sen buna bayılıyorsun. Bunu biliyorum."

Kerry bakışlarımı karşılamak için başını eğmek zorunda kalıyor. Aramızda neredeyse hiç olmayan mesafenin sıcaklığı artıyor. "Bu işe yaramayacak, Christian. Sen harika bir babasın, ama bana ne zaman sırt çevireceğini asla bilemem."

"Bu benim sana sırt çevirmem değil," diye hırlıyorum.

Kerry ellerini havaya kaldırır. "Yine yapıyorsun!"

İnledim ve bir adım geri attım. Kot pantolonumu alıp tekrar üzerime geçirirken önümdeki kararlı küçük kadına bakıyorum. Hızla inip kalkan göğsünü kucaklıyor. Elleri hafifçe titriyor. Etkilenmediğini biliyorum. Beni istediğini biliyorum. Sadece bunu ona nasıl göstereceğimi bilmiyorum.

Ne istediğimi hiç sormuyorsun.

"Christian." Elini koluma koydu. "Sadece anne babası olalım. Bu yeterli, değil mi?"

Elini kendime doğru çekiyorum ve parmak uçlarını birbiri ardına öpüyorum. "Hayır, aşkım. Bu yeterli değil.

Bu benim için asla yeterli olmayacak." "Beni öylece alamazsın."

"Yapmayacağım," diyorum ve kapının kilidini açıp karanlık oturma odasına çıkıyorum. "O zaman sadece anne ve baba olalım, Kerry." Kelimelerin tadı yanlış. Biz böyle değiliz ve onun da bunu bildiğini biliyorum. Bunu gözlerinde görüyorum, aramızdaki enerjide hissediyorum. O da beni en az benim onu istediğim kadar istiyor, sadece bunu kabul etmesi gerekiyor.

Elimi ön kapının koluna koydum.

"Christian."

Nefes alıyorum ve dönüyorum. Bakışlarıyla buluşup bekliyorum.

"Pazar günü mü? Parkta mı?" Sesi çok emin değil, sanki onu reddedeceğimden korkuyor. O hala

Anlıyorum. O benim. Ben de onunum. Bu asla olmayacak.

"Elbette," diyorum çenemi sıkarak, sonra hâlâ
yapabiliyorken gidiyorum.

Bölüm 27

Kerry

İ Bize başkalarının bizi görmesi gerektiği gibi bakın. Mükemmel bir resmimiz var. Parktaki herhangi bir çift gibi görünüyoruz, bankta oturup güneşin tadını çıkaran anne, iki çocuğuyla oyun parkında oynayan baba-yaşındaki kızım.

Keşke bilselerdi.

Benden başka kimse onun içindeki karanlığı, benim gördüğümü bilmediği gözlerindeki özlemi bilmiyor. O normal çift *olmayı* dilediğim uzun, yalnız gecelerimi, elimi bacaklarımın arasına koyup son buluşmamızın anılarını canlandırdığımı, bunun tekrar olmasını hayal ettiğimi, onun sahipleniciliğinin, sıcaklığa dönüşen korkunun, üzerimdeki tam hakimiyetinin hayalini kurduğumu kimse bilmiyor.

Sanki düşüncelerimi duyuyor gibi. Koyu renk gözleri yukarı fırlıyor ve kısa bir an için benimkilerle buluşuyor, kalbimin teklemesine neden oluyor.

Çok fazla sır paylaşıyoruz ve bir de hiç paylaşmadığımız bir sır var: birbirimize karşı nerede durduğumuz.

İstediğim tek erkek o, ama onunla birlikteyken hiçbir şey yapamıyorum. Tüm varlığımı yutuyor. Birbirimiz için yaratılmamışız. Peki neden hayatımın her anında onu özlüyorum?

Günlüğü kapattım ve kalemi bıraktım. Günlüğü getirmiştım çünkü buradayken arayı kapatabileceğimi düşünmüştüm ama söyleyecek bir şeyim yok. Baba ve kıza tekrar bakıyorum. Onunla arası iyi, gerçekten iyi. Ona iyi *davranıyor*.

Zaman tüm yaraları iyileştirir mi? Bilmiyorum. En azından ilk etapta neden acı verdiklerini hatırlamayı zorlaştırıyor. Kızımız için kendini feda etti. O onun babası, bir kahraman ve gerçek bir insan, gerçek bir adam. Kim olduğu ve geçmişte ne yaptığı artık önemli değil.

Bölüm III

Lütuflar

Bölüm 28

Kerry

Christian'ın harika bir evi var. Kırklı yıllarda inşa edilmiş eski bir konak, kısmen tuğla, kısmen ahşap panel. O zamanlar muhtemelen tepedeki tek evdi. Şimdi ise daha kalabalık bir topluluk Etrafında modern ve daha büyük evler var, ancak bu eski binanın cazibesinden yoksunlar. Ön kapının her iki yanında sütunlar, iki kat ve gizemli bir tavan penceresi, kuytu köşeler, arka tarafta hayatta en sevdiğim manzaraya sahip bir balkon ve dibinde yunus desenli mavi mozaik bulunan büyük, eski bir yüzme havuzu var.

Ayrıca neredeyse hiç mobilya yok. Sanki burada uyuyor ama nerede yaşadığını merak ediyorum.

Cecilia'yı ilk kez bıraktığımda turu aldım, ama ondan sonra sadece koridorda durdum. Birlikte geçirdikleri zamanı bölmek istemedim. Sanki burası onların olmuş gibi. Babanın ve kızın.

Verandasındaki hafif bir sandalye ters dönmüş ve rüzgârda savrularak sert yüzeye çarpıyor. Kontrolde çıkmış bir çocuk gibi çarpıp duruyor. Sokak lambalarının komik bir dans yaptığı karanlığa bakıyorum ve sonra arkama bakıyorum. Dış mekan mobilyalarını sabitlemeli ve yeni bitkileri sarmalı. Hava soğuyor. Neden hâlâ yapmadı?

Cecilia'ya bir şeyler okuyor ve rüzgar son yirmi dakika içinde dramatik bir şekilde arttı. Belki de durumun ciddiyetinin farkında bile değildir.

Bir fırtına yaklaşıyor ve çok kötüleşmeden onu eve geri götürmem gerekiyor. Burnumu pencereye dayıyorum. Dışarıdaki öfke ruhsuz yüzeye yansıyor ve beni titretiyor. Neredeler? Arkamı dönüp kararlı adımlarla odayı geçiyorum ve Christian'la kapıda karşılaşıyorum. "Nerede olduğunu merak ediyordum." Sesimdeki kızgınlığı zar zor gizleyebiliyorum. "Hava rüzgârlı olmaya başladı. Veranda mobilyalarını garaja koymalısın."

Rahatsız görünüyor. Kaşlarımı çattım. "Güven bana," diye ekliyorum. "Onları gevşek bırakmak istemezsin. Eğer havada uçan bir şey olursa, camlarınız yumurta kabuğu gibi çatlar."

vaadiyle."

Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor ve iç çekiyor. "Biliyorum. Bunu tek başıma yapabileceğimden emin değilim." Bu, aklıma gelebilecek cevaplar arasında en az olası olanıydı. "Neden?"

"Lütfen bana yardım eder misiniz?"

Ve işte yine o kelime. Lütfen. Bu kelimeyi onun dudaklarından duymak beni asla şaşırtmayacak.

"Oookay. Cece nerede?"

Yüz hatları aydınlanıyor. "Uyuyor. Yürüyüşten sonra çok yorulmuştu." "Uyuyor mu? Ama... gitmemiz gerek. Çok yakında."

Bir çift botun içine giriyor. "Bunu yapıyor muyuz?" Kaşlarımı çatıyorum ve kazağıma uzanıyorum. "Elbette."

Rüzgârla mücadele ederken neredeyse iki büklüm olmak zorunda kalıyoruz ve bunu öğleden önce yapmadığı için ona birden fazla kez lanet ediyorum. Hava hala aydınlıkken. Hava bu kadar soğuk değilken. Birlikte mobilyaları karanlık avluya taşıyoruz ve Christian bitkilerin etrafına bağlamak için branda ve iple mücadele ediyor, onları öfkeden ve olası dondan koruyor. Yatağı, televizyonumu, sıcak bir fincan çayı ve sıcacık pijamalarımı düşünüyorum. Neden yine buradayım? Büyük bir pişmiş toprak saksıyı sarmaktan çok onu tutuyor gibi görünen Christian'a bakarken kaşlarımı çatıyorum.

"Hur-" Rüzgâr daha dudaklarımdan çıkmadan sözcüklerimi alıyor ve istediğim kadar çılgınlık atabileceğimi ama rüzgârdan duyamayacağını fark ediyorum. Çimenlerin üzerinde debeleniyorum ve titriyorum. Sıcaklık sadece son birkaç saat içinde birkaç derece düşmüş. Omzuna dokunduğumda sarsılıyor. "Yapman gerek-" Karanlıkta bile ne kadar solgun olduğunu görüyorum. Bitkin görünüyor. "Bırak onu!" Bağırıyorum. "Hadi ama!"

Rüzgar şimdi arkamızdan geliyor ve bizi ileri itiyor, neredeyse geri kaldırıyor. İçeri girdiğimizde kapı arkamızdan çarparak kapanıyor ve sessizliğe gömülüyoruz, az önce içinden geçmeye çalıştığımız alarm yüzünden işitme duyularımız geçici olarak sersemlemiş durumda. Nefesim kesiliyor ve en yakındaki duvara yaslanıyorum. Christian'ın göğsü kabarıyor ve terliyor.

Kaşlarımı çatıttım. "Sorun nedir?" "Hiçbir sorun yok," diye kestirip atıyor.

Duvarın yanındaki yerimden ayrılıp birkaç adım daha yaklaşarak onu inceliyorum. "Kesinlikle bitkin görünüyorsun, Christian. Hasta mısın?" Elimi alnına götürerek ateşi olup olmadığını kontrol ediyorum. Terli ve sıcak ama ateşli değil. En azından ateş gibi sıcak değil.

"Komik," diye soluk soluğa konuşuyor, ben elimi bırakırken gözleri elimin izini takip ediyor. "Ne kadar da deja vu değil mi? Rüzgâr, soğuk."

"İzolasyon değil ama," diyorum hemen.

"İzolasyon değil. Hayatım boyunca bir daha orman görmek istemiyorum." Derin bir iç çeker ve botlarını tekmeler. "Kalmalısın, biliyorsun."

"Hayır. Gitmeliyiz!" Onunla aynı evde uyumak... kötü, çok kötü bir fikir. İplerin ve kemerlerin, acının ve yarı paniğin anıları zihnimde dolaşıyor, kanımın damarlarımda daha sıcak akmasına neden oluyor.

"Gitmene *gerek* yok, Ker. Altı tane falan misafir odam var." İç çekiyor. "Sadece... bir kez olsun mantıklı ol. Sana dokunmayacağım. Ne dediğini biliyorum."

"Hayır, yapamayız-" *Bu* neden acıtıyor ki? Memnun olmalıyım. Bir kez olsun mantıklı *davrandı*. Sonra daha yakından bakıyorum. "Sorun ne, Christian?" Birdenbire beni endişelendirdi. Sanki onu dürtsem yığılıp kalacakmış gibi görünüyor.

"Sana şöminenin önünde söyleyeceğim. Kendine bir yatak yaptıktan sonra."

"Hayır! Ben-" Dışarıdan gelen gürültülü bir çatırtı ikimizi de sıçrattı. Pencereden dışarı bakıyorum ama kendi yansımamdan başka bir şey görmüyorum. "Bu- Ben. Şey-" Fırtınalı gecede dışarı çıkarak Cece'yi ve kendimi tehlikeye atmayı haklı çıkaramayacağımı fark ettim. İmkânsız değil, Kanada'daki gibi değil, kapana kısılmış değiliz, sadece gerçekten aptalca olurdu. Ve o zaten uyuyor. Karşı koymak istiyorum, bir yol bulmak istiyorum ama mantıklı bir yol yok ve isteksizce başımı sallıyorum. "Yedek çarşaflarını nerede saklıyorsun?"

"Dolapta." "Nerede?"

"Hangi odayı seçersen." "Cece'ye en yakın olanı alacağım."

"Tamam." Bana sırtını dönüyor ve oturma odasına doğru ilerliyor. "Benimkine en yakın olanın da bu olduğunun farkında mısın?"

İnledim. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi kolayca hayal edebiliyorum.

Cece'nin kapısı açık. Hafifçe horluyor. Belki orada uyuyabilirim? Tuhaflık, onun evinde bir yatak yapıyor olmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak karşılamıyor ve içimden geçen küçük heyecanların onun yakınlığıyla hiçbir ilgisi yok. Hem de hiç. Kalmak pratik, hepsi bu.

İşim bittiğinde sessizce çarşafların arasına girip burada olduğumu bile unutmayı planlıyorum ama uyuyacak hiçbir şeyim ve diş fırçam olmadığını fark ediyorum. Sadece ona geri dönme düşüncesi bile avuçlarımı terletiyor. Diş fırçasını atlamayı, kıyafetlerimle uyumayı düşünüyorum ve... nedense bu bana pek olgunca gelmiyor.

Merdivenlerden parmak uçlarımda iniyorum. Şöminenin önünde duran iki deri sandalyeden birinde sırtı bana dönük oturuyor. Sandalyenin arkalığından birkaç tutam saç görünüyor ve kolçağa asılı bir bacağından bir ayağı sarkıyor. Bu sandalyelerin yeni olduğunu biliyorum ama yine de eski ve yıpranmış görünüyorlar. Bunun ne kadara mal olduğunu merak ediyorum. Her şeyin bir bedeli vardır.

Acaba bir diş fırçası almak bana neye mal olacak?

Her şeyin bir fiyatı vardır.

Sana dokunmayacağım.

İçimden bir ürperti geçiyor.

Sözlerimi tutma konusunda pek iyi değilimdir.

"Hey," dedim. "Merak ediyorum-"

"Otur. Lütfen. Sadece birkaç dakikalığına." Sesi yumuşak ama yine de altta yatan ihtiyacı

hissediyorum ve bu midemin tekrar sıkışmasına neden oluyor. Arkasına yaslanıyor, gözleri üzerimde. Önünde, küçük bir büfenin üzerinde

dumanlı bir cam yüzeye sahip, kremsi, sarımsı bir içerikle dolu iki bardak duruyor.

Boğazımı temizliyorum. "Sadece kullanabileceğim bir diş fırçasınız olup olmadığını merak ediyordum." "Benimle otur, sana ihtiyacın olan her şeyi vereyim."

"Biraz daha bekle o zaman, geç oldu ve ben-"

"Saat sekiz buçuk, Ker."

Yanaklarım kızarıyor. İçimi görmesinden nefret ediyorum. Yine de ateş huzur içinde çıtırdıyor ve sıcaklık güzel. Kol dayanağının üzerinde bir battaniye var. Onu alıp omuzlarıma asıyorum ve yanına oturup gözlüğü işaret ediyorum. "Nedir bu?"

"Eggnog. Sıcaktır. Gerçekten çok güzel." "Hiç tatmadım."

"O zaman ne bekliyorsun?"

Tatlı, kremsi içeriği yudumlamadan önce elimdeki sıcak, ağır bardağın verdiği hissin tadını çıkarıyorum. İçindeki burbon, tat alma tomurcuklarımla şaşkınlıkla zıplamasına neden oluyor. Ama ağızda bıraktığı tat hoşuma gidiyor. "Güzelmış," diyorum.

"Hadi ama. Bu 'güzel'den daha fazlası. Bu bir sanat formu." "Eggnog yapma sanatı mı?"

"Mükemmel eggnog. Sadece bu da değil, ateş, battaniye, hava. Mükemmel koşullar." Ona şüpheyi baktım. "Ne için?"

"Bir anlık gerçek huzur için."

Ben sessizim. Bu konuda kötüyüm. Ağırdan almakta. Düşünmeye, derinlemesine düşünmeye zaman ayırmadan oradan oraya koşturuyorum. Yıllar içinde mükemmelleştirdiğim bir alışkanlık. Böyle şeyler yaptığından haberim yoktu. Cece ile yalnız kaldıklarında ne yaptıklarını merak ediyordum. Birden kıskandım. Benim katılmadığım bir şeye sahipler. Daha büyük bir yudum alıyorum ve göğsümü ısıtmasının keyfini çıkarıyorum. Bu *çok* güzel.

"Şimdi iyi misin, Christian?"

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Elbette öyleyim."

"Orada ne oldu? Çok yorulmuştun. Seni hiç böyle görmemiştim." "Öyleydim."

"Neden? Ne yapıyordun?" "Hiçbir şey."

"Dedin ki-"

"Şu anda bir şey yok. Tam olarak bir yıl önce oldu."

Kanada. "Sanırım bunu açıklamanız gerekiyor."

Bardağından içiyor ve devam etmeden önce dudaklarını yalıyor. Dudaklarındaki ıslak izlerin görüntüsünde kaybolmamak için kendimi zorluyorum.

"Nehirde kaldıktan sonra, neredeyse beni öldürecek olan bir zatürreye yakalandım. Bilincim gidip geliyordu. Pek bir şey hatırlamıyorum, sadece... yeterince hava alamadığımı hatırlıyorum."

"Ben de zatürre olmuşum."

"Evet, ama hastanede antibiyotiklerle tedavi gördün." İçindeki acıyı saklamaya çalışmıyor.

sesinde.

"Yani..."

"Nihayet bakıma alındığımda hasarın büyük bir kısmı çoktan oluşmuştu. En fazla yarı kapasiteyle yaşıyorum.

Ciğerlerim çok kötü yara aldı. Bir daha asla maraton koşamayacağım." "Maraton mu koştun?"

O sessiz.

"Bana kendin hakkında daha fazla şey anlatacak mısın?" "Az önce anlattım," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

"Maraton mu koştun?"

Gülümsüyor ve aniden ateşin sıcaklığı yanaklarımda bir an öncesinden daha sıcak görünüyor.

"Evet."

"Vay canına," diyorum elimi yüzümün önünde sallayıp kendimi serinletmeye çalışırken. "Bu çok etkileyici."

"Evet, öyle. Çok yorucuydu. Ama eğlenceliydi."

Oturup birkaç dakika bunu düşündüm ve krem si sarı sıvıdan bir yudum daha aldım. Öldürme işi dışında gerçek bir hayatı olduğunu hiç düşünmemiştim ve onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Nasıl oluyor da onu bu kadar iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum? Olaylara nasıl tepki verdiğini, onu neyin gülümsettiğini ve -Tanrım, evet- onu neyin kızdırdığını, onu neyin tetiklediğini, yataktaki tercihlerini biliyorum... Yine de onu neyin şekillendirdiği, üç yıldan biraz daha uzun bir süre önce tanıştığım Hristiyan'a neyin dönüştürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. İlk defa bilmek istediğimi fark ettim.

"Huh," diyorum ve bir yudum daha alıyorum. Burbon göğsümü yakıyor ve kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Sandalyeye daha da gömülüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, eski evi çekip yırtan rüzgârı dinliyorum. Aniden konuşunca sarsılıyorum.

"Ne? İstedikten biraz daha fazla bilgi mi?"

Tek gözümü açıp ona bakıyorum ve sırttığını görüyorum. "Oh, hayır, hayır. Özür dilerim. Düşüncelere dalmışım." "O diş fırçasının yanına pijama ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Elbette. Sana bir şeyler getireceğim. Eğer bana ne düşündüğünü söylersen." Ona bakıyorum. "Ne kadar da sen. Her zaman şartlar vardır."

Ellerini açıyor. "Onlarsız çaresiz kalırdım."

Bölüm 29

Hristiyan

SKüçük bir ürpertiyle derin bir nefes alıyor, sonra ağır bir iç çekişle bırakıyor. "Senin hakkında o kadar çok şey bilmediğimi düşünüyordum."

Başımı arkaya yatırıp koltuğun arkalığına yaslıyorum ve onu inceliyorum. "Şaşıracaksın, Ker. Benim hakkımda herkesten daha çok şey biliyorsun."

"Bu pek bir şey ifade etmiyor."

"Belki."

Bardağı bana doğru kaldırıyor, işaret parmağı göğsümü gösteriyor. "Benim hakkımda çok şey biliyorsun." "Bir bakıma, evet. Bu benim işimdi. Ve sonra... biraz kontrolden çıktık." Yüzümü buruşturdum. Birden fazla

Biraz.

Aşağı bakıyor ve kareli battaniyenin kenarındaki gevşek bir iplikle oynuyor. Benim Tüm varlığım ona doğru uzanıyor. O küçük eli tutmak ve benimle güvende olduğunu bilene kadar sıkıca tutmak istiyorum.

"Düşman mıyız, Kerry?"

Tamamen hareketsiz kalıyor, sonra yavaşça başını kaldırıp bakışlarımla buluşuyor, ateş gözlerini parlatıyor. "Hayır... Sanmıyorum," diye fısıldıyor.

"Güzel."

Aramızda sessizlik artıyor ve nefes almak giderek zorlaşıyor.

"Ee... bugün yürüyüşe mi çıktın?" Kerry'nin gözleri önce ateşe sonra da benimkilere kaydı. Gülüyorum. "Az önce garip bir andı, değil mi?"

Kerry battaniyeye daha sıkı sarılıyor ve gözlerini ateşe dikeyor, yer değiştiriyor, tekrar yer değiştiriyor.

Ara sıra ona bakıyorum ve sonunda gözlerimiz buluşuyor. "Bu konuda neredeyse umudumu

yitirmiştim," diyorum. "Neyden?"
"Düşman olmamak üzerine."

"Uzun zamandır düşman olduğumuzu sanmıyorum," diyor yavaşça, sesi daha boğuk.

"Ama bu arkadaş olmakla aynı şey değil, değil mi?"

Başını sallıyor. "Biz arkadaş mıyız?" diye soruyorum.

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Dost olduğumuzu söyleyebilirim." Kalbim küt küt atıyor. "Bu da bir başlangıç."

"Evet."

"Pekâlâ." Kolçağı tokatlıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Hadi sana şu pijamaları ve diş fırçasını getirelim. Ben sözümün eriyimdir."

"Verdiğin sözleri tutma konusunda kötü olduğumu sanıyordum," diye ağzından geçiriyor.

Etrafımda dönüyorum. Sanki az önce ne dediğini anlamış gibi gözleri açılıyor. Oh, evet, öyleyim. Onunlayken öyleyim amina koyayım. Bu centilmenlik olayı eskimeye başladı. Boğazımı temizleyerek yarım merdiveni üç uzun adımda çıkıyorum ve koridordaki banyolardan birinin karşısındaki dolabı açarak ihtiyacı olan bir yığın şeyi çıkarıyorum. Döndüğümde onu yakınımda buldum. Çok yakın. Tatlı kokusu burun deliklerime ulaşıyor ve içimdeki ilkel bir şey uyanıyor. Birkaç adım ötede kapısını kilitleyebileceğimiz bir yatak odası var, Cece uyuyor ve sikim aniden onun dokunuşu için çılgılık atıyor.

"İkinizin de burada olması çok güzel. İyi geceler." Eşyaları onun kollarına itiyorum ve cevap beklemeden odama doğru ilerliyorum. Verdiğim sözleri tutmaya çalışıyorum. Gerçekten öyle.

Uzanıp saatlerce mızımızlanmaları ve çatırtıları dinliyorum, dönüp duruyorum, şöminenin önündeki anları tekrar tekrar yaşıyorum. O burada. Evimde. İkisi de evime hayat veriyor. Sahip olduğum on yıl boyunca ilk kez, sadece içinde yatağımın olduğu bir ev değil de bir yuva gibi hissediyorum.

LEZZETLİ BİR KAHVALTI HAZIRLIYORUM, sonra gidip uykucu kızımı uyandırıyorum. Beni görünce kocaman kahverengi gözlerini açıyor.

"Baba mı? Babamın evi mi?" Etrafına bakınıyor. "Benim odam!"

"Evet tatlım, şimdi git bak bakalım annen uyanmış mı ve ona kahvaltı hazır olduğunu söyle."

Cecilia yataktan fırlıyor ve koridorda beni takip ediyor. Yanımızdaki neredeyse kapalı kapıyı işaret ediyorum. "İçeride," diye fısıldıyorum. "Git yatağına atla."

Kızım tüm gücüyle kapıyı açıp odaya dalıyor. Gözden kaybolmak için acele ettim.

"Anne! Babamla yattım!" Cecilia ciyaklıyor.

Gülümsüyorum. Bunun onun için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum, bilseydim çok daha

önce burada uyumasını sağladım.

"Bwekfast!" Sıçramalar ve adımlar var. Kerry inliyor. "Anne gel," diye bağıyor küçük olan,

ve sonra: "Annem pijama giymiş, baba!"

Son avokadoyu da dilimledikten sonra, biraz önce odasındaki sandalyeye astığım bornozu düşünerek kendimi biraz ukala hissetmekten alamıyorum. Ne kadar kızacak merak ediyorum.

Küçük ayakların pıt pıtları ve terlik giymiş yetişkin ayaklarının yumuşak adımları dönmeme neden oluyor. Kerry'nin yanakları hafifçe kızarıyor ve kaşlarını kaldırırken bornozunu çimdikliyor.

"Gizlice girmeye dayanamadın, değil mi?"

"Sakıncası var mı?"

Alay etmeden önce dudaklarını büzüyor ve masaya doğru dönüyor. "Aman Tanrım! Bunların hepsini kim yiyecek?" diye soluk soluğa kalıyor.

"Ben," diyor Cecilia ve bir sandalyenin üzerine sıçrayarak avokadoya uzanıyor. Kerry onu yakalamadan önce küçük parmakları dilimlerin büyük bir kısmını tutmayı başarıyor. "Yum! Cado!"

"Bırak onu," diyorum. "Geldiği yerde daha fazlası var."

Kahvaltı biraz garip. Cecilia geveze ve cıvıl cıvıl. Kerry bakmadığımı düşündüğü anlarda bana doğru bakışlar fırlatıyor. Kızarmış ekmek, sade kahve, avokado, domates ve salatalık ile süzme peynir yiyor. Ayrıca prosciutto, haşlanmış yumurta ve üç farklı marmelat var.

"Biraz daha kahve?" Demliği kaldırıyorum.

Kerry ayağa fırlayıp ağzını siler ve Cecilia'nın üzerindeki yumurta kırıntılarını temizleme işlemine başlar. "Gitmemiz gerekiyor. Hemen döneceğim." Cecilia'nın elini tutuyor ve onu kendisiyle birlikte çekiyor. Geri döndüğünde kızımız temizlenmiş, Kerry de giyinmişti.

Bacaklarımı uzatıyorum ve ellerimi başımın arkasına koyup onu inceliyorum. Üzerinde en sevdiğim kot pantolon var. Çiçekli olanlardan. Kıçına tam oturanlardan. Acaba bakışlarım onu, görüntüsünün içimi yaktığı kadar yakıyor mu? Noel'i burada kutlamayı kabul etti. Annesi ona bir erkekle bir haftalığına Bahamalar'a gideceğini söyledikten hemen sonra onu zayıf bir anında yakaladım.

Pişman olup olmadığını merak ederek güzel bir parça kızarmış ekmekten bir ısırık alıyorum, tereyağı yarı erimiş, avokado dilimleri ve üstünde birkaç tuz tanesi. Tadı harika, günah dolu, tıpkı onun gibi. İsteksizce onu koridora kadar takip ediyorum. Gitmelerini istemiyorum.

Ceketini ve çantasını alır, Cecilia'yı kolunun üzerinde yukarı kaldırır. "Pekala... biz gidiyoruz." Onaylarcasına çenemi kaldırıyorum. "Ayın yirmi dördünde görüşürüz çocuklar."

Kerry başını sallar ve sonra sertleşir. "Noel günü demiştik."

Ona doğru yaklaştım ve ağzımı kulağına dayayıp fısıldadım: "Şöminen yok, bacan yok, hiçbir şeyin yok. Bırak tüm paketi, tüm deneyimi yaşasın. Kim bilir, belki bu yıl Noel Baba gelir." Bir adım geri atıp göz kırpıyorum.

Kerry biraz şaşkın görünüyor, sonra gözleri bir ton koyulaşırken dudakları geriliyor. Evimde uyuyarak çizgiyi aştı. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Dün gece şöminenin önünde bir şeyler oldu. Masum, önemsiz gibi görünen bir şey, ama aramızda bir değişim oluyor ve o da benim kadar

bunun farkında.

"Elbette."

Çantayı daha sıkı kavırıyor ve neredeyse merdivenlerden aşağı tepinerek kapıyı omuzlarıyla açıyor. Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamıyorum.

Noel ilginç olacak.

Bölüm 30

Kerry

Tyoğun bir haftaydı. Kreşteki çocuklarla birlikte Noel süsleri yapıyoruz ve bir akşam çocuklar ve ebeveynler için tatil öncesi bir parti düzenliyoruz. Noel'de panikleyenleri rahatlatıyoruz. Noel'i, hediyeleri ve akrabalarla buluşmayı düşündüm.

Cecilia ve ben, o gitmeden bir gün önce annemle erken bir Noel kutluyoruz. Birdenbire Cecilia ve benden daha önemli olan bu adamı merak ediyorum ve onu daha sonra tanıtacağına söz veriyor. Dürüst olmak gerekirse *o kadar* merak ettiğimden emin değilim.

Düşünecek vaktim bile olmuyor ve bir sabah aniden, saatin sinir bozucu uğultusuyla değil de Cece'nin üzerime atlamasıyla uyanıyorum. Onu battaniyemin altına çekip birkaç saniye sıcak, yumuşak teninin tadını çıkarıyorum. Ayın yirmi dördü. Bir an için her şey durdu. Geceyi Christian'la geçireceğime söz vermiştim. Yani, onun evinde. Ama bu kadar yeterli. Cecilia yatağımdan kıvranarak çıktı.

"Go Daddy? Noel Baba geldi mi?"

İnliyorum. "Evet, tatlım. Bugün babana gidiyoruz ve orada da *uyuyacağız*. Yine."

Birkaç saat sonra bizi Christian'ın evinin kapısının önünde bulduk. Christian'ın artık yanıp sönen beyaz ışıklarla süslenmiş muhteşem evinin önünde. Bizi geniş bir gülümsemeyle karşılıyor ve ben daha nefesimi tutmaya fırsat bulamadan Cece'yi kucağına alıyor. O bana bağırırken onlar evin içinde kayboluyorlar. "Kendinizi evinizde hissedin. İstersen buzdolabında beyaz şarap var."

Onların ardından koridorda yürürken etrafıma bakıyorum. Tahmin ettiğim kadar çok dekorasyon yapmamış. Şöminenin üzerinde asılı üç Noel çorabı ve oturma odasının her tarafına yayılmış ahşap, pirinç, beton, gerçek taş gibi çok çeşitli tutucularda çok sayıda mum var. Christian Russo ile pek bağdaştıramadığım romantik bir havası var.

Kalbim aniden hızlandı. Doğru, o şarap neredeydi?

Christian bahçede Cece'yle oynuyor, ona bir top atıyor ve yakalamaya çalışıyor. Bu basit

oyunda onu Christian yapan özelliklerden bazılarını görüyorum: asla sabrını kaybetmiyor, asla

Vazgeçiyor. Aklına koyduğu her Şeyde iyi olduğuna eminim.

Bardaktan bir yudum daha alırken onu inceliyorum. Çok fazla hareket etmiyor ve topu yakalaması gerektiğinde, tekrar tekrar, koşmak yerine yürüyor. Bana durumu hakkındaki gerçeği gerçekten söylemiş gibi görünüyor. Bir şekilde engelli olmasının hepimiz için ne anlama geldiğini merak ediyorum. Kronik mi? İlerleyecek mi? Endişelenmeli miyim?

Neden endişeleneyim ki?

Cece nihayet oyunlardan yorulduğunun işaretlerini gösterdiğinde, mükemmel soğutulmuş beyaz şarabımı yudumlamış, Christian'ın fırtına dindikten sonra yerine koyduğu pahalı veranda sandalyelerinden birine oturmuştum. İki ısıtıcı yarı kapalı alanı konforlu hale getiriyor. Yanıma terli ve sırtarak geldiğinde nefes nefese kalmığtı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet, evet," dedi mutlu bir şekilde. "Nasıl yakaladığını gördün mü? O geleceğin Dan Marino'su, sana söylüyorum."

Gölüyorum. "Dan Russo." Sonra hatamı fark ettim. "Ehm... Jackson. Ama Dan daha çok paslarıyla ünlüydü zaten. O daha çok Jerry Rice ya da Terrell Owens gibi olurdu."

Christian eğlenmiş görünüyor. "Gerçekten mi? Spordan ne kadar anladığımı gösteriyor." Sonra bana göz kırpmıyor ve eve doğru dönüyor. "Yemek zamanı."

Mutfakta bana ve Cece'ye birbiri ardına tabaklar uzatıyor ve onları yanımızdaki tezgâha koyuyoruz. Ekmek, jambon, peynir, Noel pastası ve puding. Sonra tabaklar, çatallar, bıçaklar geliyor, bıçak demetini bana uzatmadan önce bir an tereddüt ediyor ve ben alay ediyorum. Çok komikti. Dahası da var: kızılıcık sosu, somon füme, sos, salam, mortadella, parma jambonu.

"Bütün bunları kim yiyecek?"

"Öyleyiz," diye sırtıyor. "Seninle aynı çatı altında olmaktan dolayı kötü deneyimler yaşadım ve biraz aşırılığın zarar vermeyeceğini düşündüm."

Neredeyse boğuluyordum. "Kötü deneyimler yaşadın-"

"Kalanını da Lawson'daki Kızıl Haç hayır kurumuna bağışlayacağım."

Ona bakıyorum. Bu adamı artık tanıyamıyorum. Buzdolabını tekrar açıyor ve elinde ağır bir şeyle geri çekiliyor. Hindi.

"Hindi mi yaptın? Bunların hepsini sen mi yaptın?" güphe yüzümden okunuyor olmalı çünkü Christian bir kahkaha patlatıyor ve ona bakan Cece "yi okuyor.

"Hayır. Hindiyi ve lahanayı ben yaptım, gerisi o kadar da önemli değil. Sadece satın aldım." Bana bir kase yeşilimsi bir madde uzatıyor. şüpheyle kokluyorum.

"Bu ne böyle? Yabani ot gibi kokuyor. Haşlanmış ot gibi."

"Yeşil lahanayı baharatlarla ve hindinin yağıyla soteleyip bol kremayla pişiriyoruz. Hindiyle birlikte ocağın yanına koyun, ısıtıyoruz."

"Lahana mı? Noel için lahana mı yaptın? Nesin sen, vegan mı?"

Christian aslında biraz incinmiğ görünüyor. "Ben lanet bir-" Cece'ye hızlı bir bakış atıyor,

"vegan!" Daha da yaklağıp kulağıma fısıldıyor ve beni ürpertiyor. "Diğerini siktir et dedi

gün. Ağzımdan çıkana dikkat etmem gerekecek." Eğilip yüzünü buruşturuyor ve ben kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Tamam, senin pişmiş otlarını deneyeceğim."

Birlikte şaşırtıcı derecede iyi çalışıyoruz ve kısa süre içinde ısıtılması gereken her şey doğru yerlerinde ve gümüş takımlarda yansıyan yanan mumlarla masayı güzelce hazırladık. Mutfaktan bir yumurta saati ötmeye başlıyor ama biz bir süre daha birlikte durup yarattığımız güzelliğe hayranlıkla bakıyoruz.

"Böyle şeylere sahip olduğunu bilmiyordum,"

diyorum. "Ne? Antikalar mı?"

Başımı salladım.

"Güzel olan her şey ilgimi çeker." Kendi omzuyla omzumu dürtüyor.

Ona bakmıyorum. Yanaklarım ısınıyor ve bu öfkeden ya da mumlardan kaynaklanmıyor. Ya da muhtemelen mumlardan kaynaklanıyor ve ben onları suçlamaya karar veriyorum. Boğazımı temizliyorum. "Hadi yiyelim."

Cecilia'yı pastayla birlikte yerde buluyoruz.

"Ce!" Bağırıyorum.

Pasta moleküller halinde ve üzerine bulaşmamış olanlar mutfak zeminine yayılmış durumda. Uzun bir adım atıyorum ve onu yukarı çekiyorum.

"Oh, Christian, çok üzgünüm! Ce, ne yaptın sen?"

"Ona bağırma. Felaketler vardır ve sonra felaketler vardır. Sen onu temizle ve yeni kıyafetler giydir, gerisini ben hallederim. Aşağı indiğinizde yemek yeriz. Hâlâ aç olan varsa tabii." Kız mutlu bir şekilde parmaklarını emerken ona göz kırpmıyor, neden olduğu karmaşadan tamamen habersiz.

"Kek! Nefis."

"Evet, nefis," diye mırıldanıyorum ve küçük holiganı temizlemesi için onu sürüklüyorum. Eminim bu onun mirasıdır, benim değil.

Tuvaletten döndüğümüzde Frank Sinatra yumuşak ve yavaş bir melodi söylüyor. Tehdit edici olmayan şeylerden konuşuyoruz: Cece ile, Cece hakkında, yemek hakkında, geçen hafta yaşadığımız neredeyse kış günü hakkında. Çatalımın ucundaki lahananın tadına bakıyorum. Cece onu tamamen görmezden geliyor.

"Bu... baharatlı. Tuhaf... tadı sebze gibi değil, daha çok et ya da karışım gibi." "Beğendin mi?"

"Düşündüğüm kadar kötü değilmiş."

"Tadı harika olmayan bir şey yiyeceğimi mi sandınız?"

Kaşlarımı çatıyorum ve onu inceliyorum. "Seni yargılayacak kadar tanıyor

muyum bilmiyorum." Göz kırpmıyor ve gülümsüyor. "Elbette tanıyorsun.

Sadece bunu kabul etmeyi reddediyorsun." "Hayır, kabul etmiyorum."

Cece'nin yüzünü silerken dudaklarını büzüyor. Sonra bana bakıyor. "Bugünlerde bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek, değil mi?"

Bakışlarından kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sandalyemi geri çekiyorum ve Cece'yi bir şeye dokunmadan yakalıyorum. "Tatlım. Çatal yemek yemek için iyi bir araçtır, denemelisin." Ellerini yıkarken Christian'ın varlığından birkaç dakikalığına kaçıyorum, sonra onu Disney'in önüne koyuyorum. Sevimli Disney. Noel Disney'i.

"Noel Baba ne zaman gelecek?"

Yanağını okşuyorum. "Yarın. Bacaya sıkışmaması için ona göz kulak olman gerekecek."

"Yarın," diye bitiriyor ve sonra Donald ve Mickey ve tanımadığım bazı yeni karakterler tarafından emiliyor.

Masaya geri döndüğümde Christian daha fazla mum yakmış ve kirli tabakların çoğunu kaldırmıştı. Onu mutfakta küçük bir tencereyi karıştırırken buluyorum.

"Bir şey yapmamı ister misin?"

"Mmm, aklıma pek çok şey geliyor... Ama sonuncusunu masadan kaldırmama yardım edersen memnun olurum."

Homurdanarak mutfaktan kaçıyorum, onu boğmamak için ellerimi herhangi bir şeyle meşgul etmekten mutluluk duyuyorum. Hızlıca çalışıyorum ve işim biter bitmez şöminenin önündeki sandalyelerden birine çöküp şarabımdan arta kalanları yudumluyorum. Birkaç yudum almıştım ki arkamda onu duydum.

"Onu senden almak zorundayım."

Diğer sandalyeye yerleşirken hareketlerini takip ediyorum. Elinde dumanı tüten iki fincan tutuyor.

"O da ne?" Endişeyle sordum.

"Niyetlerimden hep şüpheleniyorsun."

Bir süre ona bakıyorum ve sonra haklı olduğunu anlıyorum. Sanki hep bir şeyler yapmaya çalıştığından şüpheleniyorum. Ama o asla öyle değil. O zamandan beri bana karşı tamamen dürüst ve açık sözlü... belki de her zaman. Neredeyse. "Oh, Tanrım, Christian üzgünüm. Gerçekten üzgünüm! Tekrar deneyebilir miyim?"

"Elbette."

"Ehm... o da ne?" Kulağa ne kadar yanlış geldiğimi anlayınca yüzüm kızardı ve o da güldü.

"Kahretsin Ker, bu berbattı. Sadece kendin ol. Bu Glühwein. Lahana gibi bir şey, bir şeyi alıyorsun ve biraz tarçın, zencefil ve birkaç gizli baharatın yardımıyla başka bir şeye dönüştürüyorsun."

İçindekileri kokluyorum. "Güzel kokuyor. Zencefilli kurabiye gibi."

Başını sallıyor. "Baharatların çoğu aynı. Tatlandırılmış."

Bir yudum alıyorum ve bana verdiği her şeyin iyi olduğunu fark ediyorum. "Ölecek miyim?" diye soruyorum. Başını sallıyor, çok ciddi görünüyor. "Evet, öleceksin. Ama bunu içtiğin için değil."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum ve o da gülümsediğinde bir kahkaha patlatıyorum. Bir

yudum daha içiyorum ve göğsümden sızan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Başım uğulduyor ve sandalyeye yaslanıyorum. Bu çok güzel. Buraya gelmek doğruydı. Geçen sefer de güzeldi. Her zaman güzeldir. *O* iyi biri. Radyoda '*Hallelujah*'ın bir versiyonu çalıyor ve güzel hüzünlü sözleri doğrudan kalbime gidiyor.

"Bu çok iyi bir şarkı."

"Jeff Buckley," diyor. "Bu onun ürettiği en iyi şarkılardan biri. Çok genç öldü." "Öldüğünü bilmiyordum."

"Yirmi yıl kadar önce boğuldu. Dışarı çıkabilen birkaç kişiden biriydi."

Başımı kaldırıp ona bir bakış attım. "Ne demek istiyorsun?"

"Boktan çocukluğundan kendini yetiştirmiş. Bu çok utanç verici."

"Oh." Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum. Oturup kelimeleri dinliyoruz.

"Bizimle ilgili olabilirler," diyorum bir süre sonra.

"O kadar üzücü mü?"

"Bilmiyorum."

Jeff zayıflık gösterenleri, önemsedğini gösterenleri incitmekten bahsediyor. Sert sözler karşısında irkildim. Bu sadece bir şarkı.

"Beni seviyor musun, Christian?" Kalbim çarparak soruyorum, sanki beynimin bu konuda hiçbir söz hakkı yokmuş gibi ağzımdan kendiliğinden çıkan kelimeler karşısında şok oluyorum.

"Evet. Biliyorum."

Kalbim tekliyor. "Ne kadar

zamandır?" "Çok uzun

zamandır."

Bölüm 31

Hristiyan

A Arkamızdaki küçük ses ikimizin de irkilmesine neden oldu. "Anne, işedim." "Oh, hayır. Nereye bebeğim?" Kerry ayağa kalktı ve Cecilia'nın küçük elini tuttu.

Kalkıyorum. "Ben havlu getireyim."

Radyoda "*Santa Baby*" çalıyor. Müzikle birlikte yaşanan bu küçük olay odanın havasını değiştirir, baş döndürücü atmosferi hafifletir.

Kanepeyi ve halıyı silmeyi bitirdiğimizde, battaniyeleri çekip Cece ile aramızda oturuyoruz ve kucağında çikolata, incir, kuru üzüm, mandalina, kavrulmuş kestane, ananas dilimleri ve daha fazlasıyla dolu bir tepside atıştırıyoruz. Disney hala Noel'i kutluyor ve bunun kaç şekilde yapılabileceğini, kaç versiyonu olduğunu merak ediyorum. Bu kesinlikle onlardan biri. Bizimki. Dışarıda hava tamamen karardı ve uzakta ışıklar görüyorum, karanlık suda bir gemi. Tıpkı benim gibi. Acaba ben ışık mıymıyoksa gemi mi? Ya da karanlık.

"Onun için geç oluyor," diyor Kerry. "Sence ben onu yatırmadan önce biraz daha yemeli miyiz... ehm, ya da sen onu yatırmak istiyorsan sorun değil, yani... demek istemedim."

Kekeliyor ve kızarıyor. Aramızdaki şeyler neredeyse her dakika değişiyor ve yerimi, nerede durduğumu bulmam gerekiyor ve o da açıkça aynı şeyi hissediyor.

"Bilmiyorum. Aç mısın Ce?" diye sordum.

"Choc'late." Sırıttıyor.

"Sanırım değil," diyorum ve omuz silkerek Kerry'ye dönüyorum.

Bir süre daha oturuyor, sessizce titreyen televizyon ekranını ve çizgi film maceralarını izliyoruz. Sonunda Kerry kızımıza iyi geceler öpücüğü veriyor ve kıvranmaya başlayana kadar ona sarılıyor. Odadan çıkarken gözlerini sırtımda hissediyorum.

Cecilia'yı yatırıp, Noel Baba'nın gelebilmesi için çok hızlı uyuması gerektiğini söylüyorum. Gözleri irileşiyor, sonra başını sallıyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor.

Aşağı indiğimde Kerry kendini eski bir siyah beyaz filmde kaybetmiş görünüyordu.

"Klasikler mi?"

"*The Bells of St. Mary's* "de Rahibe Benedict kilisesini kurtarmak için mücadele ederken parmağını dudaklarına götürür. "Şşş."

Mutfağın önünden geçip bize biraz şarap dolduruyorum. Ona bir bardak uzattıktan sonra yanına oturuyorum. Filmin son jeneriği başladığında bana döndü. "Bu film inanılmazdı. Daha önce izlememiştim. Nasıl geçti?"

Kaşlarımı çattım.

"Cecilia ile birlikte," diye ekliyor.

"Oh, bu kolay oldu. Ona hemen uyuması gerektiğini söyledim çünkü Noel Baba sadece çocuklar uyurken gelir."

Gülümsüyor. "Bu doğru mu?"

Omuz silkiyorum. "Ateş hala yanıyor. Biraz daha televizyon izlemek ister misin yoksa-"

Ayağa kalkıyor. "Ateş kulağa hoş geliyor." Çoğunlukla boş olan geniş oturma odasını geçip iki rahat sandalyeye yöneliyoruz. Onunkine gümüşü bir kâğıda sarılmış küçük bir kutu yerleştirdim. Kerry'nin nefesi kesildi. "Sana hiçbir şey getirmedim!"

Hediyeye başımı salladım. "Aç onu. Lütfen."

Kağıdı dikkatlice sıyrıyor ve kapağı kaldırıyor. Gözlerime parlak bir güzellik huzmesi çarpıyor. Yakaladığım şeye hâlâ şaşırmış bir halde güzelliğine bakıyorum. Kolye platinden yapılmış, Art Deco tarzında, küçük elmaslar, zümrütler ve küçük bir kalp şekli oluşturan karmaşık bir desende asılı bir inci ile.

"Bunu kabul edemem," diye soluk soluğa kalıyor. "Bir servete mal olmuş olmalı." "Beğendin mi?"

"Bu çok güzel. Ama yapamam-" Onu tutuyor, sanki hiç bırakmayacakmış gibi bakıyor, gözleri kocaman. "Bunu bana vermene izin veremem."

"Neden olmasın? İkinizden başka hediye alacak kimsem yok ki."

"Parayı biriktirip hayır kurumlarına verebilirsin," diye fısıldıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. İç geçiriyor. "Bayıldım. Deneyebilir miyim?"

"Bunun için var," diyorum, sesim aniden kalınlaşıyor, onun şaşkınlığından duyduğum sevinç beni eziyor. Arkasını dönmesini işaret ediyorum, sonra saçlarını yana doğru itiyorum, parmaklarımın ucuyla ensesindeki yumuşak teni okşuyorum. Dokunduğumda tüylerim diken diken oluyor ve diken diken olan tek şey bu değil. Kolyeyi boynuna asıp yerine oturtuyorum. Dönerken eli kolyeye dokunmak için havalanıyor, parmakları kalbin dış hatlarını izliyor.

"Bir bakayım," diyorum ve saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru itiyorum. İnce, soluk boynunun etrafında mükemmel, ağır bir şekilde sarkıyor, sanki onun için düşünülmüş yaratılmış gibi. "Çok güzel."

"Görebilir miyim?" diye soruyor. Daha geniş gülümsüyorum ve neredeyse sandalyeden fırlayıp

en yakın aynaya, koridordaki büyük aynaya yöneliyor.

Geri döndüğünde yüzünde aptal bir sırıtış vardı.

"Bu senin boynuna ait," diyorum, güzelliğinden neredeyse nefesim kesilerek. "Sana hiçbir şey getirmedi, Christian."

"Evet, yaptın."

Başını sallıyor. "Hayır."

"Buradasınız. Sen ve Cecilia. Bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok." Kaşlarını çatı ve kollarını göğsünde kavuşturarak dehşet içinde baktı.

Elimi omzuna koyuyorum ve şaşırarak donup kalmadığını görüyorum. "Neyin var?" "Hiçbir şey. Her şey! Nasıl değiştiğine inanamıyorum. Sanki iki farklı insan gibisin." "Biliyorum."

"Gerçekten deniyorsun, değil mi? Ben sadece bunu kabul etmeyi reddettim. Seni yargılamaya devam ettim... uzun, çok uzun zaman önce olduğun gibi."

"Ben-"

"Hayır, bırak konuşayım. Sana hiç ikinci bir şans vermedim. Gerçek anlamda değil." "Vermek için hiçbir nedenin olmadı... Ben-"

"Bunu istemediğini biliyorum ve uzun zamandır bunu merak ediyordum. Neden istemedin...

Kim-"

"Evet?"

"Kimsin sen, gerçekten? Yani, ilk tanıştığım Christian çok tatlıydı, sızlanmalarımı, mızızlanmalarımı dinledi... ve sonra sen en korkunç adama dönuştün. Ve şimdi de sen..." Kerry ellerini uzatır.

"Olmuş mu?"

"*Hangisisin* sen?"

Kimim ben? Birçok erkek oldum. Olmam gereken kişi oldum, koşulların beni zorladığı kişi oldum. Çok erken, çok ani bir şekilde erkeğe dönüşen bir çocuktum. Yaralandım, travma geçirdim ve yine de yeni doğmuş bir bebek de dahil olmak üzere küçük kardeşlerim için bir kaya olmak zorundaydım. Beni çelikle yıkayan, ihtiyacı olan acımasız ölüm makinesi olana kadar damarlarıma asit ve nefret akıtan duygusuz bir kadın tarafından yetiştirildim. Kerry ile tanıştım ve canavarın içinde bir insan buldum, bir baba oldum ve şeytanı evcilleştirdim. O her zaman orada olacak, diğer Christian, acımasız yaratık, ve onun gittiğine asla söz veremem, ama onun için daha fazlası olmak istiyorum. Daha fazlası olacağım.

Tüm bunları nasıl
açıklayabilirim? Ben
hepsiyim.

"O gece, o barda arkana dönüp bana hayatımda gördüğüm en anlamlı gözlerle bakana kadar gerçekten de sadece bir iştin."

Kerry itiraz edecek gibi görünüyor ve onu susturmak için elimi kaldırıyorum.

"Seni eve kadar zalimlik olsun diye takip etmedim. Kendimi geri çekemedim. Senden daha

fazlasına ihtiyacım vardı, beni aniden tereddüte düşüren şeyin ne olduğunu bilmek istedim."

"Beni öldürmeye çalıştın. Hiç tereddüt etmedin."

"Bana başka seçenek sunulmadı." "Salvatore?"

"Kız kardeşimi tehdit etti."

"*Tanrım*, keşke ona daha sert yumruk atsaydım!"

Gülüyorum ve yanağını okşuyorum. "Ben bunun içinde doğdum. Bana bir emri sorgulamamam öğretildi, itaat etmem öğretildi."

"Nerede büyüdün?"

Tereddüt ediyorum. Kendim hakkında bu kadar çok konuşmaya alışık değilim ve bu beni huzursuz ediyor. Dudaklarını sıkıyor ve açılmam gerektiğini fark ediyorum, yoksa bana asla güvenmeyecek.

"Chicago. Chicago'da doğdum ve büyüdüm."

Bana bakıyor. "Senden uzaklaşmak için oraya taşındım. Tam bir zavallıyım."

"Hayır, değilsin. Orasının benim bölgem olduğunu bilemezdin."

"Ailen nasıl biriydi?"

"Biz çocuklar birbirimize bakmak zorundaydık. Babam genç yaşta öldü. Annemi yaşları on beş ile yeni doğmuş arasında değişen beş çocukla bıraktı."

"Bu korkunç!"

Sırıtiyorum. "Öyle, değil mi?"

"Çok üzgün görünmüyorsun."

Omuz silkiyorum. "Annem bizi rahat bıraktı. İşi o devraldı. Kağıt üzerinde işi kuzenlerinden biri yürütüyordu ama gerçekte o yürütüyordu. Acımasız bir kaltak. Herkes ondan korkar."

"Benden hoşlanmıyor," diye

mırıldanıyor. "Kendine gelecektir."

"Neredeyse ölüyordun diye hepsi beni suçluyor. İki kez."

"Biz kendi başımızın çaresine bakarız. Sen benimlesin, ne olursa olsun. Bunu sineye çekmek ve bununla başa çıkmak zorundalar." Titriyor ve gözlerini öfkeyle silerek başka tarafa bakıyor. Elimi omzuna koyuyorum. "Kerry?" Çekinmiyor ve hafifçe eğildiğinde onu kendime doğru çekiyorum.

Sandalyesinden kalkıyor ve kucağıma düşüyor. Kalbim bir an için duruyor, sonra kollarımı ona doluyor ve sıkıca göğsüme bastırıyorum. Sessizce oturuyoruz. Ateşin içimize doğru ilerleyişini izlerken onun nefes alışını dinliyorum.

Son kütüğü de, yoğun bir şekilde parlayan kömür yığınının başına kadar kalmayana kadar. "Sana karşı hep bir şeyler hissettim," diye fısıldıyor.

"Aynen." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, her Geyi dilerken kendimi hiçbir Geyi umut etmemeye zorluyorum. "Bunca zamandır, Christian Russo, benden seni affetmemi hiç istemedin. Üzgün olduğunu söyledin.

ama benden hiç af dilemedin."

Bir sonraki nefesi almak için mücadele ediyorum. "Hazır olduğunu varsaymaya hiç cesaret edemedim." "Bana sormanı istiyorum."

Başım dönüyor ve bakışlarını tutup güzel koyu yeşil gözlerinde boğulurken içimden bir ürperti geçiyor. "Kerry, lütfen beni affeder misin-" O kadar zor yutkunuyorum ki canım acıyor. "-olmadan almak

seni kandırıp olmadığım biri olduğuma inandırdığım için, sana ilaç verdiğim, canını yaktığım, seni korkuttuğum, seni takip ettiğim ve hiç çaba harcamadan seni benim yapabileceğimi sandığım için, seni hafife aldığım için, zayıf ve şekillendirilebilir olduğuna inandığım için." Bir an sessiz kaldı.

"Kerry. Çok ama çok özür dilerim. Lütfen beni affet."

"Evet," diye fısıldıyor ve dünyam altüst oluyor.

"Christian." "Evet mi?".

"Lütfen ellerini üzerime koy."

Bölüm 32

Kerry

IElini başımın arkasına koyup beni kendine çektiğinde bayılacak gibi oluyorum. Mesafeyi kapatmadan yakınımda dururken nefesi dudaklarımda sıcak. İnliyorum ve eğiliyorum, bastırıyorum dudaklarımı onunkilere dayadım, ağzımı tamamen onun keşfedici diline açtım.

"Tanrım, Kerry," diye inliyor, sesi göğsünde gümbürdüyor. "Ne istiyorsun?"

Vücudum garip bir şekilde bükülmüş olarak oturuyorum ve öpüşmeyi keserek kucağına oturana kadar etrafta dolanıyordum. Bana bakıyor, araştırıyor, sorguluyor ve ben yere eğilip kalçalarımın tepe noktasını onun kaya gibi sert çıkıntısına dayadığımda gözleri geri dönüyor. Gülümsüyordum. Ona zevk verebilirim. Ona zevk vermek istiyordum.

"Kesinlikle kıpırdamadan oturmanı istiyordum." Bu adama herhangi bir emir vermek korkutucu ama bunu denemek zorundayım.

Christian'ın karanlık ve tehlikeli gözleri midemi bulandırıyor. Ne yapıyorum ben? Zaten sıcak ve muhtacım. Amımın ne kadar elektriklendiğini hissetmeli, bana dokunması, beni doldurması için çaresizce karıncalanıyor. Kalçalarımı sallayarak onun nefesini kesiyordum. Omzunun üzerinden, yatak odalarına giden koridorun karanlık girişine doğru bakarak yalnız olduğumuzdan emin oluyordum, sonra arkama yaslanıp koyu gri gömleğinin ilk düğmesini açıyordum.

"Tehlikeli bir yolda yürüyorsun," diye fısıldıyor.

"Öyle mi?" Eğiliyorum ve Adem elmasının hemen altında serbest bıraktığım küçük sıcak deri parçasını öpüyordum. O yutkunurken hareket ediyor. Bir sonraki düğmeyi ve bir sonrakini açıp gömleği kenara iterek aradaki boşluğu genişletirken, sandal ağacının ılık kokusunun ve biraz da derinin tadını çıkarıyorum. Dudaklarımı çıplak, karamel renkli tenin şeridinde gezdirirken göğüs kılları çeneme nazikçe sürtünüyor.

"Oh evet," diye inliyor Christian. "Külotunu parçalamama ve seni tam burada ve Şimdi almamdan bir nefes uzaktasın."

"Kendine hakim ol. Tam bir mağara adamısın."

Çenemi kavlıyor ve gözlerimi yakalayarak başımı yukarı kaldırıyor. "Mağara adamı mı? Gerçekten mi?"

Nemli amımı onun sikine sürüyorum ve titreyerek nefes vermesini sağlıyorum. "Evet. Kadını saçından tutup yatağa çek mağara adamı."

Alay ediyor. "Seni şımartacağım. Bir süreliğine."

Bir tehdidin ipucuyla içimde bir heyecan oluşuyor. Doğru türden bir tehdit. Onu istiyorum. Alırken de verirken de onu istiyorum. Beni aşağı itmesini ve beni mahvetmesini o kadar çok istiyorum ki, ama bir kez olsun beni gerçekten göreceğini ve duyacağını bilmek istiyorum. İsteklerime saygı duyacak.

Düğmelerin geri kalanını açıyorum, göğsünü ve muhteşem karın kaslarını serbest bırakıyorum. Onu dürtüyorum, sonra işaret parmağımın ucuyla pantolonunun bel bandına kadar olan çıkıntıları takip ediyorum. "Ciddi bir antrenman yapmışsın."

Christian kalçalarını sallayarak beni itiyor. "Hayal kırıklığına uğradım," diye mırıldanıyor.

Kemerin kopçasını açtıktan sonra, yavaşça yumruğumun etrafında daha fazla toplayarak, ilmek ilmek çekip çıkarıyorum. Serbest kaldığında kaşlarımı kaldırarak kemeri önünde oynatıyorum.

"İstiyor musun?" diye soruyor.

"Senin üzerinde denemeyi düşünüyordum."

Yüksek sesle kahkaha atıyor. "Seni bir saniyede ters çevirirdim, aşkım. Denemeni görmek isterim." Dudaklarımı büzüyorum, sonra onu yere bırakıyorum. "Sanırım olmaz," diye mırıldanıyorum.

"Aferin kızıma."

Dilimi ona doğru uzatıyorum ve bir anda başımı tutup beni kendine çekiyor ve ağızma yapışıyor. İnleyerek göğsünü itiyorum. "Daha bitmedi," diye mırıldanıyorum ağzına.

Beni bıraktıktan sonra ellerini boynunun arkasına koydu. "Pekâlâ. Neyin varsa bana ver."

Kucağından kayarak pantolonunun fermuarını açarken bakışlarını üzerimde tutuyorum ve külotunun kumaşının arasından sıcak, sert uzunluğunu okşuyorum.

İnliyor, neredeyse hırıltılı bir sesle bacaklarımın arasından fırlıyor. Sonra aniden duruyorum. "Cecilia. Bize gizlice yaklaşmasını istemiyorum."

Christian inler, sonra ayağa kalkar. "Bu düğünceni unutma." Odanın en ucundaki koridora çıkan birkaç merdiveni tırmanarak, elinde kurcaladığı ve sandalyenin arkasına yerleştirerek gözden uzaklaştırdığı küçük bir aletle geri döner. "Bebek monitörü. Artık gizlice girmek yok." Tekrar sandalyeye oturur. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Seni zeki çocuk."

Sırtarak kasıklarına doğru başını sallıyor ve ben de seve seve yerine getiriyorum. Külotunun altında kaybolan saç izi boyunca öpüyorum, sonra bakışlarını tutarken her seferinde biraz daha aşağı çekmeye başlıyorum.

"Seni lanet olası," diye inliyor.

Yolun geri kalanını çekiyorum, muhteşem sikini serbest bırakıyorum. Kukum bu manzara karşısında kasılıyor ama kendimi baştan çıkarmaya, kontrol yanılısamasına kaptırmışım ve biraz daha oynamak istiyorum. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Er ya da geç Christian kontrolü ele alacak ve sonra ne olacağını biliyorum. Bundan hem korkuyorum hem de

Bu. Acı var, sıcaklık var, yoğun bir yakınlık var ve onunla tanışmadan önce var olduğunu hiç bilmediğim duygular var.

Aletin dibinden ucuna kadar bir yol yaladıktan sonra elime alıyorum ve dudaklarımı etrafına sarıp hareket ettirmeye başlıyorum. Daha önce, bir erkeğin önünde diz çöküp ona zevk vermenin, verdiğim şeyde kendini kaybettiğini görmenin ve duymanın ne kadar tahrik edici olduğunu hiç bilmiyordum. İtaatkâr duruş benim vereceğimdir, onun alacağı değil. Bunu neden bildiğimi bile bilmiyorum ama içgüdüsel olarak biliyorum, tüm varlığımla hissediyorum. Ben onunum, çünkü veriyorum, çünkü beni almasına izin veriyorum.

Bu düşüncede bir özgürlük var ve onu tatmin etmeyi bıraktığımda, gözlerim öğürmekten sulanıyor, onu olabildiğince derine götürdükten sonra, sadece elimi aşağı yukarı hareket ettiriyorum ve onun kapüşonlu bakışlarıyla buluşuyorum. Hazır olduğumu biliyorum.

"Beni almanı istiyorum, Christian."

Burun delikleri alevlenirken gözleri neredeyse siyaha dönüyor. "Nasıl?"

"Beni sertçe almanı istiyorum. Canımı yakmanı ve beni korkutmanı istiyorum. Kendimi sana vermek istiyorum."

Daha dik oturuyor ve keskin bir nefes alıyor. "Sana karşı çok sert davrandığım izlenimine kapıldım." "Şey... hiç sormadın, değil mi?"

"Seni rahatsız eden bu
muydu?" Başımı salladım.

"Oh, bebeğim. Buraya gel o zaman. Ayağa kalk."

Ayağa fırladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Az önce neye başladım ben?

Eli kalçalarımın arasına giriyor ve elbisemin altından yukarı, sıırılsıklam külotuma doğru ilerliyor. Onları yana iterek, başparmağını yarığım boyunca ileri geri kaydırıyor, meyve sularını yayıyor, bacaklarım titreyene kadar klitorisimle alay ediyor, tüm bedenimi, tüm varlığımla elektrikliyor.

"Oh, ıslanmışsın," diye homurdanıyor ve külotumu tutup ayaklarımın dibine düşene kadar aşağı çekiyor, ben de külottan çıkıyorum. "Bacaklarını iyice aç."

Elbisem çıplak amımı örtüyor ama onu kaldırmıyor, onun yerine eli bacaklarımın birleştiği yere kadar uzanıyor ve sonra parmaklarını sert bir hareketle içime sokuyor. Hassas etime acımasızca dokunmasına karşı dişlerimi sıkıyorum ama aynı zamanda parmaklarından karnıma, kalçalarımaya doğru yayılan sıcaklık, parmaklarını içime sokup beni açarken kıvranmama neden oluyor. Çekiliyor ve aniden klitorisimi çimdikliyor. Saf içgüdüyle geri çekiliyorum.

"Kıpırdama," diye homurdanırken siki seğiriyor, sert ve kalın bir şekilde ağız sulandırıyor.

Ona doğru tereddütlü bir adım atıyorum, bacakları bacaklarımın arasında, ona biniyorum, ama hala ayakta duruyorum, tamamen açık, savunmasız.

Onun.

"İtaat etmekte çok zorlanıyorsun, değil mi?"

Popomun yanaklarından tutup beni daha da yakına çekiyor, sularımdan kayganlaşmış bir parmağı arka girişimi bulup içeri itiyor. Sarsılıyorum ama olduğum yerde kalıyorum. Oraya iki kez gitmişti, ama hiçbir zaman

Sıkışıp durması için yalvarana kadar. Sonra başka şeyler yaptı... beni bağladı, kemerini kullandı, acı sınırlarını iyi hissettirenin ötesine zorladı, ta ki her şey iyi olduğunda, beni okşadığında ve boşalmamı sağladığında, tekrar tekrar, acı ve zevk kavramımı yitirene ve hepsi bir araya gelene kadar.

İkinci bir parmak daha ekleyerek daha da içeri itiyor, diğer eli tekrar amıma giden yolu buluyor ve klitorisimi sertçe sıkıştırıyor. İçime saplanan acıdan seğiriyorum ve inliyorum ama bu kısa sürede çaresiz bir ihtiyaç fırınına dönüşüyor.

"Buraya giriyorum," diyor ve kıcıma sertçe, derinlemesine sokuyor. "Ve bu gece sikimi sonuna kadar gömmeden ve lezzetli vücudunun her zerresini sahiplenmeden durmayacağız, Kerry."

İçimden bir ürperti geçiyor. Kendimi ona verdim ve o her şeyi alacak. Beni incitmeyecek, gerçekten incitmeyecek. Bunu biliyorum ve ona tüm kalbimle güveniyorum. Şok edici bir farkındalık ama gerçekten güveniyorum.

"Ben seninim," diye fısıldıyorum, bakışlarını tutarak.

Koyu renk gözleri parlıyor ve içlerindeki sıcaklık ve çiğ vahşilik midemi bulandırıyor. "Üzerime otur."

Sandalyenin üzerine çıkıyorum, kalçalarının iki yanındaki minderin üzerine diz çöküyorum, bir elimle elbisemi toplarken diğer elimle omzundan destek alıyorum.

"Pozisyonunu al. Sikimi amına koy ve öyle kal."

Kocaman sikinin başının kaygan deliğime dayanmasına izin verirken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Üzerine kaymanın ve beni doldurmasına izin vermenin cazibesine direnmek neredeyse imkansız.

"Aferin kızıma." Klitorisimi okşamaya başlarken bakışlarımı tutuyor, ileri geri sürüyor, daireler çiziyor, karıncalanmasına ve ağrmasına neden oluyor, nabzının atmasını sağlıyor. Kalçalarım titriyor ve yaklaşan bir patlamanın lazer keskinliğindeki odağı orada toplanırken boğazımdan çıkan iniltileri kontrol edemiyorum. Zorlukla nefes alabiliyorum, kalçalarımı kavrayıp beni kabzasına kadar ona çarptığında kendimi kaybetmenin eşiğindeyim. Onun elinde çırpınmama neden olan kasılmalarla tamamen çözülüyorum. Yüzümü göğsüne gömüp, içimde hareket etmeye başladığında çılgılık atmamak için dişlerimi sıkıyorum, beni tekrar tekrar ona çarpıyor ve yeni bir orgazm vücudumu ele geçiriyor.

"Siktir, Kerry!" diye inliyor. "Sikeyim!"

"Bu-iyi," diye soluyorum, o itmeye devam ederken sıkı tutuşunda gevşiyorum.

"Tabii ki iyi. Bana bir eldiven gibi uyuyorsun. Hiç-" Birden beni üzerinden kaldırdı ve pantolonunu yukarı çekerek ayağa kalktı. Yalpalıyorum ve o da bir kolunu belime dolayarak beni sabitliyor. "Gel." Beni yatak odalarımıza doğru sürükleyerek bebek telsizini ve kemerini aldı ve koridorun en ucundaki odaya götürdü. Dört karyola direği olan büyük bir yatak var ve başka hiçbir şey yok. Başka mobilya yok. Oda kızımızın odasıyla duvar duvara değil ve içimden bir ses bunun bilerek yapıldığını söylüyor.

Beni itti. "Gir şuraya."

Tökezleyerek ilerliyorum ve kapıyı kilitlediğini görmek için tam zamanında dönüyorum.

Christian dönüyor ve avına yaklaşan bir avcı gibi bana doğru geliyor.

"Seni böyle görmek hoşuma gidiyor."

"Nasıl," diye fısıldıyorum, kalbim çarpıyor. "Benim merhametimle. Çaresiz. Korkmuş."

"Sana güveniyorum."

Christian gülümsüyor ve bu güzel manzara karÇısında nefesim kesiliyor. "Güzel. Çık şu lanet elbiseden."

Ağır kolyeyi parmaklıyorum, metal artık sıcak ve rahat, sonra dönüp fermuarı ona gösteriyorum. Sıcak parmakları tenime dokunduğunda tüylerim diken diken oluyor. Elbisem açıldığında hava beni serinletiyor ve küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum, böylece omuzlarımdan düşüp yere doğru süzülüyor. Parmaklarının bir hareketiyle sütyenimin kopçası açılıyor ve bir omuz silkme hareketiyle sütyenimin üzerimden düşmesine izin veriyorum.

"Kollarınızı düz bir şekilde kaldırın ve bacaklarınızı açın."

Çıplak, sırtım ona dönük ve hafifçe titreyerek bana söylediğini yapıyorum. Bir sessizlik oluyor, sonra göğsünü sırtımda hissedince irkiliyorum.

"Gözlerini kapat. Kımıldama."

Kollarım onları düz tutmaktan hafifçe titriyor. Yumuşak, ipeksi bir kumaş alnıma değiyor, sonra onu gözlerimin üzerine koyuyor ve başımın etrafına bağlıyor. İçgüdüsel olarak duruşumu bozuyorum ve kumaşa dokunuyorum. Onun kravatı. Christian irkilerek iki kolumu birden kavırıyor, sırtıma koyuyor ve bir eliyle sıkıca tutarak beni ileriye doğru yönlendiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Karanlıkta tökezleyerek fısıldıyorum. "Ne istersem onu."

"O zaman ne yapmak istiyorsun?"

"Çok fazla soru soruyorsun. Eğil." Beni öne doğru itiyor ve yüzüstü yatağa düşüyorum, ayaklarım hala yerde, kığım ona doğru uzanıyor. Geriliyorum, kendimi her şeye ve her şeye hazırlıyorum. "Hala korkmuyor musun?" Ağzı tam kulağımın dibinde, nefesi sıcak.

"Hayır," diyorum ama sesim hafifçe titriyor. "Öyle mi?"

Christian yataktan kalkıp beni bırakıyor ve kısa bir an için hiçbir Çey olmuyor, sonra ilk darbe tüm gücüyle popoma iniyor. Öne doğru sarsılıyorum ve kalçalarım yatak çerçevesine gömülüyor. Kollarımı açıp sıkılı yumruklarımınla yatak örtüsünü kavırıyorum ve benden kaçmak isteyen iniltiyi ısırlıyorum. Diğer yanağıma gelen ikinci bir darbe derimi patlatıyor ya da öyle hissettiriyor.

"Hayır," diye soluyorum ve beni yatağa iten elinden kurtulmak için kıvranıyorum. "Sen benimsin, Kerry."

Şaplak!

"İstediğimi yaparım."

Şaplak, ve tekrar *şaplak*. Acıdan nefesim kesiliyor ve gözlerim yaşıyor.

"Çok sabırlı davrandım. Senin gelmeni bekledim ve bekledim. Bu gece neleri serbest bıraktığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Aniden çok daha belirgin, daha keskin bir ağrı üst bacaklarıma vuruyor. Bir, iki kez. Çığlık atıyorum, yüzümü yatağa bastırıyorum, ses çıkarmamak için kendimi zorluyorum. Bu kemer mi? Lanet olsun! Parmaklarını nazikçe zonklayan hassas tenimde gezdirirken, acıyı öperken, duyamadığım kelimeler mırıldanırken ihtiyaçla, derin bir özlemle ürperiyorum.

Neyi serbest bıraktığımı gerçekten bilmediğimi fark ettim. Sınırlar hakkında hiç konuşmamıştık, hiçbir şey. Arkamdaki bu canavar adamın, eğer güvenli bir şekilde konuşursam beni dinleyeceği umuduna tutunuyorum. Dinlemeyeceği, alacağı, alacağı ve alacağı düşüncesi içimi ürpertiyor ve sonra aynı düşünce ürpertiye kavurucu bir sıcaklığa dönüştürüyor. İçimdeki bir şey aynı güvensizlikten besleniyor. Onu sert istiyorum. Tehlikeli olmasını istiyorum. Christian'ı tıpkı tanıştığım adam gibi istiyorum.

Bölüm 33

Kerry

“T"Beni istediğini söyle."
"Seni istiyorum," diyorum.
"Bana ihtiyacın
olduğunu söyle." "Sana
ihtiyacım var."
"Bana benim olduğunu söyle."
"Sen lanet olası bir muhtaç piçsin."

Eli yatıştırıcı bir şekilde popomun üzerinde kayıyor, bacaklarımın arasına giriyor ve kaygan göbeğimi buluyor. Kıvranıyorum, çok daha fazlasını istiyorum. Bileklerimi tutuyor, kollarımı tekrar sırtımda yukarı kaldırmaya zorluyor ve göz bağı ile diğer tüm hisler yoğunlaşıyor, çoğalıyor.

Tokat beklenmedik bir şekilde geldi ve amıma çarptı. Yatağa doğru çığlık attım.

"Sen lanet olası geveze bir kadınsın. Bana benim olduğunu söyle." Bana tekrar tokat attı. Ama bu sefer darbe beni öne doğru itiyor ve sonra beni geri çekerek sert çıkıntısını çaresiz etime bastırıyor.

"Ben seninim," diye nefes nefese kaldım.

Bir başka darbe, kafa derime kadar ulaşan acı ve yoğun ısı dalgaları gönderiyor. "Her zaman öyleydin, Kerry," diye fısıldıyor, ağzını kulağıma götürüyor, ani yakınlık irkilmeme neden oluyor.

"Sana ihtiyacım var," diye inliyorum.

Christian parmaklarını içime sokuyor, itiyor, beni gererek açıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, sikini giriğimde hissettiğimde ve parmakları klitorisime kaydığında tek duyduğum kulaklarımda kükreyen nabzım oluyor. Oh, evet, lütfen!

"İsteddiğini biliyorum," diyor, sesi alçak bir gümbürtü, yavaşça, işkence edercesine yavaşça içeri itiyor, yavaş yavaş dolduruyor beni. "Oh, çok darsın," diye inliyor ve sonra yolun geri kalanını

itıyor, beni enfes sınıra kadar geriyor.

İnliyorum, kalçalarımı geri itiyorum, kızışmış bir sürtük gibi. İnsanlığımı, Kerry'yi oluşturan parçaları kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Bunun olacağını biliyordum. Christian beni yutuyor ve ben çok korkuyorum, ama onsuz çok yalnız ve kaybolmuş durumdayım ve bu riski almaya hazırım, çünkü beraberinde gelen Geyi seviyorum.

Onun cevabı geri çekilmek ve sonra tekrar içeri girmek. Acımasızca sert. Kollarımı bırakıp kalçalarımı kavırıyor ve sadece amımı değil, her şeyimi harap ediyor. Onun ellerinde eriyormuşum gibi hissediyorum. Arka girişime sıcak ve ıslak bir şey düşüyor ve bir parmağını içeri itmeye başlıyor. Derinlere. Daha derine. Bir saniye daha ekliyor. O içimde hareket ederken bir eli klitorisimi okşamaya devam ediyor ve üç his oluşmaya başlıyor, çekirdeğimi sıvılaştırıyor, bacaklarımı titretiyor. Bir parmak daha eklerken geriliyorum.

"Rahatla, bebeğim. Elimi geri it."

Nefesimi zar zor kontrol edebiliyorum, salıverilmem çok yakın, çok zalimce yakın. Karanlıkta kontrolüm yok. Bu hem korkutucu hem de rahatlatıcı.

Çekip çıkarıyor. "Yatağa tırman."

İtaat ederken tökezleyip sendeliyorum ve kalçalarımın tutup beni kendine doğru çektiğinde inliyorum. Kıçım açık ve kalbim endişeyle çarpıyor. Bunun nereye gittiğini biliyorum ve bu gece durmayacak. Bu düşünce, bacaklarımın arasına bir sıcaklık şimşeği fırlatıyor ve içimin zonklamasına neden oluyor. Ben onunum. Teslim olmanın ve kendimi onun ellerine bırakmanın bu kadar doğru hissettireceğini hiç bilmezdim. Kalın siki küçük deliğime dayandığında kendimi rahatlamaya zorluyorum.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyorum.

Christian eğilir ve bir göğsünü avucunun içine alarak Gekillendirir. "Sana söyledim. Seni asla incitmeyeceğim. Gerçekten incitmeyeceğim." Gtmeye devam ediyor, meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlıyor ve ilk direnç kırıldığında nefesim kesiliyor. "Aferin kızıma," diyor. "Sen-" Daha derine itiyor, inanılmaz kalınlıkta. "Are-" Daha derine. Genişçe açıldığında karnım sıkıştı, kıçım sıkışan, acı veren bir ateşle tutuştu. "Siktiğimin

-" Göğsümü bırakıyor ve son birkaç dakikadır arka giriş kapımdaki kavurucu sıcaklıktan başka bir şey hissetmiyorum. "Muhteşem!" Durdu. Kalçaları kış yanaklarımla birleşti. "Hâlâ benimle misin?"

"Mm-hmm," diye inliyorum.

Büyük, sıcak avuçlarını kıçımın üzerinde, sırtım boyunca, kürek kemiklerimin arasına doğru kaydırıyor, sonra ensemini kavırıyor ve içimde hareket etmeye başlarken beni sertçe aşağı itiyor. Gözlerim bağlı, yerimde kilitliyim ve son direncimi de alarak iterken onun ellerinde güzel bir şekilde çaresizim. Beni hareketsiz bırakmaya devam ederken diğer eliyle klitorisimi buluyor ve her zaman yaptığı gibi tam olarak doğru şekilde okşuyor. Zorlukla nefes alabilene kadar daha sert ve daha sert sıkıyorum.

"Boşalacağım," diye mırıldanıyorum, kendi sesimi tanıyamıyorum. Boşalmanın eşiğinde sendeliyorum, onu yanımda istiyorum, yalnız gelmek istemiyorum. "Ben- Ben-" Kendimi tutmak

için mücadele ediyorum, ama bu sadece daha da zorlaştırıyor. "Orası hamile!"

Christian itişlerini yoğunlaştırıyor ve ben yakında öleceğimi düşünüyorum. Kalbim daha fazla dayanamıyor, kığım da dayanamıyor. "Hâlâ doğum kontrol hapı kullanmıyor musun?" diye soruyor.

"Öyleyim. Yapamam-" Bedenim aklımı ve irademi geçersiz kılarak kontrolü ele geçirdiğinde yatağa doğru bağıriyorum. Christian'ı hissetmiyorum, ellerini ya da yatağı hissetmiyorum. Sanki uçuyorum, siyahlık beni çevreliyor, içime giriyor, beni dolduruyor. O kükreyip üzerime düğerken, sanki ben bir cankurtaran sandalıymıĞım da o boğuluyormuĞ gibi bana tutunurken, içim kasılmaya devam ederek geri çekiliyorum.

"Tanrım!" Boynumu, omzumu, kulağımı ısıyor, hâlâ içimde hareket ediyor ama daha yavaş. "Ow."

Christian kıkırdar. "Nerede?"

"Her yerde."

Gülüyor. "Bundan şüpheliyim." Boynuma sokuluyor, ısırıldığı yerdeki acı izlerini öpüyor ve "Teşekkür ederim" diye fısıldıyor.

"Sen büyüksün," diye mırıldanıyorum, hala her yerim karıncalanıyor ve kalbimin derinliklerine kadar iniyorum.

"Seni incittim

mi?" "Mmno..."

"Yeterince iyi değil."

"Hey!"

"Şaka yapıyorum, Ker." Hareket eder, çekilir ve ayağa kalkar. "Kımıldama."

"İstesem de yapamam," diye mırıldanıyorum, yüzüm neredeyse yatağa gömülmüş.

Sıcak, güçlü eli enseme kavıyor, sonra kravatımı çıkarıyor. Başımı çeviriyorum ve onu içime çekiyorum, gözlerimi hala ağrıtmayı başaran yumuşak ışıktaki içimi sıkacak kadar güzel.

"Hemen dönerim, tatlım." Fark etmediğim bitişikteki banyoya giriyor, su akıyor, sonra elinde bir havluyla geri dönüyor ve dikkatlice bacaklarımın arasına bastırıyor. Bakışlarımla onu takip ediyorum. Ona bakmadan duramıyorum, sıkı vücuduna, güçlü kalçalarına ve uyluklarına hayranım. Bana sırtlıyor ve yanıma çöküyor. Alnında boncuk boncuk terler var ve göğsü kabarıyor ama mutlu görünüyor. Onu hiç görmediğim kadar mutlu.

Yorganı altımızdan çekip çıkarıyor ve bizi sıcak, sıkı ve güvenli bir şekilde içeri sokuyor. Çarşafklar temiz ve taze kokuyor. Biz kokmuyoruz. Kolyenin duyusal ağırlığı, hoş bir sıcaklık veren metal, bana onun hediyelerini hatırlatıyor. Sadece mücevherleri değil, Cecilia'yı, aşkı, tutkuyu, gücü ve korumayı da. Christian'ın koluna kıvrılmak üzereydim ki nefesi kesildi.

"Siktir!"

"Ne?"

"Bugün Noel günü."

"Ne olmuş yani?"

"Onun hediyeleri. Çorapları

doldurmam lazım." "Sana yardım

edeceğim."

Yeni havlulara sarınıp sessizce Cece'nin odasının önünden geçiyoruz. Neyse ki uykusu hâlâ ağır. Amacımıza ulaştıktan sonra beni kendi odasına götürüyor ve önüne geçiriyor,

Beni kendi yatağına yönlendiriyor. Tenim şimdiden onun dokunuşunu arzuluyor ve o da beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

Bu sefer acı yok. Dil, dudaklar ve yumuşak, dikkatli bir sevişme var.

Sonra beni tekrar kollarına çekiyor ama ben onu itiyorum ve arkasını dönmesini işaret ediyorum. Sonra kollarımı beline doluyorum ve arkasına geçip yaydığı sıcaklığın tadını çıkarıyorum. "Mutlu Noeller," diye mırıldanıyor.

"Mm," diye mırıldanıyorum, zaten sürükleniyorum.

Cecilia odaya daldığında hiç uyumamış gibi hissediyorum. Kuru gözlerimi ovuşturuyorum ve çarşafın üzerimizi iyice örttüğünden emin oluyorum. Saat erken olmalı. Dışarısı hâlâ karanlık.

"Anne, anne, Noel Baba geldi!" Elinde küçük bir kutuyla el sallıyor. Sonra bize bakıyor. "Annem babamı uyuttu!"

"Mm." Bunu nasıl açıklayacağımızı merak ediyorum ama kızımız açıklama istemiyor. Küçük bedenini bizimkilerin arasına, çarşafın üstüne sıkıştırıyor ve hediye açmaya başlıyor. Christian'ın gözleri başının üzerinden benimkilerle buluşuyor ve bana bakışından göğsüme bir sıcaklık yayılıyor. Cecilia elinde küçük pembe ve altın mücevher kutusuyla muzaffer bir edayla el sallıyor, sonra da kutuyu yatağın üzerine bırakıp Noel Baba'dan başka hediyeler bulmak için sürünerek uzaklaşıyor.

Çarşafı kaldırıyorum. "Ona gitmeliyiz." Sıcak, güçlü bir kol belime dolanıp beni tekrar aşağı çektiğinde her yerim karıncalanıyor.

"Yakında," diye fısıldıyor ve bana doğru bastırarak ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor. Canımı kurtarmak istercesine ona sarılıyorum ve bacaklarımı onunkilere dolayarak onu hapsediyorum. Koyu renk gözleri sıcaklıkla doluyor ve oturma odasından gelen kâğıt yırtılma seslerini dinleyerek sessizce uzanıyoruz.

"Bu gece Salvatore'ların evini ziyaret etmemiz gerekecek tatlım." Kalbim sağlıksız bir sıçrama yapıyor ve boğazımdan bir inilti kaçıyor.

"Bundan kaçış yok. Her yıl olduğu gibi devasa bir Noel partisi olacak ve amcam hayır cevabını kabul etmiyor."

"Orada kimler olacak?" "Herkes."

Tekrar inledim ve yüzümü çarşafıma gömdüm.

"Noel affetme zamanıdır," diyor ve parmaklarının ucuyla ensemdeki saç çizgisini takip ediyor. "Eğer beni affedebilirsen, o zaman her şey mümkün." Derin bir nefes alıyorum ve havayı bir ürpertiyle dışarı bırakıyorum. Beni kendine daha sıkı çekiyor. "Seninle ilgileneceğim, Kerry. Şimdi ve her zaman."

Ailesiyle tanışmaktan kaçış yok. Ne bugün, ne de gelecekte. Bu adamı seçtim ve onunla birlikte yükü, bir mafya ailesi, buz gibi soğuk, tehlikeli erkekler ve kadınlar geliyor. Daha önce de kendimi

savundum. Bunu tekrar yapabilirim.

Onu kulak memesinden öpüyorum, sonra dişlerimle sıyrıyorum. "Sana güveniyorum. Seninleyim, seninle kalacağım.

Seni seçtim ve bu diğerlerini de seçtiğim anlamına geliyor."

Sessiz bir onaylamayla çenesini kaldırıyor. "Beni seviyor musun?" diye soruyor, dün gece her şey değiştiğinde, dünyalarımız nihayet birbirine karıştığında ona sorduğum soruyu yankılayarak.

"Christian," elini tutup parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Seni uzun zamandır seviyorum.

Teşekkür ederim. Onun için, bu gece için teşekkür ederim. Sen olduğun için teşekkür ederim."

Bana attığı bakış kalbimi paramparça etti. Hiç bu kadar çıplak, bu kadar mutlu ve bu kadar korkmuş birini görmemiştim.

"Her şey yoluna girecek, biliyorsun," diyorum kalbini avucumun içinde tuttuğumu hissederek. Bileğimin bir hareketiyle onu ezebilirim ama o benim de tüm dünyam.

"Evlen benimle," diyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama ben susuyorum, o da gözlerini kocaman açıyor.

"Seni dizlerinin üstünde, yüzükle istiyorum."

Yüzüne sinsi bir gülümseme yayılıyor, bakışları beni yutuyor. "Evet, hanımefendi. Sizin sözünüz benim kanunumdur, her zaman öyle kalacaktır."

"Her zaman

mı?" "Yatak

dışında."

Gülüyorum. "Bununla yaşayabilirim."

Ölüm bizi ayırana kadar.

Sonsöz

Kerry

“Y”Kesinlikle harika görünüyorsun, tatlım!”

Annem etrafımda çırpınıyor, görünmez kırışıklıkları düzeltiyor. Bana ikram edilen şampanyadan hiç içmedim, sadece kadehi ağzıma götürdüm ve içiyormuş gibi yaptım. İçimde taşıdığım yeni hayat henüz ortaya çıkmadı ve bu bir süre daha benim ve Christian'ın sırrı olarak kalacak.

Aynadaki görüntüme bakarken, tüm bunların nasıl gerçekleştiğine hayret ediyorum.

"Güzel değil mi?" Annem, mükemmel saç modeli ve abartılı makyajıyla anneme fazlasıyla benzediğini fark ettiğim Bianca Russo'ya dönüyor. İkisi de istedikleri şey için savaşıyor, kendilerini gururla taşıyan ve herkesi kendi isteklerine boyun eğdirmeye kararlı bir şekilde hayatın içine dalan kadınlar. Ayrıca ikisi de beni tarihin en güzel gelini yapmakla yakından ilgileniyor.

Bianca saç tokalarımınla oynuyor, saçlarım zaten harika görünüyor, yeni röfleli kızıl, çoğu başımın arkasında, ama küçük kıvrıkcık tutamlar enseme dökülüyor. Kulaklarımda sade elmaslar ve bileğimde ince platin bir zincir var. Boynumda Christian'ın kolyesi var ve elbisemden sonra takı seçmek yerine, güzel takılarla uyumlu olması için sade, krem rengi, çıplak omuzlu elbiseyi seçtim.

Tüm ruhum ona ulaşıyor. Dünden beri onu görmedim.

Odanın en ucundaki kanepede Chloe oturmuş, Cecilia'ya küçük ekmek parçaları yediriyor. Bakışlarımız karşılaşıyor ve Chloe utangaçça gülümsüyor. Hâlâ konuşmadık. Uzakta olduğunu biliyorum. Başına öyle şeyler geldi ki, benim neşeli arkadaşımı değiştirdi ve onu sertleştirdi, ama yavaş yavaş birbirimize geri dönüyoruz ve gerisi de gelecek. Umarım.

Kapı çarparak açıldı. Gayle ve Rebecca hışımınla içeri girerler, yanakları biraz pembedir. Tıpkı Chloe ve Cecilia gibi, hepsinin farklı tarzlarda uçuk pembe elbiseleri var. Kimseyi nedime yapmadım. Nasıl seçebilirdim ki? Hepsi benim için eşit derecede önemli, hepsi kendi başına. Rebecca hafif kalpli eğlenceyi temsil ediyor. Gayle beni en uzun süredir tanıyan ve beni merkeze

alan kişi. Babamı tanırdı. Kendini tutabilir

Anneme karşı. Chloe en karanlık, en kirli sırlarımı biliyor. Ona karşı rol yapmama gerek yok.

"Kızım! Vakit geldi," diyor Rebecca.

"Kilise ağzına kadar dolu Kerry, inanamazsın. Kim bu insanlar?!" Gayle kollarını iki yana açtı. Bakışlarım annem ve Bianca'ya kayıyor. "Sanırım onlar Christian'ın akrabaları."

Bianca, "Ailenin İtalyan tarafı katılmaya karar verdi," diyor ve edindiğimiz tüm bilgiler açıkça bu kadar.

"Kerry, çok güzelsin," diyor Gayle. "Cecilia, annem bir prenses gibi görünmüyor mu?"

"Hayır. Pembe giymeliydi," diyor yakında üç yaşına girecek olan çocuğum, "ve eteği de kabarık değil." Chloe gülüyor ve sandviçi kutuya geri koyuyor. "Gerçek bir prenses gibi görünüyorsun, tatlım." "Amerika'da prensesler yok."

Bianca döner ve Cecilia'nın önünde çömelir. "Artık biliyorlar."

Cecilia yüzünde utangaç bir gülümsemeyle kıpırdanıyor, sonra kollarını Bianca'ya doluyor, Bianca gözle görülür bir şekilde sertleşiyor.

"Sen gelmiş geçmiş en iyi büyükannesin!"

Annem benden Bianca ve Cecilia'ya, sonra tekrar bana bakıyor. "Kazanamam, değil mi?" "Anne," diye fısıldıyorum, "bu bir yarışma değil."

Bianca'ya tekrar bakarken gözleri kısılıyor ve ben iç çekiyorum. Yarışma açıkça devam ediyor.

"Annemin babamla evlendiğini görmek ister misin?" Chloe, Cecilia'nın saçının bir tutamını arkaya atıyor.

Kulak.

Bianca saçlarını geri çekerek şakağına doğru tirbuşon şeklinde kıvrılmasına izin verir ve Chloe ellerini uzattı, bana baktı, gözlerini devirdi.

Çanlar çalmaya başladığında hepimiz doğruluyoruz ve nabzım fırlıyor. Aziz Patrick Kilisesi devasa ve tanımadığım ve tanıdığım birkaç kişiyle dolu. Bir koro olacak, bir erkek soprano solo şarkı söyleyecek, tören kısmen İngilizce ve kısmen Latince olacak. Birden pencereden kaçmak, ikinci kattan atlamak ve koşmak istiyorum. Chloe paniğimi hissetmiş olmalı çünkü hemen yanıma gelip kolumu tutuyor.

"Her şey yoluna girecek, tatlım. Christian seni seviyor, sen de onu seviyorsun. Bu ve bebeğin, önemli olan tek şey bu. Gerisi... alışırsın. Sadece, bilirsin-" kalçasını benimkine vurarak beni dürttü, "onları taşaklarından yakala. Seni düşündüğünden daha çok seviyorlar."

Bianca ellerini çırpıyor ve kapıyı açıyor. Çanlar hâlâ çalıyor, ses şimdi daha yüksek, taş koridorda yankılanıyor. Tek bir birim olarak hareket ediyoruz. Rebecca elbisemin arkasını tutuyor. Chloe nemli elimi kavırıyor. Şapele açılan dev çift kapının önünde dururken hepimiz nefesimizi tutmuş gibiyiz ve orgcu Mendelssohn çalmaya başladığında tıkanıyorum. Görevli kapıları açıyor ve ben devasa şapeli, insanları, çiçekleri görünce dizlerimin bağı çözülüyor. Chloe güven verici bir şekilde elimi sıkıyor, sonra koridorda Rebecca ile birlikte yürümeye başlıyor ve

Gayle. Sırada anneler var, birlikte, yanlarında eşleri yok. Eninde sonunda birbirlerini bulacaklarını düşündüğüm iki gururlu kadın. Gözlerim Salvatore'a takılıyor. Sağ tarafta duruyor, kusursuz bir şekilde giyinmiş, sakın bir şekilde beni ve Cecilia'yı bekliyor.

Yutkunuyorum ve ona başımı sallıyorum. Göz kırıyor ve ben de onun yanına gidiyorum. Beni ele veriyor. Sormadı ki.

Ona kolumu veriyorum ve Cecilia'ya fısıldıyorum, "Vakit geldi bebeğim."

Bir kadın görevli ona içinde çiçek yaprakları olan küçük bir sepet veriyor. Koridorda ilerlerken herkes dönüp bize bakıyor. Mihrabın önünde erkeğim, müstakbel kocam, uzun boylu, sarhoş edici güzellikteki eşim duruyor ve tam o anda üzerime bir sükûnet çöküyor ve dünyadaki her şey yeniden yoluna giriyor.

O benim.

Ben de

onun.

O hep bizdik. Sadece bunu anlamamız biraz zaman aldı.

Son

Nicolina Martin

Nicolina Martin, uzun ve karanlık kış gecelerinden sıcak çağdaş romantizm/gerilim yazarak kaçan İsveç doğumlu bir yazardır. Üç genç kız annesi, bir tıp doktoru, ilginç bir yalnız ve sosyal bir insan. Dünyayı dolaştı, sevdi ve nefret etti, başardı ve başarısız oldu, evlilik ve boşanma yaşadı. Karanlık ve umutsuzluğun yanı sıra aydınlık ve mutluluğu da gördü. Tüm bu deneyimlerini öykülerine döküyor, okuyucularını çılgın bir yolculuğa çıkarıyor ve zihinlerini karıştırıyor. Kinaye aynı olsa bile hikayelerin farklı olabileceğini göstermeyi seviyor.

Nicolina, hayatın pişmanlıklar için çok kısa olduğuna ve ne olursa olsun ileriye bakmaya inanıyor. Her anın tadını çıkarmak ve hayata değer vermek istiyor.

Kendisi hakkında daha fazla bilgi edinmek için resmi web sitesini ziyaret edin: <https://www.nicolinamartin.com/> veya onu sosyal medyada takip edin:

Twitter: www.twitter.com/nicolinamartin

Facebook: www.facebook.com/authornicolinamartin

Bookbub: <https://www.bookbub.com/profile/nicolina-martin>

Goodreads: https://www.goodreads.com/author/show/18340949.Nicolina_Martin

Instagram: www.instagram.com/author.nicolinamartin

Pinterest: <https://www.pinterest.com/authornicolinamartin/>

Nicolina Martin ve Blushing Books'un bu heyecan verici kitaplarını kaçırmayın!

Bireysel Başlıklar:

Kır Zincirlerimi

Russo Destanı: Heat

- Birinci Kitap

Harabe - İkinci

Kitap Utanç -

Üçüncü Kitap Vahşi

Düet:

Kefaret - Birinci Kitap

Bağışlanma - İkinci Kitap

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.